

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

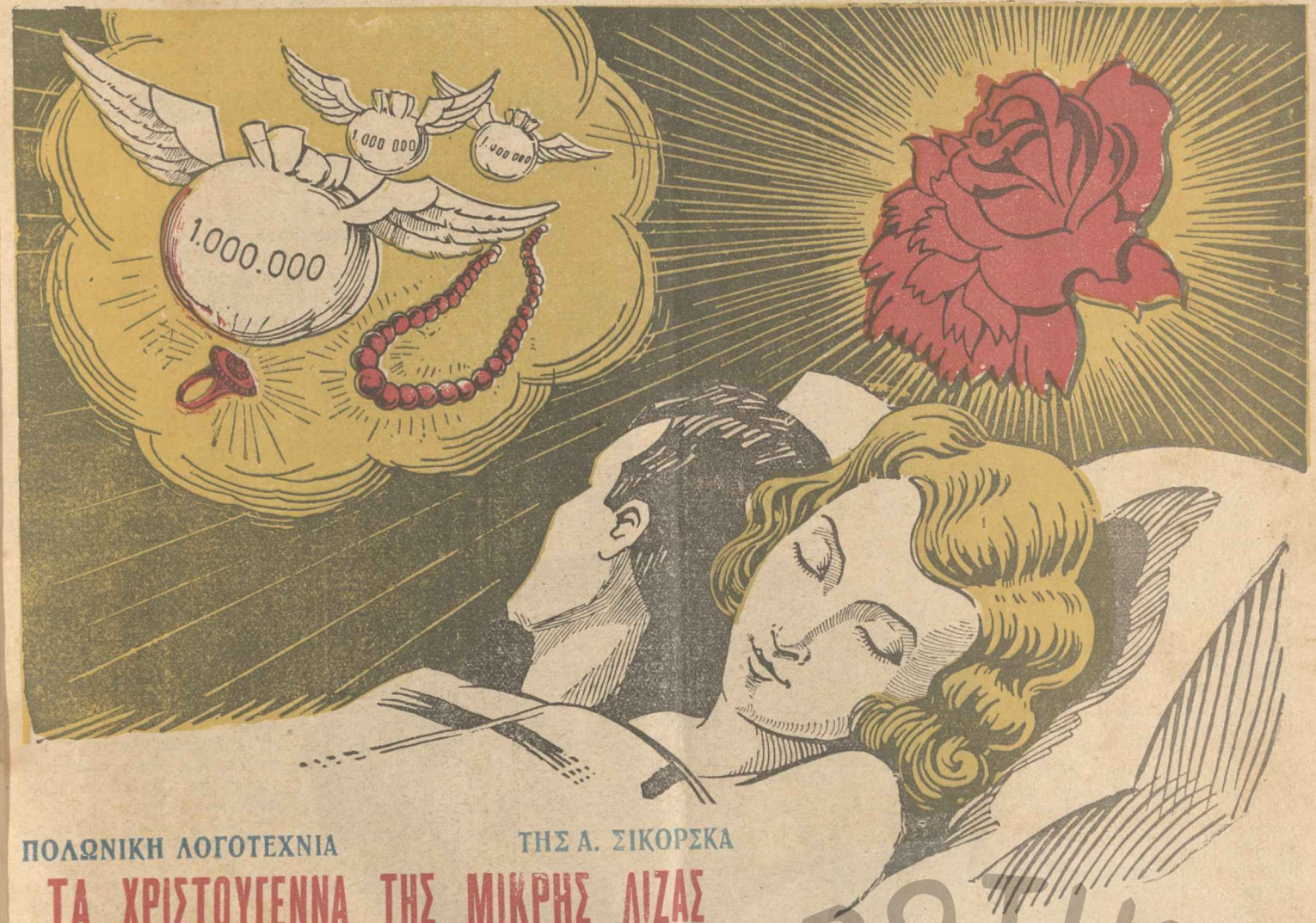
ΕΤΟΣ 12^{ON}

ΑΡ. 618

1936

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ Α. ΣΙΚΟΡΣΚΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΛΙΖΑΣ

Η καμπάνες του έσπεριου χτυπούσαν εκείνο το απόγευμα της παραμονής των Χριστουγέννων και σκόρπιζαν σ' όλη την πόλη τη χαρά της μεγάλης ημέρας που θα ξημέρωνε. Οί διαβάτες στους δρόμους τρέχανε βιαστικοί για ν' άψογίσουν τα Χριστουγεννιάτικα ψώνια τους. Παντού σ' όλο το άπέραντο Παρίσι, ένοιωθες να πλανιέται στον άέρα ή γλύκα της πιο μεγάλης έορτής του χρόνου και μόνο στο απόμερο φτωχικό καρναράκι, όπου έμεινε ή Λίζα με τη μητέρα της, άπλωνέταν ή θλίψις και ή μελαγχολία.

— Λίζα, παιδί μου, πού είσαι; Μη βγαίνεις έξω, έλα μέσα καλύτερα να παίξεις...

Έτσι φώναζε κάθε λίγο ή μαμά της στη μικρή, στη μονακριβή κορούλα της, τη Λίζα, που έπαιζε έξω στην αύλη, ενώ αυτή, σκυμμένη από ώρα στη δουλειά της, με τη βελόνα στο χέρι, βιαζόταν ν' άποτελειώσει μια χριστουγεννιάτικη ρόμπα που της είχαν παραγγείλει.

Τό κοριτσάκι έξακολουθούσε ακόμα να παίξει, όταν ή Μαρία άφησε να ξεφύγει από τό στήθος της ένας άναστεναγμός άνοκουφίσσεως.

— Άχι! έκανε. Έπί τέλους τελείωσε αύτ' τό φόρεμα. Εδώ γάρ στην ώρα του και ή καλή κυρία που τό θέλει για τό άποψινό Ρεβεγιόν, θα τό έχη σέ λίγο.

Δίπλωσε τό φόρεμα προσεχτικά, τό τύλιξε σ' ένα άσπρο καθαρό χαρτί και φόρεσε βιαστικά τό καπέλλο της.

— Εγώ πηγαίνω τώρα, Λίζα, είπε στην κόρη της όταν έτοιμάσθηκε να φύγει. Λοιπόν τώρα εσύ θα κλείσης καλά και θα παίξεις ήσυχα έδώ μέσα. Έγώ σήμερα ίσως ν' άργήσω λίγο τό βράδυ. Μά εσύ να μη με περιμένεις. Μόλις βραδύαση, θα στρώσης, όπως πάντα, τό τραπέζι για τη μαμάκα σου, θα πιής τό γαλατάκι σου και θα κοιμηθής. Έ! Λίζα μου;

Η μικρούλα κούνησε καταφατικά τό ξαν-

θό της κεφαλάκι. Η μητέρα της τη φίλησε τότε τρυφερά και την έσφιξε στην άγκαλιά της.

— Καληνύχτα, Λίζα μου...

— Καληνύχτα, μαμά.

* * *

Η μικρή Λίζα, από τον καιρό που είχε χάσει τον πατέρα της και ζούσε με τη μητέρα της στο απόμερο εκείνο φτωχό καρναράκι, είχε συνηθίσει να μένει μονάχη της στο σπίτι.

Η μητέρα της, ή χήρα Μαρία Μισόεκι, έλεπε συχνά από κοντά της, γιατί τις περισσότερες ώρες της ημέρας τις περνούσε έξω, στα στέπια, που πήγαινε από τό πρωί και ξενοδράβε.

Τό κοριτσάκι, μόλις είδε τη μαμά του να κλείνει την πόρτα και να φύγει, έπαιζε λίγο ακόμα και ύστερα στάθηκε στο παράθυρο που έβλεπε προς τον δρόμο. Η βροχή που έπεφτε από τό πρωί, είχε σταματήσει πια και κάτω ή ύγρη άσφαλτός έλάμπε τώρα από τά ηλεκτρικά φώτα, από τις διαφάνειες των καταστημάτων. Είχε πια σκοτεινιάσει για καλά και ένα σφοδρό κόσμος περνούσε και άντιπερνούσε από τό πεζοδρόμιο. Πόσος κόσμος, άντρες, γυναίκες!

Τό κοριτσάκι κοιτούσε καρφωμένο εκεί τό τζάμι, περίλυπο μελαγχολικό. Νά, απ' εκεί κάτω, μέσ' απ' αυτόν τον κόσμο, είχε περάσει, όταν έφυγε, και ή μαμά της και απ' εκεί πάλι θα έαναπερνούσε όταν θα γύριζε τό βράδυ στο σπίτιάκι τους. Μά πως όμως θα γύριζε πάλι ή μαμά του; Έτσι, σαν χθες, σαν προχθές, σαν κάθε βράδυ, κλαμένη πάλι, δακρυομένη, περίλυπη...

Η μικρή Λίζα άναστήσε βραθείς. « Γιατί κλάις, καλή μου μαμά; ρωτούσε πάντα ή μικρή Λίζα τη μαμά της όταν έβλεπε δάκρυα να κυλούν από τά μάτια της. Για τον μπαμπά μου που έφυγε και πήγε στον ου-
ρανό;...»

Τά γαλανά ματάκια της μικρής εξαθούλας

ΕΥΤΥΧΕΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

φάνηκαν τώρα δακρυσιμένα... Συλλογίστηκε λιγάκι ακόμα εκεί στο παράθυρο και ύστερα κατέβασε απότομα την κουρτίνα.

Κάποια σκέψη της είχε φωτίσει ξαφνικά το άθωο της προσώπου.

Γρήγορα έτρεξε προς το συρτάρι της ντουλάπας, το άνοιξε και κάτι πήρε από μέσα με τα χεράκια της. Ύστερα το ξανάκλεισε προσεκτικά, φόρεσε το καπελλάκι της και ριαιστική έτρεξε έξω προς τον δρόμο.

***

Το μικρό χαρτοπωλείο απέναντι στο καμαράκι τους ήταν γεμάτο από κόσμο που ψώνιζε εκείνο το βράδυ.

Η μικρούλα Λίτσα περίμενε τη σειρά της, σφίγγοντας στο χεράκι της ένα νόμισμα.

— Σας παρακαλώ, κύριε, δώστε μου ένα χαρτί κι' ένα φάκελλο... Θέλω όμως να είνε χρωματιστά, νάχουν άπάνω λουλούδια και δαντελλίτσες ζωγραφιστές...

Ο χαρτοπώλης χαμογέλασε και έδωσε στη μικρούλα εκείνο που ζητούσε.

Η μικρή Λίτσα το πλήρωσε και έτρεξε πάλι στην καμαρούλα της. Εκεί, κάτω από το φως του γκαζιού, άπλωσε το χαρτί και το φάκελλο στο τραπέζι και τα κύταξε. «Ω! Πόσο ωραία ήταν! Δεν είχαν μόνο έπάνω λουλούδια και δαντελλίτσες, μα και κάτι χρωματιστά αγγελάκια, που στόλιζαν θαμάσια τις γωνιές του...»

Τα μάτια της μικρούλας λάμπανε τώρα από χαρά. Έπληρε την καρεκλίτσα της και κάθισε μπροστά στο τραπέζι, όπου ήταν το καλαμάρι και η πένα...

Εκεί, σκυμμένη γιά λίγη ώρα, χάραξε με το χέρι της στο χρωματιστό χαρτί τις εξής λίγες λέξεις, που τις ψιθύρισε μιά-μιά με το στόμα πριν να τις γράψει:

«Αγαπητέ μπαμπά. Έγώ είμαι η μικρή Λίτσα, που σου γράφω. Έλα, έλα γρήγορα να παρηγορήσεις τη μαμά, που κλαίει κάθε βράδυ. Και ύστερα προσέθεσε στο φάκελλο, τη διεύθυνση: Κύριον Πέτρον Μισοσέκ Στόν Ουρανό.

Νά πάη γρήγορα σήμερα τα Χριστούγεννα).

Με τ' άθωα ματάκια της κύτταξε ακόμα λίγο τα μαύρα αυτά γράμματα, κάτω από το γλυκό φως του γκαζιού.

«Ένα ρολόγι απ' έξω άκούστηκε να χτυπά ήκτω δρες. «Ω! Ήταν άργα. Τέτοιο λίγο να γύριζε η μαμά της. Ή πήρε γρήγορα το χαρτί, το έβαλε μέσα στο φάκελλο και τ' σφράγισε καλά. Ύστερα, άφοδ πήγε και το άπλωσε έπάνω στο τραπέζι και έβαλε να πιη το γάλα της.

Σε λίγο η μικρή Λίτσα ήταν στο κρεβάτάκι της και κοιμόταν γλυκά.

***

Το άλλο πρωί η Λίτσα, μόλις ξύπνησε, θυμήθηκε το γράμμα της. Τα βλέμματα της στριφογυρίζανε έδω κι' εκεί στο δωμάτιο. Κάτι φαινόταν πως περίμενε...

Μά τα ματάκια της αντικρύσανε πάλι το περίλυπο, το δακρυμένο πρόσωπο της μητέρας της.

Η μικρούλα άνατέναξε θαθεία και είπε: — Γιατί, μαμάκα, ό Χριστούλης δεν μάς φέρνει ακόμα τον μπαμπά;

— Θα τον φέρη, μικρούλα μου... Ήσυχασε. Και η Μαρία Μισοσέκ έβγαλε το μαντήλι της και σκούπισε τα δάκρυά της.

Αφοδ εκείνοι που πέθαναν δεν ξαναγυρίζουν πια ποτέ, γιά να παρηγορήσουν εκείνους που ζούν, εκείνους που αγάπησαν. Η μικρή Λίτσα είχε άρχισι να παρηγορή μόνη της τη μαμά της.

Με τα γέλια της που έκανε όταν γύριζε στο σπίτι από το σχολείο, με τα παιχνιδάκια της και

με μερικά ποιήματα που άηγγελλε στη μητέρα της, σκόρπιε μιά ευθυμία στο φτωχικό καμαράκι και γλύκανε τον πόνο της Μαρίας.

Η χήρα Μισοσέκ σιγά-σιγά με τον καιρό γινόταν λιγότερο μελαγχολική. Δεν είχε πια τα μάτια της κατακόκκινα από τα δάκρυα και το πρόσωπό της είχε άρχισι να ξαναβρίσκει τη πρώτη του δροσιά.

Ο χρόνος που κυλούσε έφερνε λίγο-λίγο στην ψυχή της λήθη και τη λησμονιά.

***

Έτσι πέρασαν ακόμα μερικοί μήνες, ήρθε το καλοκαίρι και ξανά πάλι ό χειμώνας.

Η καμπάνες του έσπεριου της παραμονής άρχισαν σκorpίζουσιν στην πόλι τους χαρμόσυνους ήχους τους...

Είχαν ξανάρθει πάλι τα Χριστούγεννα...

Αυτό τον χρόνο όμως η Μαρία Μισοσέκ δεν ήταν, όπως πάλι, σκυμμένη στη δουλειά της με τη βελόνα στο χέρι.

Ντυμένη με τη χριστουγεννιάτικη ρόμπα της, στο ζεστό λονάκι του καινούργιου σπιτιού της, περίμενε κι' αυτή τον τραπόνη άγαπούσε που θα την έκανε γυναίκα του και που θα έώρταζε σήμερα μαζί του το Ρεβεγιόν.

Η Λίτσα, η κορούλα της, πιά μεγάλη τώρα, πιά χαριτωμένη, καμάρισε τον καινούργιο της φορεματάκι στον καθρέφτη.

Εξάφνα ένα δυνατό κουδούνισμα άκούστηκε στην εξώπορτα κι' ένας συμπαθητικός κ. Μ. Μεταξά με δυο πακέτα στο χέρι.

Η μικρή Λίτσα έπαιξε κοντά του. Εκείνος, που έδωσε τα πακέτα στη Μαρία, έπληρε τη μικρούλα στην άγκαλιά του και τη φίλησε τρυφερά, με καλός πατέρας.

Η Μαρία Μισοσέκ καί τούσε και τους δυο κι' να κύμα χαράς έχειλάει στην ψυχή της...

— Φίλησε κι' εσύ τη μπαμπά, Λίτσα. Φίλησε και πές του εύχες γιά τα Χριστούγεννα.

Η Λίτσα κυττούσε τώρα με περιέργεια τον κύριο που την είχε πάρει στην άγκαλιά του.

— Ο μπαμπάς μου; μπαμπάς μου; ψιθύριζε.

— Ναι, ναι, Λίτσα, αγαπημένη μου μικρούλα. Έγώ είμαι ο μπαμπάς σου, γιατί αγαπώ πολύ τη μαμά σου, όπως και γιά σένα να είμαι ό καλός σου πατερούλης.

— Πατέρας! Δικός μου πατέρας! Ξαναείπε η μικρή Λίτσα τα άθωα ματάκια της έλαμψαν εκείνη τη στιγμή από την όράνια εύτυχία.

Η Μαρία Μισοσέκ ένοιωσε να κυλάει ένα κρυφό δάκρυ από τα μάτια της ένα δάκρυ χαράς.

— «Ω! Σας εύχαριστώ, κύριε... σάς εύχαριστώ πολύ-πολύ που ήρθατε κοντά μας στο σπίτι μας... Έγώ τό ήξερα πως Χριστούλης θα σάς έστελνε μιά μέρα... Και νά τώρα που σ' άβλέπω.

»Θά σάς αγαπώ κι' εγώ τόσο πολύ, όσο και η μαμά μου που δεν θά κλαίη πια... γιά τον μπαμπά που έλειπε τόσον καιρό από το σπίτι μας...»

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΙΚ ΝΙΚ

Ρωτούσαν κάποτε τον Μίλτων, γιά ποιό λόγο σέ μερικές χώρες ένας βασιλιάς μπορεί να στεφθή σέ ηλικία δεκαεπτά έτών, ενώ δεν του έπιτρέπεται να παντρευτή, παρά μόνο έπει γίνη δέκα ήκτώ χρόνων. Η μεγάλος Άγγλος ποιητής πήντησε: «Γιατί είνε δυσκολοτερο να διοικήση κανείς γυναίκα, παρά ένα βασιλείο».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Μιά παζάντση, μιά έντελώς πρωτότυπη καμπάνια:

ΤΑ ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ!

Μοντάκια τεράστια, φοβερά, τρομερά, ιστορικότατα...

Μοντάκια που άφησαν εποχήν.

Τί άφηνούνται σχετικώς οι Έλληνες λόγιοι, δημοσιογράφοι, καλλιτέχναι.

Από του προσχεδίου φύλλου.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό τη Ζωή των Αλφιδών Πάλ διατηρείται η εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Με μεγάλην επιτυχία διεξήχθη ό χορός των Έλλήνων οδηγών εις τό ξενοδοχείον της «Μεγάλης Βρετανίας» την περασμένη Κυριακήν τό απόγευμα.

— Αί αθήουσai ήσαν πλήρεις έκλεκτου κόσμου και ή ζωηρότης μεγάλη.

— Διάφοροι χαριτωμένοι προσκοπίνες έστέκοντο εις προσοχήν έδω και εκεί, δεσποινίδες με τά γοητευτικότερα χαμόγελα έπώλουν λαχνούς και σιγαρέττα ενώ μιά θαυμασία τζάξ έπαιζε τους νεωτέρους χορούς υπό τους ήχους των όποιων διάφορα ζεύγη έχόρευον.

— Μεταξύ των χαριτωμένων χορευτριών διεκρίναμεν τάς διδας Καθθαρία, Κουμαντάρου, Πεσμαζόγλου, Ανδριτάκη, Άλεξοπούλου, Κυριακού, Συνιδόσγλου, Καμπά, Ρουσέν, Καυταντζόγλου, Κετσέα, Καμπάνη και τους χορευτάς κ. κ. Μακκάν, Άξελόν, Νομικόν, Καθθαρίαν, Καυταντζόγλου, Μιχαλόπουλον, Μπαλτατζήν, Συριώτην, Πλατίαν, Ράλλην κ.λ.π.

— Η κλήρωσις των λαχείων και ό χορός της διδος Φαφαλιού και του κ. Γριμάνη προσέθεσαν εις τό γενικόν κέφι.

— Διεκρίναμεν έδω και εκεί εις τά διάφορα τραπέζια την κ. Μ. Μεταξά με μαύρα και ιδιόρρυθμο καπελλάκι, την κ. Λιάμπε με κόκκινο καπέλλο με μαύρην τουαλέτταν, έπίσης με μαύρα τάς κυρίας Άρσαντιδή, Μάρτερο, Βούλτζου, Ταμπακοπούλου, Μανέττα, Βουτινά, Μαλαμίδη, την κ. Ι. Σερπιέρη με μώβ και μικρό καπελλάκι με βιολέττες πάρμ, την κ. Άπέργη με κόκκινα, την κ. Καψάλη με μαρρόν, την κ. Ζαλοκώστα με μαύρα, την κ. Μεσσηνέζη με πράσινα.

— Παρευρίσκοντο έπίσης και ό κ. και ή κ. Μ. Βλαστού, ό κ. και ή κ. Δ. Άραβαντινού, ή κ. Κωνσταντινού, ό κ. και ή κ. Φωτιάδη, ό κ. και ή κ. Κοντολέοντος, ή κ. Βικέλα, ή κ. Πέρρα, ή κ. Ν. Βάσσου, ό κ. και ή κ. Καρρέρ, ό κ. και ή κ. Δούσμανη, ό κ. και ή κ. Παπαθανασοπούλου, ό κ. και ή κ. Σ. Ευενίδου, ή κ. Μ. Μελά και πολλοί άλλοι.

***

— Ο κ. και ή κ. Α. Άργυροπούλου έδέχθησαν μερικούς φίλους προχθές κατά την ώραν του τείου εις τό ώραίον επί της όδου Φωκειλίδου με γαρόν τους.

Η κυρία Άργυροπούλου έφερε ιδιόρρυθμον και χαριτωμένην τουαλέτταν λευκήν στύλ, με μεγάλα μανίκια, γαρνιρισμένα με χρυσό.

— Εις τάς ώραιάς αθήουσας διεκρίναμεν την κ. Θ. Ύψηλάντη, την κ. Ρ. Μουρούνη, την κ. Ι. Άργυροπούλου, την κ. Καποδίστρια, την κ. Κυριακή, τον κ. και την κ. Β. Δεμερτζή, την κ. Μπρά, την κ. Λυκουρέζου, τον κ. και την κ. Νίκολς, την κ. και την διδα Καθθαρία, χαριτωμένην με φόρεμα μπλέ θελοῦδο, την διδα Ε. Άργυροπούλου, κομψοτάτην με τουαλέτταν λι-ντε-βέν, τάς διδας Ευκλείδη, Καμάρα, Μανιάκη, Κυρατζά και τους κ. κ. Άραβαντινόν, Πάλλην, Κουκλήνην, Α. Άργυρόπουλον κ.λ.π.

***

— Εις την ώραίαν έν Πύργω Βασιλίσσης έπαυλιν του κ. και της κ. Ι. Σερπιέρη παρετέθη πρόγευμα χθές τό μεσημέρι εις τό όποιον παρεκάθησαν ό επιτετραμμένος της Όλλανδίας και ή κ. Σίλβειν, ό πρεσβευτής της Άγγλίας σέρ Σίδνεϋ Ούωτερλόου, ή κ. Φ. Σερπιέρη, ό κ. και ή κ. Μ. Βλαστού, ή κυρία Ιω. Θεοτόκη, ό κ. και ή κ. Δ. Άραβαντινού, ή δις Σκουζέ, ό κ. Δ. Λεβίδης, ό κ. Π. Πιτινέλης κ.λ.π.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Εις τό εξώφυλλον του Ιου φύλλου της Β' περιόδου δεν άνεγράφη ό αριθμός. Οι επιθυμούντες να κρατήσουν σειράν δύνανται να προσθέσουν τον αριθμόν αυτόν μόνοι των.

Joyeux Printemps, Σύρον. — Είμαι πολύ εύχαριστημένη που τόσοι σάς ώφέλησαν ή συμβουλές μου. Τό θράδυ να ξεπλένετε τό πρόσωπό σας με την έξης λοσιόν, ή όποία άφαιρεί όλες τις πούδρες και τις κρέμες:

Teinture de savon 10 γρ.
Alcool de Lavande 20 γρ.
Eau de roses 50 γρ.

Όσο γιά τό λούσιμο, αν τά μαλλιά σας είνε μάλλον στεγνά δεν ύπάρχει λόγος να τά λούζετε συχνότερα από μιά φορά τον μήνα. Πριν από τό λούσιμο να τά άλείψετε με ένα φλυτζανάκι του καφέ λάδι του φαγητού και να τρίβετε καλά τις ρίζες τους. Τά τυλίγεται κατόπιν με μιά πετσέτα και κάθεσθε σε ζεστό μέρος επί μισή ώρα περίπου και λούζεσθε κατόπιν. Γιά τό λούσιμο μην χρησιμοποιείτε σαπούνι, γιάτι χαλάει τά μαλλιά, αλλά σαμπουάν. Τό καταλληλότερο γιά τά καστανά μαλλιά, σάν τά δικά σας, είνε τό Shamposan Tête Noire. Άν δεν τό έχουν σά του που κατοικέιτε, αν και δεν τό πιστεύω, γράψετε σε όποιον ήδηποτε δικό σας στάς Άθήνας να σάς τό στείλη σ' ένα φάκελλο, σάν κοινό γράμμα. Γιατί σάς έχει πιάσει τέτοιος φόβος μήπως σάν κοινό γράμμα. Γιατί σάς έχει πιάσει τέτοιος φόβος μήπως άσπρίσουν πρόωρα τά μαλλιά σας; Μην μεταχειρίζεσθε κομπωγιαντίνα μέσα γιάτι θα τά καταστρέψετε.

Μίαν φίλην μου. — Δεν μπορώ να άναλάβω την ευθύνη να σάς δώσω καμιά συνταγή γιά τά μαλλιά σας. Προτιμότερο είνε να συμβουλευθήτε έναν ειδικό δερματολόγο. Η διεύθυνσις της Μαίρης Πικφορδ είνε ή έξής:

Miss Mary Pickford
United Artists Co Hollywood California
U. S. A.

Άν άγνώσιν, Σέρρας. — Η άνυπομονηρία σας, νεαρή μου άναγνώστρια, φαίνεται από τό γράμμα σας που σε μερικά σημεία είνε τόσο θιαστικά γραμμένο, ώστε καταντά άσύντακτο. Όπως ήδηποτε σ' άου κατάλαβα, σάς άπαντώ τά έξής. Κάνετε πολύ άσχημα να θέλετε ν' άδυνατήσετε τη στιγμή που ζυγίζετε μόνο 55 κιλά. Με ύψος 1.64 μάλλον να παχύνετε θα έπρεπε 2-3 κιλά και τότε θα άνεπτύσσεται και τό στήθος σας. Άν δεν θέλετε να παχύνετε ιδιαιτέρως στην περιφέρεια, να κάνετε περιπάτους — άλλ' όχι, γιά τό Θεό, 16 και 32 χιλιόμετρα, τό πολύ 3-4 χιλιόμετρα την ήμέρα. Νά κάνετε γυμναστική, να πιάζετε δολεϋ-μπάλλ που σάς ώφελεί εξαιρετικά κ.λ.π. Η ρυτίδες του μετώπου είνε άποκλειστικώς ζήτημα κακής συνήθειας. Όσα φάρμακα και κρέμες αν βάλετε, τη στιγμή που κάθε τόσο θα ζράωνετε τά φρύδια σας, τό μετόπισθεν θα έχη πάντοτε ρυτίδες. Φροντίστε λοιπόν να επιβληθήτε στον έαυτό σας και να άπαλλαγίτε από την κακή αυτή συνήθεια. Γιά τό πρόσωπό σας σάς συνιστώ ή την κρέμα που συνιστώ και στην Μ. Κ. Μ. στο προηγούμενο φύλλο, ή αν δεν ύπάρχη αυτή στάς Σέρρας να δώσετε να σάς έτοιμάσουν την έξής:

Lanoline anhydre 25 γρ.
Pommade de Colognes 50 γρ.
Alkonge benjoinée 25 γρ.
Eau de roses 10 γρ.

Πλένετε τό πρόσωπό σας με νάλα άδραστικό και ξεπλένετε το με χλιαρό πιτυρόνερο. Πονεμένην Καρδιάν. Νέαν Μαγνησίαν. Πολύ εύχαριστούμαι που σάς άνακοϋφισαν τά λίγα λόγια μου και πάλι σάς άπαναρωμάνω πως μπορείτε να μου γράψετε ελεύθερα. Παρ' όλα, σά μου γράφετε θα σας συμβούλευα να πάτε σ' ένα γιάτρο γιάτι ή πάθησις σας άσφαλώς είνε γυναικολογική και σάς επηρεάζει και τό ήθικόν σας. Όσο γιά τά άλλα σάς συμβούλευω να μην κάνετε τόσο τρελλά όνειρα που να γίνονται αϊτία ώστε ή πραγματικότητα να σας φαίνεται πιά άφόρητη ύστερα. Άπεραντίας προσπαθήστε να θρητέτε τί καλό έχει αυτή ή πραγματικότητα, τί προτερήματα έχει ό άνδρας σας και να εκμεταλλευθήτε μόνο αυτά. Και ή χειρότερη ζωή έχει τά καλά της και άγνωρίζη κανείς να τά καταλάβη υποσεί έπάνω σ' αυτή να δημιουργήση την ευτυχία του. Λοιπόν μην παύετε ποτέ σε όνειροπολήσεις.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μονογράμματα γιά άσπρόχρωνα.

γή ακόμα πιο επικίνδυνη. Ούτε λίγο, ούτε πολύ: αποφάσισε να κατέβη στον "Αδη και ν' απαγάγει από τον Πλούτωνα τη σύζυγό του Περσεφόνη.

«Ο Θησεύς υποχώρησε μπρος στην επιμονή του φίλου του — γράφει ο Ίσοκράτης — και κατέβηκε μαζί του στα Τάρταρα αφηφώντας τους τρομερούς κινδύνους που τον απειλούσαν.

Μά κάτω στον "Αδη, οι δυο φίλοι την έπαθαν άσχημα, γιατί ο τρομερός Κέρερος κατασπάραξε τον Πυρίθουν κι' ο Θησεύς συνελήφθη και άλυσοδέθηκε από τον βασιλέα των Ταρτάρων.

Έπωφελομένοι της άπουσίας του βασιλέως των "Αθηναίων, οι Διδόκουροι Κάστωρ και Πολυδεύκης, οι άδελφοί της Έλένης και βοηθούμενοι από τον άνδρείον "Αχιλλέας, το γιοι της ξανθής Θέτιδος με τα γλαυκά μαλλιά και βασιλέα των Μυρμηδόνων, ξεκίνησαν μαζί με άλλους ήρωας για να πάνε να πάρουν πίσω την άδελφή τους.

Η άποστολή επέτυχε κ' η Έλένη ξαναγύρισε έτσι στην Σπάρτη, όπου έφερε στον κόσμο μία κοπέλλα, παιδί του Θησέως.

Όσο για τον Θησέα, αυτός, μετά την έξοδό του από τα Τάρταρα, απ' όπου τον άπελευθέρωσε ο φίλος του "Ηρακλής, ξαναγύρισε στην πρωτεύουσά του. Έκει όμως θρήκε τη σύζυγό του Φαίδρα, τρελλά έρωτευμένη με τον θετό γιοι της "Ιππόλυτο. "Οταν έμαθε την άπιστία της Φαίδρας, ο Θησεύς θεώρησε ένοχο και τον γιοι του "Ιππόλυτο κι' επεκατέστηκε τον Ποσειδώνα για να τον τιμωρήσει.

Ο νεαρός "Ιππόλυτος κατασπαράχτηκε τότε από ένα θαλάσσιο τέρας, κι' άμέσως κατόπιν η Φαίδρα αυτοκτόνησε από τον πόνο της. Συγχρόνως επανάστασις ξέσπασε στας "Αθήνας κι' ο Θησεύς, διωγμένος από τον λαό του, κατέφυγε στη Σκύρο. Έκει όμως, ο βασιλεύς Λυκομήδης τον γκρέμισε από ένα θράχο στη θάλασσα, όπου και πνίγηκε. * * *

Έτσι, η ξανθή Έλένη, που ήταν ακόμα παιδούλα, έμεινε χήρα και μητέρα. Έν τώ μεταξύ, είχε ξαναγυρίσει στη Λακεδαίμονα, κοντά στον υποθετικό πατέρα της, τον βασιλέα Τυνδάρεω, και κοντά στη μητέρα της, τη Λήδα.

Η άπαγωγή της Έλένης από τον Θησέα δεν έσκίασε καθόλου την έκτιμηση και τον θαυμασμό των Έλλήνων προς αυτήν.

Άπειαντίας μάλιστ, το ότι την αγάπησε ένας τόσο ένδοξος ήρωας, μεγάλωσε ακόμα περισσότερο την αήγη της.

Και οι υποψήφιοι μνηστήρες άρχισαν να φθάνουν απ' όλα τα μέρη της Ελλάδος. Οι Ιστορικοί τους έμέτρησαν... Ήσαν έν δλω τριανταεφτά. . . Και τι υποψήφιοι!... Τά ένδοξότερα όνόματα της μυθολογίας: "Ο Έξυπνος "Οδυσσεύς, ο γενναίος Διομήδης, ο αήτητος Αίας, ο πιστός φίλος του "Αχιλλέως Πάτροκλος, ο Φιλοκτήτης ο άσσυγκριτος τοξότης, ο "Ιδομενεύς κλπ.

Τόσο ήταν το έρωτικό του πάθος, ώστε υπήρχε φόβος, μέσα στο συναγωνισμό τους ν' άποκτήσουν την ίδια γυναίκα, να πιανότουں στα χέρια και να άλληλο-σκοτωθούν...

Εύτυχώς, ο Τυνδάρεως κατόρθωσε να τους πείσει να τον αφήσουν να διαλέξη ο ίδιος εκείνον απ' όλους, που θά γινόταν σύζυγος της Έλένης. Συγχρόνως, προνοητικός καθώς ήταν, τους έδωσε να όρικτούν ότι στο μέλλον όλοι μαζί θά πολεμούσαν εναντίον εκείνου που θά έπιχειρούσε να κλέψη την Έλένη από το σύζυγό της. Όταν τους έθαγε να κάνουν τον όρκο αυτό δεν συλλογίζοταν παρά την ασφάλεια της κόρης του. Μά ο όρκος τους ήταν μοιραίος, γιατί, άν δεν όρκιζόντουσαν, ο Τρωικός πόλεμος δεν θά γινόταν.

Η έκλογή του Τυνδάρεως έπιασε στον Μενέλαο, ο όποιος έζησε μέσα στο παλάτι του και του όποιου είχαν έκτιμήσει την ένεργητικότητα, τη δύναμη και την ευσέπεια του χαρακτήρος του. Τό έκανε αυτό και για έναν άλλο λόγο ακόμα: γιατί έτσι, θά έξα

σφάλιζε έναν καλό διάδοχο για τον θρόνο του.

Έτσι έγινε ο γάμος της Έλένης και του Μενελάου...

Από την ήμερα που ο Μενέλαος έγινε γαμπρός του, ο άγαθος βασιλέας Τυνδάρεως του παρέδωσε το βασιλείο της Σπάρτης. "Ο ίδιος κ' η σύζυγός του ή λήδα κράτησαν για τον εαυτούς μονάχα τά ύποστατικά που έξαρτώντο από το παλάτι: δάσχη, άνθισμένα λειβάδια, κάμπους και βάλτους, άγροικίες και βοσκοτόπια.

Ο δεύτερος σύζυγος της κόρης του Διός και της Λήδας, ο Μενέλαος, ήταν ένα υπέροχο παλληκάρι με πλατειούς ώμους, ψηλός στο μπόι, με γροθιές δυνατές. Βαρειές ξανθές μπούκλες πλαισίωναν το περήφανο πρόσωπό του. Ήταν η άνδρεία ή ίδια, πάντα έτοιμος για μάχη.

Η Έλένη, φορώντας τη λευκή ρόμπα της με τις μακρές πτυχές, έζησε άρκετά χρόνια γαλήνια κι' εύτυχισμένα μέσα στο βασιλικό ανάκτορο της Σπάρτης. Ίσως ή νέα γυναίκα να έμφορσε κάπως άσχημα αυτό το παλάτι με τη θραειά του εμφάνις, με τα χοντρά του τείχη, τις επάλξεις του και τις μπρούτζινες πόρτες του. Μά κ' ή ζωή που είχε κάνει ήδη με τον Θησέα στας "Αθήνας δεν είχε τίποτε τό διασκεδαστικό.

Όταν ο Θησεύς είχε έρωτευθι την Έλένη, όταν ήταν ακόμα παιδούλα, έτσι τώρα κι' ένας γιοιός του βασιλέως της Τροίας Πριάμου, έρωτεύθηκε την Έλένη, γυναίκα πει, άκούγοντας μονάχα τις περιγραφές που του έκαναν διάφοροι ταξιδιώτες για την όμορφη της.

Ο νέος αυτός έρωτευμένος ήταν ο δεύτερος γιοιός του Πριάμου και της Έκάθης, ο Πάρις. Ένας θρόλος σχετικός με τον Πάριδα, μάς πληροφορεί ότι ή μητέρα του, πριν τον φέρη στον κόσμο, όνειρεύθηκε πως είχε γεννήσει ένα φλογισμένο δαυλό που έθαλε φωτιά σ' όλη την Τροία.

Τρομαγμένος από το θλιβερό αυτό προμήνυμα, ο Πρίαμος παρέδωσε τον Πάρι, μόλις γεννήθηκε σ' ένα βοσκό, όνομαζόμενο "Αργέλαο, με την έντολή να τον εγκαταλείψη στις κορυφές του κόσμου, όνείρευθηκε πως είχε γεννήσει ένα φλογισμένο δαυλό που έθαλε φωτιά σ' όλη την Τροία.

Τρομαγμένος από το θλιβερό αυτό προμήνυμα, ο Πρίαμος παρέδωσε τον Πάρι, μόλις γεννήθηκε σ' ένα βοσκό, όνομαζόμενο "Αργέλαο, με την έντολή να τον εγκαταλείψη στις κορυφές του κόσμου, όνείρευθηκε πως είχε γεννήσει ένα φλογισμένο δαυλό που έθαλε φωτιά σ' όλη την Τροία.

Έτσι ο γιοιός του Πριάμου έγινε κι' αυτός βοσκός κι' έθωσε τα κοπάδια του θεοτι του πατέρα στην πλαγιά του βουνού. Μά μη νομίζετε πως αυτή ή δουλειά έξευτέλιξε εκείνη την έπονη, την ποιητική του αξιοπρέπεια. "Ολ' οι βασιλείς και οι πολυκήρες της Ελλάδος και της "Οδυσεΐας, τό είναι καμάρι τους ότι ήσαν έπίδεδτοι στις άγροτικές δουλειές. "Ο "Οδυσσεύς, ο ένδοξος και ισχυρός βασιλεύς της "Ιθάκης, περιφανεύοταν, γιατί ήξερε να οδηγεί τα μεγάλα μαστα βώδια του, να θορίζει και ν' άλλωνίζει. Έπίσης κ' η βασιλοπούλης, όπως ή χαριτωμένη Ναυσικά κ' η βασιλισσές ή ίδιες πήγαιναν κι' έθαζαν μόνες τους μπουγάδα στην άκροποταμιά!

Ο βοσκός Πάρις διακρινόταν για την άνδρεία του και την όμορφιά του. Κ' η νύμφες των πηγών και των δασών είχαν ξετρελλαθι τόσο με τα θέλητρα του, ώστε στο τέλος έκανε ταίρι του μια απ' αυτές, την Οινόη, με την όποια και άπέκτησε ένα παιδί, τον Κόρυθο.

Ο Πάρις, βοσκός στο όρος "Ιδα ήταν ο πιο όμορφος από τους άνδρες. Ήταν η πιο όμορφη από τις γυναίκες. (Άκολουθεί)

Ο Μενέλαος

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Η ζωή της ωραιότερας γυναίκας των αιώνων, γραμμένη από τον Γάλλο ιστορικό ΦουνκΜπραντάνο)

Η Έλένη, ή κόρη της Λήδας και του Διός, βασίλισσα της Σπάρτης, ήταν για τους αρχαίους Έλληνες, που λάτρευαν το ωραίο, ή προσωποποίηση της ιδεώδους όμορφιάς. «Ποτέ — λέει ο ρήτωρ Ίσοκράτης — δεν φάνηκε τίποτε στον κόσμο πιο όμορφο, πιο θαυμαστό, πιο λαμπρό από την Έλένη!».

Οι Έλληνες πίστευαν ακόμα ότι στη γή, ούτε φάνηκε, ούτε θα φανή ποτέ άλλη όμορφιά όμοια με της Έλένης κι' ότι μονάχα ή θεά "Αφροδίτη θά μπορούσε να συγκριθι στα κάλλη μαζί της. Η Έλένη κάποτε που θέλησε να άποκτήσει το ωραιότερο κύπελλο, που θά μπορούσε να ύπάρχη στον κόσμο, για να κάνει μ' αυτό σπονδές στην "Αφροδίτη, άπευθύνθηκε στον πιο φημισμένο καλλιτέχη της εποχής της. Τότε εκείνος σκέφτηκε ότι ο καλύτερος τρόπος για να φτιάξη το άριστούργημα που του ζητούσε ή ώραία των ωραίων, ήταν να πάρη το άποτύπωμα του τυφλού αστού της και να δώση το σχήμα του στο κύπελλο. Τόση ήταν ή θεία όμορφιά του στήθους της Έλένης.

Ποτέ ή Έλένη δεν κατέφυγε σε φτιασίδια για να τονίση την όμορφιά της. Η όμορφιά της ήταν τόσο τελεία, ώστε δεν έπι-δεχόταν καμιά επί πλέον τελειοποίηση.

Ο μέγας ζωγράφος Ζεύξις, άρκετους αιώνες μετά τον θάνατο της Έλένης, θέλοντας να ζωγραφίση μία εικόνα της, επέτυχε, από τους κατοίκους του Κρότωνος την άδεια να ποζάρουν μπροστά του ή πέντε ωραιότερες κόρες της πόλεως. Έτσι, ή εικόνα που έφτιαξε έγινε το άριστούργημα του μεγάλου καλλιτέχνου. Αν και ο ίδιος έλεγε ότι ή όμορφιά της εικόνας του ύστερο-σε πολύ της όμορφιάς εκείνης που παρίστανε.

Η παράδοσις παριστάνει την Έλένη με μαλλιά μακρύα, σγουρά και ξανθά της φωτιάς, με στόμα κατακόκκινο. Οι συγγραφείς της αρχαιότητας πάλι τονίζουν ιδιαίτερος την όμορφιά των φρυδιών της.

Η όμορφιά της Έλένης ήταν όχι μόνο τελεία, αλλά και άναλλοίωτη, άμετάβλητη, άφωρατη. Τά χρόνια περνούσαν πάνω από το θείο πρόσωπό της, χωρίς να το λυγίζουν καθόλου. Σε ηλικία πενήντα κι' έξιχτα χρόνων, ή Έλένη ήταν ακόμη τόσο νέα, όμορφη, γοητευτική κι' επιθυμητή στο πρόσωπο και στο κορμί, όσο και όταν ήταν δεκαοχτώ και είκοσι χρόνια. Οι θεοί δεν επέτρεπαν στο συνάδελφό τους τον Χρόνο να επέβηρ καμιά φθορά στο άριστούργημα του αυτού.

Η Έλένη γεννήθηκε χάρις σ' ένα θαύμα: Ο Ζεύς είχε έρωτευθι τη Λήδα, σύζυγο του βασιλέως της Σπάρτης Τυνδάρεω.

Μά η Λήδα, γυναίκα άνδρε-τη, έννοουσε να μείνη πιστή στο σύζυγό της και να μη τον άπατήση ούτε και μ' αυτόν ακόμα τον έονοντα των θεών και των ανθρώπων. Τότε ο Ζεύς, για να την ξεγελάση, άναγκάστηκε να καταφύγη σ' ένα τέχνασμα: μεταμορφώθηκε ο ίδιος σε κύκνο και συγχρόνως μεταμόρφωσε σε άετο την "Αφροδίτη, που ήταν πάντα πρόθυμη να εύνη τοις μεγάλους έρωτες. "Ο άετός "Αφροδίτη λοιπόν άρχισε να καρδιώκη με μανιασμένους κραυγές, ήμνη-Λίδα, ο όποιος κά-νοντας τον περίτρομο κατέφυγε μέσα στην άγκαλιά της Λήδας και την έκανε έτσι δική του.

Απ' την ένωση αυτή σνηματίστηκε ένα αυγό, απ' το όποιο θνήκαν ή Έλένη και οι διδυμοί άδελφοί της Κάστωρ και Πολυδεύκης, οι όποιοι έπειδή ήσαν παιδιά του Διός, άνωμασθηκαν Διόσκουροι. Ο Ίσοκράτης πα-ρατηρεί σχετικώς ότι ο Ζεύς σ

πέκτισε πολλά άρσενικά παιδιά, τά όποια έγιναν ήμίθεοι, μά ή Έλένη ήταν ή μόνη κόρη του, της όποιας άνεγνώριζε την πα-τρότητα.

Κατά την αρχαιότητα, φυλαγόταν σ' έναν από τους ναούς της Σπάρτης, κρεμασμένο από το θόλο του με μεταξωτές κορδέλες, ένα μεγάλο αυγό, το αυγό της Λήδας. Έδώ, θά παρτη-λες, έσας αφαλώς ότι ή Έλένη, ο Κάστωρ κι' ο Πολυδεύκης, θγαίνοντας απ' αυτό, έπρεπε να τό είχαν σπάσει. Ναι, αυτό θά-γινε χωρίς άλλο, με τή θεική του δύναμη, θά τό συναρμολόγησε πάλι για να τό έχουν οι πιστοί και να τό λατρεύουν.

Υπάρχει όμως κι' ένας άλλος θρόλος, σχετικός με τη γέννησι της Έλένης, τον όποιο αναφέρει ο "Ησίοδος: Σύμφωνα με αυτόν τον θρόλο, ο Ζεύς δεν είχε έρωτευθι τη Λήδα, αλλά τη Νέμεσι, την θεά της Τιμωρίας και της Έκδικήσεως. Η Νέμεσις όμως, θέλοντας να διαφυλάξη την παρθενία της, έφευγε κυνηγιμένη από τον πατέρα των θεών και να γλυτώνη απ' αυτόν, γιμμένη από τον πατέρα των θεών και να γλυτώνη απ' αυτόν, μεταμορφωνόταν διαρκώς. Μία μέρα λοιπόν ο Ζεύς την πέτυχε μεταμορφωμένη σε κύκνο. Άμέσως τότε μεταμορφώθηκε κι' ο ίδιος σε άρσενικό κύκνο.

Έτσι μπόρεσε να κάνει τη Νέμεσι ταίρι του κι' από την ένωσι των δύο αυτών μεγάλων πουλιών θγήκε ένα αυγό που τό θρήκε ένας νεαρός βοσκός.

Ο βοσκός αυτός εξαφνιάστηκε, θλέποντας το μέγεθός του και τη λευκότητά του και τό πήγε στη βασίλισσα Λήδα, ή όποια τό φύλαξε μέσα σ' ένα κιβώτιο, στρωμένο με πολύτιμα ύφασματα. Απ' αυτό το αυγό θγήκε ή Έλένη! * * *

Η Έλένη, ή όποια ανατράφηκε απ' τη μητέρα της τη Λήδα στο βασιλικό παλάτι της Σπάρτης, άπόκτησε από μικρό κορι-ταάκι ακόμα τόση μεγάλη φήμη για την όμορφιά της, ώστε προ-κάλεσε τις έπιθυμίες του Θησέως, του περιφημού ήρωος και βα-σιλέως των "Αθηνών.

Φλογισμένος από έρωτα μο-ναχά από τη φήμη της όμορφιάς της Έλένης, ο Θησεύς ζήτη-σε έπισημως το χέρι της από τον υποθετικό πατέρα της, δη-λαδή τον Τυνδάρεω, το σύζυγο της Λήδας.

Ο βασιλεύς Τυνδάρεως ήξε-ρε βέβαια ότι ο ίδιος δεν είχε παίξει κανένα ρόλο στη γέννη-σι της Έλένης, μά έπαιξε πολ-λύ στο σδάμα των πατρικών του ρόλο. Κ' ήταν προφανές, γιατί τον θεωρούσαν πατέρα της κόρης του θεού των θεών.

Ο Τυνδάρεως σκέφτηκε την πρότασι του Θησέως, την μελέ-τησε λίγες μέρες και το έστει-λε την ακόλουθη άπάντησι.

«Είσιαι πενήντα νόονιν και θέλεις να παντρευθης την κόρη μου που είνε έτάτα. Άς περιμέ-νουμε να μεγαλώση πρώτα κι' έπειτα τά έυναίά με».

Ο Θησεύς όμως, ο ήρωας και ήμίθεος, δεν άνωθέσε έτσι τά πράγματα. Βρήθούμενος από το γενναίο φίλο του Πυρίθουν και έπωφελομένος από μία προσωρινή άπουσία του βασιλέ-ως των Λακεδαιμονίων, πήγε κι' άπήγαγε την όμορφη μικρή Έλέ-νη, την όποια θρήκε σ' ένα ναό της "Αρτέμιδος να γορεύη με άλλες χαριτωμένες παιδούλες. Την έαψε σ' ένα προάστειο των "Αθηνών κι' έκει την παν-τρεύτηκε.

Σε λίγες μέρες όμως, ο γεν-ναίος Πυρίθουν, ο όποιος είχε βοηθήσει τον Θησέα στην άπα-γωγή της Έλένης, όνειρευθηκε να κάνει κι' ο ίδιος μία άπαγω-

Η Έλένη της Σπάρτης

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΕΝΑ ΤΑΞΕΪΔΙ ΣΤΗΝ
ΑΘΗΝΑ(Πρωτοχρονιάτικο
διήγημα)

Από το πρωί, πάρα πολύ πρωί, είχε κατέβει στον τταβιδό ο Μιχαλός, ο Μανιθέλλας, περιμένοντας την εξαδέλφη του, που έρχονταν από τη Ζηλιάχωθα, με το τραίνο της Θεσσαλονίκης.

Η, για να πούμε την αλήθεια, η εξαδέλφη του, δεν ήταν εξαδέλφη του, αλλά εξαδέλφη της γυναίκας του, της Συρματζούδας, που ήταν από εκεί ψηλά. Γιατί ο Μιχαλός ο Μανιθέλλας, ήταν Αθηναίος γνήσιος και ακλόνητος, όπως ο Παρθενώνας, το καφενείο Ζαχαράτου και το Πρωτοδικείο εδώ και... δέκα χρόνια.

Τώρα, θα πήτε: «Πού βρήκε τη Συρματζούδα, από τη Ζηλιάχωθα»;

Πολεμική... ανάγκη!

Στρατιώτης υπηρέτησε στην προκάλυψη, τον στείλαν στη Ζηλιάχωθα, θρέθηκε ως βοήθος σωφέρ, αυτοκινήτου στρατιωτικού, για την επικοινωνία των τμημάτων, γνώρισε τη Συρματζούδα, χοντρές κουδέντες, στους δικούς της έλεγε πως ήταν μεγάλεμπορος στον Πειραιά και εργοστασιάρχης σπέρτων και λουμιών στην Αθήνα, το κεφάλι τους έφούσκωσε, ήταν κ' η Συρματζούδα ωμορφη, είχε και προίκα αρκετή, του άρεσε, της άρεσε, βρήκανε κι αυτοί συμφέρον ν' αποικιστούν στην κόρη τους, με έναν Αθηναίο βιομήχανο, την πήρε, τη στεφάνωσε, πέρασε τη θητεία του σε μήνας μέλιτος γνησιού της Ζηλιάχωθας, και όταν απολύθηκε κατέθεσαν ζευγάρι στην Αθήνα.

Εκεί η Συρματζούδα, ούτε τα εμπορικά του είδε, ούτε τα εργοστάσια του βρήκε πουθενά, μά ούτε και... λουμίνια, ούτε καντηλήθρα πουθενά.

— Ένεκα ή... κρίσις, δικαιολογήθηκε ο Μιχαλός.

Και η Συρματζούδα ένεκαρτέρησε κι' άρκεσθηκε στα παρόντα και τα εύρισκόμενα;

Αλλά ποιά παρόντα και ποιά εύρισκόμενα;

Ο εργοστασιάρχης και μεγάλεμπορος του Πειραιά, προτού να πάει στρατιώτης, ήταν γυρολόγος πωλητής φυτιλιών, λουμιών, καρφιστών κι' άλλων ψιλικών.

Χίλιες καρφίτσες μιά δραχμή!

Χαρτί, κύριος, και φάκελλοι: μολύβια, τσιμιδιάκια, και βουλώματα.

Κόσμε, δεν ακούς;

Σάν έμαθε «σωφέρης» στο στρατό, άφησε το παλιό του το εμπόριο και προσελήφθη σε κάποια εταιρεία, δουλεύοντας ως «βοήθος σωφέρης» στα λεωφορεία της ή οδηγός στα άλλα, τα «ταξί» της, όταν έρχόντουσαν ξένοι ή επαρχιώτες στην Αθήνα και θέλανε να γυρίσουν και να ιδούνε τα αρχαία της και τα περίεργα.

Ζούσανε καλά. Ρετσίνα είχε στην Αθήνα μπόλικη και φθηνή. Η Συρματζούδα δεν είχαν αξιώσεις, ο Μιχαλός δεν έκοψε κανένα, αν και το «έτσουζε» πολύ — αλλά στην ώρα του — και ο καιρός περνούσε, ώπου ήρθε το γράμμα από την εξαδέλφη της, που ήτανε δασκάλα τι:

«Έρχεται τώρα τις γιορτές, Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και Φώτα... που έχουνε διακοπές... για να ιδή τα αξιοθέατα τ' Αθηνών, για τα όποια τόσο ακούει και διασάξει και να γνωρίση την Πρωτεύουσα, που οι Παλιοελλαδίτες, εδώ άπανω στη Ζηλιάχωθα της λένε, — γιατί αυτή δεν κατέ-

Μεγάλεμπορος σπέρτων στην Αθήνα.

ρισάκι.

Και τελείωνε το γράμμα:

«Σὺ τώρα Συρματζούδα μου, πού εισαι πειά Πρωτευουσάνα και θα ξέσης την Αθήνα, απ' δ'ω κι' ανακατωτά, θά μ' οδηγήσης για να τη γνωρίσω και να τη θαυμάσω και εγώ».

— Και τώρα! είπεν στον άνδρα της, η Συρματζούδα, τί θα γίνω!... Πού να την πάω και να την οδηγήσω εγώ, που δεν έρω να θ'ω, ούτε ξέω από το σπιτί!...

— Έννοια σου, γυναίκουλα μου, είπεν ο Μιχαλός, κι' εγώ το πράγμα θα το κανονίσω.

— Κύτταξε, Μιχαλάκη, σε παρακαλώ, για να μη γίνω ρεζίλι στην εξαδέλφη μου.

— Έννοια σου, σου είπα!...

Και τα κανόνισε.

Ζήτησε άδεια από τον προϊστάμενο και έπειδή εκείνος του άρνήθηκε, παρουσιάσθηκε με δεμένο χέρι στην εταιρεία το γιατρό, του είπε πως έπαθε «στραγγαλισμό», οδηγώντας ένα αυτοκίνητο, δεν ξέρω πόσαν τόνων, και γλυτώνοντάς το από κάποια σύγκρουση σε μιά κακή στροφή, και πως έπαθε το χέρι του από τοῦτο, και πως έχει και πτώσι των νεφρών.

— Γιατρέ μου, ούτε να κινήσω το χέρι μου, μπροστά, για να πω ένα ποτήρι με νερό.

Ο γιατρός εξέτασε το χέρι του, Στραβομουτσούνιαζε, μη θρίσκοντας κάτι τι το σοβαρό, μά κι' ο Μιχαλός φώναζε, τόσο πολύ, όταν τον άγγιζε, που δεν τον άφηνε διόλου να τοῦ το ξετάση. Τέλος, για να τον ξεφορτωθή από το κεφάλι του και να γλυτώσει σε μιά κακή στροφή, του δωσε ένα πιστοποιητικό, πως έχει ανάγκη «εκαήμερου αναπαύσεως, ως «παθών εν τη υπηρεσία και διά την ύπηρεσίαν».

Φορτωμένος με το πιστοποιητικό, ο Μιχαλός, πήγε στην εταιρεία για την άδεια και φορτωμένος με την άδεια, πήγε στη Συρματζούδα κι' έδέχθη τα συγχαρητήρια και καμαρωμένους, για τα συγχαρητήρια, πήγε πρωί-πρωί, χαράματα ακόμη, στο σταθμό, για να β'χθ' την εξαδέλφη.

Τά είχε καταφέρει όλα, μιά χαρά... *

— Μη στενοχωρείσαι, ξαδερφούλα μου, και θά σε πάω, εγώ σε όλα τα αξιοθέατα. Ξέρεις πως τα ξέρω, νεράκι, στο όρκίζομαι. Εγώ πηγαίνω τους Έγγλέζους, τους Γάλλους, τους αστέρους, και όλους τους μεγάλους, σαν έρχονται για να μας δουν!... Και πήρα και άδεια, για σε να ξαδερφούλα μου, δέκα αλόκληρες ημέρες, για να σε γυρίσω!

— Μιχαλή μου, είσαι τζο-θαίρι, είσαι θησαυρός. Είπα κι' εγώ, πού να περάσω τις γιορτές μου! Είνε Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά... Καλά έκαμα κι' ήρθα! Έτσι θα γνωρίσω και την Αθήνα, την Πρωτεύουσα, που ποιά φο-ρά, τώρα την βλέπω!

— Έννοια σου σένα, ξαδερφούλα μου και όταν θά φύγης θά ξέρης για την Α-

θήνα.

Και έργοστασιάρχης λουμιών στον Πειραιά

Και έργοστασιάρχης λουμιών στον Πειραιά

Και έργοστασιάρχης λουμιών στον Πειραιά

Και έργοστασιάρχης λουμιών στον Πειραιά

Και έργοστασιάρχης λουμιών στον Πειραιά

Και έργοστασιάρχης λουμιών στον Πειραιά

θήνα περισσότερα απ' όσα ξέρουν οι καθηγητά που είναι στη Ζηλιάχωθα κι' άς είναι και Παλιοελλαδίτες. Έννοια σου, σου είπα. Εγώ είμαι μοναδικός γι' αυτό. Το επάγγελμά μου είναι, ξαδερφούλα μου και άφησε ποῦμαι και Αθηναίος θέρος... *

Την άλλη μέρα, βγήκανε πρωί-πρωί. Η Συρματζούδα έμεινε να μαγειρέψη τίποτε.

— Άσ' τηνε αυτή, της είπεν ο Μιχαλός, αυτή τά είδε εκατό φορές, και τάχει πειά χορτάσει. Πάμε κατά το Ζάππειο.

Κατεβαίνοντας από την πλατεία του Κολωνακίου, είδαν σε μιά ταβέρνα μέσα, που τηγανίζανε λουκανικά.

— Πάμε να πάρουμε ένα μεζέ, και να πιούμε μιά στο πόδι; Είναι μιά ταβέρνα άριστοκρατική. Πρέπει να την δ'ης.

— Εγώ, δασκάλα, να πω κρασί, στά

Δασκάλα στη Ζηλιάχωθα-μαγειρεία;

— Δεν θαρούσαι, ξαδερφούλα μου, εδώ είναι της μόδας. Άν εισαι μάλιστα δασκάλα, και δεν μεθας κάθε βδομάδα, στην ταβέρνα, πάεσαι. Έλα, πού εισαι, κάπελα; Ένα κατοσταράκι, δυο ποτήρια και μεζέ, με πιπεράκι κόκκινο... Έδ'ίθα

— Άλλο ένα ξαδερφούλα μου;

— Μά, πρωί-πρωί;

— Ά, είναι άπαραίτητο. Το θέλει η Αθήνα!

— Εισαγείαν.

Σηκώθηκαν να τραβήξουνε πιο κάτω. Σάν κατέβηκανε εκεί κοντά στο Στάδιο, στάθηκε ο Μιχαλός, εσφηνικά.

— Βρέ, δώ κοντά, είν' ο παληαδερφός ο Άγγελος! Μιά ευκαιρία να τον δώ, και να «οφίξουμε» κανένα ποτηράκι. Γειά σου, βρέ Άγγελε, παληαδερφέ.

— Μωρέ, καλώς τον τον Μιχαλίο. Καίρ' που έχω να σε δώ. Κάτσε να πιούμε ένα ούζο.

— Είμαστε από κρασί. Άπ' εδώ η ξαδερ-φ' μου, από τη Ζηλιάχωθα, διευθύντρια έχει του Άρσκειού.

— Μπ'ά! Έχει και Άρσκειο η Ζηλιάχω-θα;

— Άρσκειο λέει!... Άρσκειο να λές Καμιά δεκαπενταριά!

— Μωρέ, μπράβο σου, Ζηλιάχωθα! Πού εισαι, έλα δώ παιδί. Μισή δ'κά στά δ'λα!

— Και όλη μιά από μένα και μεζέ... Λοιπόν, πού λές, Άγγελακι, αδερφούλι μου, πως είδαμε όλα τα αξιοθέατα. Το «Υποβρύχιο», τη «Νυχτερίδα» το «Κόκκινο Κορίτσι»...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

Στάπα και στο ξαναλέω... Θά ήτανε δύο ή ώρα, περασμένες, σαν βγήκανε από εκεί. — Τον καφέ μας θά τον πάρουμε στο «Κόκκινο Κορίτσι». Στην Καλλιθέα, εδώ κοντά. Άπό τα πιο σπουδαία αξιοθέατα. Η δασκάλα είδε την Ακρόπολη ψηλά. Τη γνώρισε από τις ζω-γραφίες.

— Αυτή δεν είναι η Ακρόπολις;

— Ποιά η έφημερίδα;

— Όχι, η αρχαία η Ακρόπολις.

— Αυτή.

— Θά ήθελα να ιδώ τον Παρθενώνα των Αθηνών κι' έπειτα ίνουμε καφέ.

— Ο Μιχαλάκης ήταν στα «ντουζένια του».

— Τον Παρθενώνα των Αθηνών; Ποῦν Παρθενώνα; Υπάρχει τέτοιο πράμα σήμερα; Άίντε-άιντε... Πῶς φαίνεται πως είσαι από τη Ζηλιάχωθα. Νά τώρα, εδώ παρακάτω, είναι το «Κόκκινο Κορίτσι», στην Καλλιθέα, καθώς σοῦπα, εκεί θά ιδ'ης Παρθενώ-ν'ες! Ξεπαρθενώνες, δ'ους θές...

Σάν πήγαν τον καφέ τους, της είπε:

— Ξαδερφούλα μου κι' ένα κονιάκι;

— Όχι, ευχαριστώ.

— Έ, τότε πάμε κάτω στο Φάληρο, στο «Υποβρύχιο». Αυτό άξίζει να το δ'ης.

— Έ, άς δώ κι' ένα υποβρύχιο, εσκέφη η δασκάλα...

— Λεωφορείο, στόπι!

— Τι είναι τοῦτο εδώ; τοῦ είπε η δασκάλα, σαν φθάσανε στο ζυθεσιατήριο.

— Τοῦτο; Το «Υποβρύχιο». Τι είναι;

— Τι υποβρύχιο είναι αυτό; Εγώ το φαντα-ζόμουνε καράκι, να πλέη μέσα θαθεία στο

— Και τί μαρίδα είναι η σοῦπα να πλέη μέσα θαθεία στο θυθ' της θάλασσας;

— Φουσκοθαλασσιά, τά κύματα, καμιά φορά, καθ'αυτικεύουν τά τραπέζια. Άίντε έλα κά-τσε και έχει και μιά ρετσίνα κάντια.

— Μά...

— Μά και ξεμά δεν έχει, πρέπει να το ιδ'ης. Μη πῶν'ε στη Ζηλιάχωθα πως σ' άφή-σαμε στραβή, και δεν είδες την Αθήνα. Έλα πού σου λέω να το δ'ης, έχει και ραδιόφωνο.

— Καλά, μά πότε θά δοῦμε τά Μνημεία;

— Τά μνημεία; Σάν πάμε στο νεκροταφείο. Πάμε αν θές. Έχει και μιά ταβερνίτσα εκεί κοντά. Θεός!... Πάνε ύπουργοί, έφ'ετες, νο-μομνηχανικοί.

— Εκεί τον έχουνε τον Άγνωστο Στρα-τιώτη;

— Άπό άγνωστους εκεί πέρα, άλλο τίπο-τε! Άγνωστους δ'ους θές.

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον άγνωστο στρα-τιώτη; Σήμερα δεν προσέχουν τους άγνωστους και σ' ζητάς

— Εγώ τον Άγνωστο Στρατιώτη θάθελα να ιδώ!...

— Μά δ'εν μου λές, ξαδερφέ, τί τον β'ς τον ά

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΠΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟΝ ΤΟΥ «ΒΑΣΙΛΕΩΣ», ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

Μιά επίσκεψις στην συνεικία του Άγιου Ιουλιανού του Φτωχού. Οι θαμώνες των κέντρων του «Δημοπρατηρίου» φτωχοί φοιτητάι, δυστυχισμένες γυναίκες και «ξαφριστάι» των διαβατών. Το «ένεχυροδανειστήριο» του Μπαρμπα—Γκο. Μιά λωποδυσία στο ξενοδοχείο «Μάζεστικ». Πώς έκαναν φτερά διακόσια ζευγάρια παπούτσια! Μιά επιτυχία του αστυνομικού Μαρσέλ Φλοσύ κλπ.

Ο Μαρσέλ Φλοσύ, ο καλύτερος μυστικός αστυνομός του τμήματος της καταδίωξης των εγκληματιών, ήρθε μιά μέρα στο γραφείο μου και μου δήλωσε:

— Πρέπει να μ' ακολουθήσεις σ' αυτή την έρευνά μου. Θα δής ένα σωρό περίεργα πράγματα.

— Αδύνατον! του απάντησα. Βαρέθηκα πειά να βλέπω εγκληματίαι! Όλοι τους έχουν τα ίδια κοινά γνωρίσματα και μεταχειρίζονται τα ίδια άποτυχημένα «κόλπα». Προτιμώ να καπνίσω μιά πίπα κοντά στο άναμμένο τζάκι μου.

— Έχεις άδικο. Δεν πρέπει να είσαι τόσο τεμπέλης, παρατήρησε ο Φλοσύ. Αν θέλεις πάμε μαζί ως την εκκλησία του Άγιου Ιουλιανού του Φτωχού! Θα σου δώθω ή ευκαιρία να γράψεις μιά πρωτότυπη καμπάνια.

Ήξερα καλά αυτή την αρχαία ελληνική εκκλησούλα, γιατί όλος ο υπόκοσμος του Παρισιού συγκεντρώνεται εκεί πέρα για να κάνει τις έμπορικές υποθέσεις του. Στα μικρά καταστήματα της καταφεύγουν οι σπουδαστάι για να πουλήσουν τὰ... μισα ρούχα τους και τα βιβλία τους και σ' αυτά η φτωχές γυναίκες της κοσμοπόλεως κάνουν τις προμήθειες του ρουχισμού της χρονιάς τους.

Μέσα σ' αυτόν τον κόσμο των δυστυχισμένων κυκλοφορούν όμως και διάφοροι άπατελώνες, οι όποιοι προπαθούν να πουλήσουν την «εσοδεία» της προηγούμενης μέρας: ένα κλεμμένο ρολόγι, μιά ρόδα αυτοκινητού, ένα ζευγάρι παπούτσια, ακόμα κι ένα καρροτσάκι μωρού!

— Καί τί θα πιάς να κάνεις σ' αυτή τη συνεικία; ρώτησε τον Φλοσύ.

— Θέλω να συναντήσω τον «άσσο» των λωποδυτών, τον περίφημο Μπαρμπα—Γκό! Είναι ο «βασιλιάς» τους. Μά σήμερα έχει παρατηθή υπό αυτό το δάϊωμά του και έχει σνοίξει ένα μικρό ένεχυροδανειστήριο κοντά στην ελληνική εκκλησία. Σ' αυτό τ' κατάσταση βρίσκονται τὰ πιο παράξενα και τὰ πιο εκπληκτικά πράγματα. Άλλοι πτε και ο ίδιος είναι ένας από τους πιο ενδιαφέροντας τύπους.

Ακολουθήσα τον Φλοσύ χωρίς πειά να τον ήσω να πω λέξι. Κατάλαβα ότι είχε δικιο που έπείμενε να μ' πάρη μαζί του. Βοηθώντας με σ' αυτή τη νέα έρευνά μου, έδινε μιά πολλή υποχρέωση που είχε σέ μένα. Κι' εγώ δεν ήσα να του στερήσω αυτή την ευχαρίστηση.

Εκείνη την ημέρα το «Δημοπρατήριο» είχε μεγάλη κίνηση. Όταν, μπορούσαμε να κυκλοφορούμε με ελευθερία, γιατί στην εμφάνισι του Φλοσύ όλος αυτός ο κόσμος που τον ήξερε, έσπευδε να εξαφανισοθή.

Το ένεχυροδανειστήριο του Μπαρμπα—Γκό ήταν μιά στενόμακρη είσοδος. Στο βάθος της, πίσω από ένα τεζάκι, καθόταν ο «βασιλιάς» των λωποδυτών και κάπνιζε ήσυχος την πίπα του. Το πρόσωπό του είχε μιά διαβολική έκφρασι και τα μάτια του λάμπαν παράξενα, όπως τὰ μάτια ενός τρελλού!

Ο Φλοσύ προχώρησε ως αυτόν με διασιτικό θήμα και τον χαίρεψε με μιά πολύ... κολακευτική φράσι.

— Γειά σου, γρηά άλεπου! του φώναξε. Έρχομαι πάλι να ζητήσω τη συνδρομή σου.

Ο μπαρμπα—Γκό του έριξε μιά έρευνητική ματιά και χαμογέλασε.

— Σου έφτιαξε τίποτε ο Ντεντέ;

— Όχι, μά χθές το θράδυ κάποιος δικός σας έκλεψε τὰ παπούτσια όλων των ένοίκων του ξενοδοχείου «Μάζεστικ». Κάθως εξακρίθωσα, αυτός ο σατανάς είχε καταφέρει να προαληφθή ως ύπνρέτης. Ένα βράδυ λοιπόν που οι ένοικοι έβγα-

λαν, όπως πάντα, τὰ παπούτσια τους έξω από την πόρτα στον διαδρομο για να τὰ γυαλίση ή ύπηρεσια του ξενοδείου, ατώς τὰ μάζεψε σ' ένα σακκι και εξαφανιστηκε.

— Νά, μιά πρώτη τάξεως δουλειά! φώναξε με ένθουσιασμός ο Μπαρμπα—Γκό. Αυτός ο κατεργάρης θα έκανε την τάχη του.

— Ναι, έκλεψε διακόσια ζευγάρια παπούτσια! του δήλωσε ο Φλοσύ.

Ο «βασιλιάς» των λωποδυτών άσυγκίνητος από τὰ παρόνα του αστυνομικού και ευχαριστημένος από το «κόλπο» του ύπνκούου του, άρχισε να κάνει λογαριασμούς με μιά κιμωλία.

— Διακόσια ζευγάρια επί σαράντα φράγκα...

— Έπειτα όμως συνήλθε και είπε στον Φλοσύ με άμνηχανία!

— Με συγχωρείς, Φλοσύ, που παραφέρθηκα. Άλλά αυτό το «κόλπο» είναι πολύ πρωτότυπο. Μόνο τρεις άνθρωποι θα είχαν τὸ θάρρος να τὸ κάνουν: Εγώ...

— Και ποιοι άλλοι; ρώτησε με περιέργεια ο Φλοσύ.

— Με έέρεις για προδότη; του παραπονέθηκε ο λωποδύτης. Μπορεί να είσαι φίλος μου, μά ή φίλιά μας δεν θέλω να ζημιώνη τους παληούς συντρόφους μου.

Ο αστυνομικός δεν άπάντησε στον Μπαρμπα—Γκό. Με άδιαφορία άρχισε να ψάχνη ανάμεσα σ' εκείνα τὰ παλιά είδη του καταστήματος του λωποδύτη. Και ξαφνικά τὰ μάτια του έλαμπαν παράξενα. Είχε ανακαλύψει ή στολή ενός γκούμ. Με τὸ φακό του εξέτασε τότε προσεχτικά τὸ περιλαίμιό της και κράτησε προσεχτικά μιά μαύρη τρίχα που ήταν επάνω του.

— Πόσον καιρό έχεις αυτή τη στολή εδώ πέρα; ρώτησε τον λωποδύτη.

— Πάνω από έξη μήνες. Μου την έδωκε άφρησε ένέχυρο ένας κάποιος Ρισάρ. Μά δεν ξαναφάνηκε να την πάρη.

— Και δεν τή φόρεσε πειά κανείς; τον ρώτησε ο Φλοσύ.

— Κανείς! του δήλωσε με βεβαιότητα ο «βασιλιάς» των λωποδυτών.

Εκείνη τη στιγμή ένας νέος είκοσι χρόνων μπήκε μέσα στο κατάστημα και έδωσε μιά πληροφορία στον Μπαρμπα—Γκό. Ύστερα πήγε και κάθισε σέ μιά γωνιά άμύλητος.

— Τι είναι τούτος πάλι; έκανε ο Φλοσύ.

— Είναι ο υπάλληλός μου Μαρσέλ. Η δουλειές πάνε καλά και αναγκάστηκε να πάρω κάποιον να μ' βοηθή.

Ο αστυνομικός κύτταξε προσεκτικά τον Μαρσέλ. Έπειτα με άπάθεια του έβγαλε μιά τρίχα από τὰ μαλλιά του και την κύτταξε με τὸ φακό του μαζί μ' εκείνη που είχε θρῆ. Ήταν όμοιες.

— Έλα δώ, νέε μου, είπε τότε μ' αυστηρότητα στον Μαρσέλ. Για φόρεσε αυτή τη στολή του ύπνρέτη.

Ο Μαρσέλ με μιά άνεξήγητη νευρικότητα φόρεσε τη στολή του γκούμ. Τὸ πήγαινε θαυμάσια.

— Λαμπρά, έκανε ο Φλοσύ. Και τώρα αν είσαι έξυπνος άνθρωπος και δεν θέλεις φασαρίες με την άστυνομία, πρέπει να μ'ς δείξης που έχεις κρυμμένα τὰ παπούτσια που έκλεψες από τὸ «Μάζεστικ».

Ο Μαρσέλ έκανε να διαμαρτυρηθή, μά ο Φλοσύ του έκοψε τη φόρα, γιατί του πέρασε τις χειροπέδες. Όσο για τον Μπαρμπα—Γκό, ο «βασιλιάς» των λωποδυτών είχε μείνει κατάπληκτος.

— Πώς; Αυτός, ο Μαρσέλ, ο υπάλληλός μου ήταν ο λωποδύτης; Κι' εγώ του είχα την εμπιστοσύνη! διαμαρτυρήθηκε. Με συγχωρείτε, κ. Φλοσύ, που σ'ς υπέβουλα σ' αυτό τον κό-

(Η συνέχεια εις την σελίδα 49)

Ο «Άγιος Βασιλείος»

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΡΙΝ ΓΟΥΜΑΝ

ΤΟΥ ΕΝΤΒΙΝ ΝΤΟΥΛΕ Ύ

ΜΙΑ νύχτα, ο Τζών Κράουλ ήταν τόσο μεθυσμένος που έξεχασε τὸ δρόμο του σπιτιού του. Η ζάλη από τὸ ούτ-σκυ τὸν είχε χτυπήσει στο κεφάλι. Είχε αισθανθή ξαφνικά τὴν ἐπιθυμία να περπατήση. Ήθελε να χαθῇ μέσα στή σκοτεινὴ νύχτα ἐπὶ σὺν ἑνας ἀλήτης. Με μιά περιφρονητικὴ χειρονομία έσπρωξε τὸν σωφῆρ που τ' άνοιγε με σεβασμό τὴν πόρτα τ' αυτοκινήτου του και τοῦ εἶπε:

— Δεν σὲ χρειάζομαι. Θά πάω με τὰ πόδια...

— Κύριε, τόλμησε να παρατηρήσῃ ο σωφῆρ του, μου φαίνεται ὅτι εἵσαστε ζαλισμένος.

Ο Κράουλ γέλασε με πείσμα και τοῦ φώναξε:

— Καλά θά κάνης να μὴ λές άνοησίες! Έμπρός, χάσου από τὰ μάτια μου!

Ύστερα ανέβασε στήν κορυφή του κεφαλιού του τὸ καπέλλο του κι' άπομακρύνθηκε τρικλίζοντας από τὸ μέγαρο τῆς λαίδης Γουόλντ.

Ο σωφῆρ, τύπος Άγγλου που έχει συνηθίσει να ὑπακούη στίς διαταγές του κυρίου του, ανέθηκε στο πολυτελές άμάξι του Τζών Κράουλ και χάθηκε κι' αυτός από εκείνον τὸν σκοτεινὸ δρόμο.

Ο Τζών σύρθηκε ἐπὶ πολλή ὥρα από τὸν ένα τοίχο σὸν ἄλλο και τέλος άποκαμωμένος από αυτή τὴν προσπάθεια κάθισε

στή μαρμάρινη σκάλα ἐνός σπιτιού. Ενοίωσε τότε μιά μεγάλη εὔχρηστη και προσπάθησε να ξαπλώσῃ ἀ κ ὀ μ η π ι ὀ ἄ ν α π α υ τ ι κ ἄ. Πρώτη φορά στή ζωῇ του ξάπλωνε σὸ δρόμο και για πρώτη φορά άνεκάλυπτε ὅτι ἔχει κι' ἄλλες χάρες ὁ κόσμος από τίς διασκεδάσεις τῶν σαλονιῶν.

Η νύχτα ήταν κρύα και μιά ὕγρασία μούσκευε τὰ μάμματα. Μά ο Τζών δεν κατάλαβα τίποτε από αυτά. Έπειτα, ἐντελῶς άπρόοπτα τὸν είχε πιάσει μάλιστα ὁ δόρεξ να τρουνιδήσῃ.

Και άρχισε να ξεφώνη μέσα σὸ σκοτεινὸ δρόμο ένα τραγούδι με ταραφώνιες που δεν εἶ-

— Χειροιά.

Η ὥρα ήταν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Εκείνη τη στιγμή οἱ προβολείς ἐνός αυτοκινήτου σκόρπισαν τὸ σκοτάδι και μιά λιμουζίνα στάθηκε μπροστά στήν πόρτα που θριακόταν ἔα-λωμένος ο Κράουλ. Ο Τζών εξακολουθοῦσε τὸ τραγούδι του μὴ παίρνοντας εἰδησι.

Από τὴν πορτιέρα τ' αυτοκινήτου βγήκε μιά ξαφνικὰ ὡμορφη γυναίκα που μουδιάσσε μπροστά στο θάμα που παρατήριζε ο Τζών.

— Ένας μεθυσμένος, άκούσε ὁ ἄδελφός Αιζέτε τον από τὴν πόρτα για να περάσῃ! έπε στήν ἄδελφα που τὴ συνόδευσε.

Εκείνος πλησίασε τὸν Κράουλ και τὸν έσπρωξε με τὸ πόδι του. Ο Τζών έφερε μιά θόλτα

και κατακύλισε μπροστά στήν ὡμορφη κυρία γελώντας ἡλ-θια. Τότε τὸ φῶς του αυτοκινήτου έπεσε άπάνω του.

— Θεέ μου, έκανε κατάπληκτη ή γυναίκα. Αυτὸς φαίνεται πό-ριος! Φοράει φράκο!

Ο Τζών Κράουλ άντελήφθη τέλος τι συνέβαινε γύρω του. Με χίλιες προσπάθειες σηκώθηκε και στηρίχθηκε σὸν τοίχο:

— Συγγνώμη λαίδη, εἶπε τραλίζοντας στήν κυρία. Μπορείτε να με πληροφορήσετε που βρίσκεται τὸ σπίτι μου;

Η γυναίκα τὸν περιεργαζόταν τώρα μ' ένδιαφέρον. Ο Τζών Κράουλ ήταν ὡμορφος άνδρας, μ' ἀθλητικὸ παράστημα και με μιά ἐξαιρετικὴ γλυκύτητα στή φυσιογνωμία του. Τὸ μεθῶσι του τὸν έκανε ακόμη πιο συμπαθητικό. Και τότε μιά ἰδέα τῆς ήρθε στο μυαλό της. Εἰδρισκε ὅτι άρχιζε πολλὸ ὡμορφα αὐτὴ ή νέα περιπέτεια της και μάλιστα μ' ἑναν άνδρα τοῦ γούστου της. Με γρήγορο θήμα προχώρησε στήν πόρτα κι' όταν άνοιξε εἶπε σὸν άνδρα που τὴ συνόδευε και σὸ σωφῆρ της:

— Βοηθήστε αὐτὸ τὸν άνθρωπο ν' άνεβῇ σὸ σπίτι. Δεν μπο-ρούμε να τὸν αφήσουμε να πεθάνῃ από τὴν παγωνιά.

— Αὐτὸ εἶνε σκάνδαλο, μουρμούρισε ὁ συνοδός της. Εξαιτίας λοιπόν ὅτι εἶνε μεθυσμένος κι' ὅτι...

— Ναι, ναι, τὸν διέκοψε εκείνη, θά κάνῃ ἄνω κάτω τὸ σπίτι. Κι' ὕστερα, τι μ' αὐτό; Έσὺ μπορείς να πῆς να ξαπλώσῃ σὸ κρεβάτι σου. Έμπρός, κάνετε αὐτὸ που σᾶς εἶπα.

Κι' ο Τζών Κράουλ, ὅπως σὰ παραμυθία τῆς Χαλιμάς, δρέθηκε μέσα σ' ένα χρυσοστόλι στο παλάτι. Εκεί, τὸν ξάπλωσαν σ' ένα ντιβάνι. Η ὡμορφη γυναίκα πέταξε τότε διασιτικά τὸ μαντῶ της και τὸ καπέλλο της κι' ὕστερα με μιά παράξενη τρυφερότητα περιποιήθηκε τὸν Κράουλ. Τὸ ξεσκόνησε τὰ ρούχα του, τὸν γτέ-

νισε, τοῦ έδωσε να πῇ κάτι για νὰ συνέλθῃ και τέλος τὸν έγδωσε μόνη της. Ο Τζών μό-ρεσε τώρα ν' άνανέψῃ σῃ.

— Μάριον, γλυκειά μου Μάριον! στέναξε με τρυφερότητα.

Και θυβήθηκε πάλι στή νάρκη του. Η άγνωστη δούκωσα με θλίψη τὰ χείλη της. Κάτω από τὸ φῶς του δωματίου είχε άναγνώ-ρίσει πειά καλά τὸν μεθυσμένο. Ήταν ὁ γιός του τραπεζίτη Κράουλ που φημιζόταν για τὴν ἡσυχὴ ζωῇ του. Κι' αὐτό κι' ὅλες ή εφημερίδες είχαν άσχοληθῇ με τὸ τελευταίον εἰδύλλιο του. Αὐτὴ ή Μάριον ήταν ή περίφημη χορεύτρια του Πικαντέλλο για τὴν ὁποία ήταν τρελλός ὁ φτωχὸς Τζών. Η Μά-ριον ήταν ή άφορητὴ που έπαιε τόσο πολύ για νὰ ξεγνάθῃ τὸν έρωτά της. Τὸν είχε διώξει με ψυ-γρότητα από κοντά της, όταν εκείνος τῆς εἰήγη-σε ὅτι ήταν άδύνατο νὰ παντρευθοῦν γιατί τοῦ

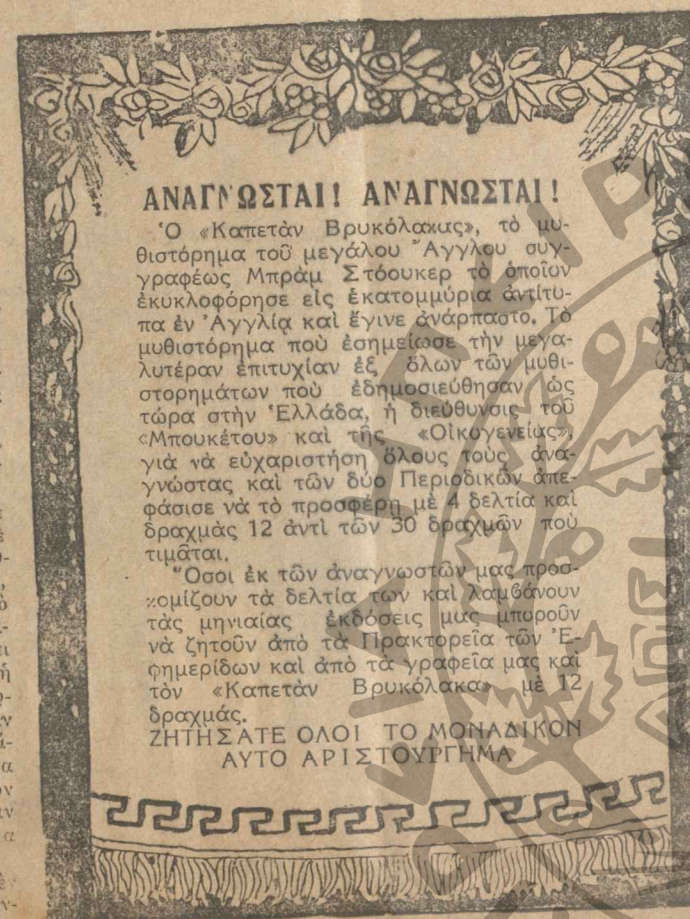
—Ο έρως Τζών, εἶνε μιά περιπέτεια, τ' άπάντησε ή Καθριν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

100

Enlrica

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΛΟΥ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο Τζών Μπράουν, ένας σεμνός νέος τριάντα χρόνων, κα-
θόταν σ' ένα μικρό χωριό του Μισσουρί. Έκει πέρα, η-
ταν καθηγητής στο πρεσβυτεριανό σχολείο, θέσις όχι και
τόσο ευκαταφρόνητη, γιατί τον έκανε αξιωματικό σ' ε-
λαιο των κόσμο. Ανιδιοτελής, εύσυναιστος, αφωσιωμένος στη δου-
λειά του, με άπειρη καλωσύνη, με το χαμόγελο πάντα στα χει-
λη, ήταν το υπόδειγμα της αρετής, της ευθύτητας και της ευ-
γενείας. Όσο τώρα για τη θρυλική δειλία του, το μόνο που
μπορεί να πη κανείς είναι ότι η τύχη του έπαιξε μια μέρα ένα
ασχημο παιχνίδι. Και να πώς έχει αυτή η παράξενη ιστορία.

Η Μαίρη Ταϊλντορ, μια χαριτωμένη νέα είκοσιτριών έτων, η-
ταν για τον Τζών Μπράουν ολόκληρος ο κόσμος. Μά και γι'
αυτήν, ο Τζών Μπράουν ήταν ο μόνος άνθρωπος που ενσάρκω-
νε το ιδανικό της. Κι' αν τώρα δεν το είχε δώσει ακόμα τη
χειρ της, γι' αυτό δεν έφταγε η Μαίρη, άλλ' η μητέρα της, η
«μίσση» Ταϊλντορ, μια γυναίκα που διάταζε πάντα να πάρη μια
ήρωική απόφαση.

Ωστόσο, ήρθε μια μέρα που έπρεπε να δοθῇ μια λύσις σ'
αυτὸν τὸν ἔρωτα. Ο Τζών Μπράουν μ' ένα θάρρος, που τρώ-
ραε τὸν ἴδιο, συλλογίσθηκε πὸς δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ χάνη ἀδίκαι
τὸν καιρὸ του.

«Θὰ πάω νὰ δῶ τὴ «μίσ-
ση» Ταϊλντορ, ἔκανε, θὰ τῆς
δώσω τὴ διπλὴ ἐλεημοσύνη,
ποὺ τῆς δίνω συνήθως γιὰ
τὶς φτωχὲς γρηῃς τῆς ποὺ
κάθονται στὸ δάσος καὶ με
διαφόρους ὑπαινιγμούς θὰ
τῆς δώσω νὰ καταλάβῃ ὅτι
δὲν μπορῶ νὰ ζήσω δίχως
τὴ Μαίρη μου...»

Ένα ωμορφο κυριακάτικο
πρωί λοιπόν, ἡλιοδυστο,
τράβηξε γιὰ τὴν ἑπαυλὶ τῶν
Ταϊλντορ, μ' ἕνα τρομερὸ χτυ-
ποκάρδι. Φοροῦσε ἕνα ἀσπρὸ
κοστούμι, μὴ ρὸς γραβάτα
κι' ἕνα ζευγάρι πολὺ νόστι-
μα σκαρπίνια ποὺ τὸν χτυ-
ποῦσαν λιγάκι στὴ φτέρνα.
Γιὰ πὶο πολὺ δὲ ἐπισημότη-
τα εἶχε νοικιάσει ἕνα και-
νούργιο ἀμαξάκι μ' ἕνα συμ-
παθητικὸ ἄλογο. Μέσα στὸ
ἀμαξάκι ἦταν μὴ ζεστὴ κου-
βέρτα γιὰ τὰ πόδια μὲ μαύ-
ρο φεστόνι. Αὐτὴν τὴ λεπτο-
μέρεια πρέπει νὰ τὴν προσέ-
ξετε, γιατί παίζει σπουδαῖο
ρόλο στὴν ἱστορία μας.

Ο Τζών Μπράουν τράβη-
ξε ἔτσι τρία-τέσσερα χιλιό-
μετρα, σ' ἕναν ἔρημο ἐξοχι-
κὸ δρόμο κι' ἔπειτα κράτη-
σε λίγο τ' ἄλογο, γιὰ νὰ περάσῃ μὴ μικρὴ ξύλινη γέφυρα. Τῇ
στιγμὴ ὅμως ποὺ τὸ ἀμαξάκι περνοῦσε τὸ ποτάμι, ἕνα ξαφνικὸ
φύσημα τοῦ ἀνέμου, ἀρπάξε τὸ καπέλλο τοῦ Τζών Μπράουν
καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ νερό. Ἐκεῖνος τὰ ἔχασε καὶ παράτησε
τὰ γκέμια ἀπὸ τὴν ταραχὴ του. Καταλάβαινε πὸς δὲν θὰ μπο-
ροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμο του, ἀν δὲν ἔπαινε πρῶτα τὸ κα-
πέλλο του. Μὰ πὸς ; Πὸς ;

Ἀέσανα, τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε ἀπὸ μὴ ἐμπνευσι. Ο Τζών
Μπράουν ἔβριξε μὴ γρήγορη ματιά δεξιὰ κι' ἀριστερά
καὶ εἶδε πὸς ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Πέρασε λοιπὸν τὴ γέφυρα,
σταμάτησε τὸ ἀμαξάκι κοντὰ στὴν ὄχθη, γδύθηκε γρήγορα, πα-
ράτησε τὰ ροῦχα του πάνω στὸ κάθισμα κι' ἔπαισε στὸ ποτάμι.
Ἦταν καλὸς κολυμβητὴς κι' ἔτσι δὲν δυσκολεύθηκε νὰ φθάσῃ
τὸ καπέλλο του. Ἐπειτα ὅμως, ὅταν ἐνασθῇκε στὴν ὄχθη, εἶδε
κατάπληκτος ὅτι τ' ἄλογο εἶχε γίνῃ ἀφαντὸ !...

Ο Τζών Μπράουν φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ μαρμάρωσε ἔ-
τσι ὅπως ἦταν ὁλόγυμος. Ὑστερα, συνῆλθε μ' ἕνα ἀνατριχί-
σμα, εἶδε τ' ἄλογό του νὰ βόσκει πὶο κάτω στὴν ἀκρὴ τῆς δη-
μοσίας ὁδοῦ καὶ με ἀναρβρες κραυγὲς ὤρμησε τρέχοντας γιὰ
νὰ τὸ φθάσῃ. Μὰ τὸ ἄλογο τρώαζε κι' ἄρχισε νὰ τρένη, πα-
ρασύοντας πὶο μακριὰ τὸ ἀμαξάκι με τὰ ροῦχα του. Ο Τζών
Μπράουν στάθηκε πάλι μ' ἀπόγνωσι, ὁλόγυμος. Ἐπειτα, ριψο-
κινδυνεύοντας τὰ πάντα, πῆρε τὸ κατόπιν τοῦ ἀλόγου καὶ με
ὑπεράνθρωπες προσπάθειες κατῴρθηκε νὰ φθάσῃ λίγο πὶο ἐμ-

πρὸς ἀπὸ τὸ κτήμα τῶν Ταϊλντορ. Τρέμοντας σύγκορμος λοιπὸν
καὶ με τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, ἀνέβηκε στὴ θέσι του, φόρεσε τὸ
καπέλλο, ἔπειτα τὸ ἀσπρὸ σακκάκι, ἔδεσε τὴ ρὸς γραβά-
τα κι' ἔκανε νὰ πάρῃ τὸ πανταλόνι του... μὰ ἦταν ἀργὰ πειὰ
γιὰτὶ παρουσιάσθηκε ξαφνικὰ μπροστὰ του μὴ γυναίκα. Ο
Τζών Μπράουν σωριάσθηκε στὸ κάθισμά του, σκέπασε τὰ γυ-
μνά του με τὴν κουβέρτα κι' ἀπόλυσε τὰ γκέμια. Ἐκοψε τὴ
δρόμο τότε, ο Τζών Μπράουν τράβηξε τὰ γκέμια, ἔκοψε τὴ
φύρα τοῦ ἀλόγου κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πανταλόνι του, μὰ
πάλι ἦταν ἀργὰ, πάλι δὲν πρόφθασε, γιατί εἶδε με φρίκη νὰ
εγαίνον ἀπότομα πίσω ἀπὸ κάτι δέντρα τὴ «μίσση» Ἐντερμπυ,
τὴ «μίσση» Γκλόσσσι, τὴ «μίσση» Ταϊλντορ καὶ τὴ Μαίρη !...
Ἡ τέσσερις κυρίες, ἀνήσυχες, τυραγμένες, ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέ-
ρος του κι' ὅταν ἔφθασαν μπροστὰ του ἄρχισαν νὰ μιλοῦν βλε-
μαζῶ, κατακόκκινες ἀπὸ τὴ χαρὰ τους ποὺ τὸν εἶχαν συναντή-
σει στὸν δρόμο τους.

— Σὰς στέλνει ἡ Θεὰ Πρόνοια, μίστερ Μπράουν ! τοῦ φώ-
ναξε ἡ «μίσση» Ἐντερμπυ. Εἰσαπτε ἕνας ἀγγελος ! ἕνας ἀγγε-
λος ποὺ μὰς ἔπαισε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ !

— Ἀ, μίστερ Μπράουν ἔκανε συγκινημένη ἡ «μίσση» Ταϊ-
ντορ, δὲν ξέρω τί με κρατᾷ,
καὶ δὲν φιλῶ τὴν ἀκρὴ τῆς
κουβέρτας ποὺ σκεπάζει τὰ
πόδια σας ! Εἰσαπτε ὁ ἀ-
πεισταλμένος τοῦ Θεοῦ !...

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴ
φρίκη τοῦ Τζών Μπράουν, ἐξ-
ακολουθῆσε :

— Ἀγαπητέ μας φίλε, ἡ
δυὸ φτωχὲς γρηῃς τοῦ δά-
σους, καθὼς ξέρετε, καθὼς
τοῦσαν σὲ μὴ καλύβια. Ἐ-
λοιπὸν, ἡ καλύβια ἀρπάξε
φωτιά καὶ κάηκε ! Ἡ δυ-
στυχισμένη γυναίκα εἶπε
ἀρρωστὲς ἀπὸ τὸν τρόμο
τους. Τὶς ἀφήσαμε λοιπὸν
στὸ ξέφωτο τοῦ δάσους καὶ
τρέξαμε νὰ θροῦμε καμμιὰ
βοήθεια γιὰ νὰ τὶς μεταφέ-
ρουμε στὸ σπίτι μου. Καὶ νὰ
μόλις προχωρήσαμε λιγάκι,
φρεθήκαμε μπροστὰ σας !
Ἀ, μίστερ Μπράουν, ποῖος
δὲν θὰ πίστευε ὅτι σὰς στέλ-
νει ὁ Θεός ;...

— Καὶ τώρα ὅς ἀποφασί-
σουμε γρήγορα τί θὰ κάνου-
με ! φώναξε ἀμέσως ἡ «μίσ-
ση» Γκλόσσσι. Ἐγὼ δὲλω-
θῶ λύσεις : ἢ πρέπει νὰ κά-
νῃ δυὸ δρόμους με τ' ἀμα-
ξάκι ὁ μίστερ Μπράουν, γιὰ
τὸν δρόμο !...

— Καὶ τώρα ὅς ἀποφασί-
σουμε γρήγορα τί θὰ κάνου-
με ! φώναξε ἀμέσως ἡ «μίσ-
ση» Γκλόσσσι. Ἐγὼ δὲλω-
θῶ λύσεις : ἢ πρέπει νὰ κά-
νῃ δυὸ δρόμους με τ' ἀμα-
ξάκι ὁ μίστερ Μπράουν, γιὰ
τὸν δρόμο !...

— Καὶ τώρα ὅς ἀποφασί-
σουμε γρήγορα τί θὰ κάνου-
με ! φώναξε ἀμέσως ἡ «μίσ-
ση» Γκλόσσσι. Ἐγὼ δὲλω-
θῶ λύσεις : ἢ πρέπει νὰ κά-
νῃ δυὸ δρόμους με τ' ἀμα-
ξάκι ὁ μίστερ Μπράουν, γιὰ
τὸν δρόμο !...

— Καὶ τώρα ὅς ἀποφασί-
σουμε γρήγορα τί θὰ κάνου-
με ! φώναξε ἀμέσως ἡ «μίσ-
ση» Γκλόσσσι. Ἐγὼ δὲλω-
θῶ λύσεις : ἢ πρέπει νὰ κά-
νῃ δυὸ δρόμους με τ' ἀμα-
ξάκι ὁ μίστερ Μπράουν, γιὰ
τὸν δρόμο !...

— Καὶ τώρα ὅς ἀποφασί-
σουμε γρήγορα τί θὰ κάνου-
με ! φώναξε ἀμέσως ἡ «μίσ-
ση» Γκλόσσσι. Ἐγὼ δὲλω-
θῶ λύσεις : ἢ πρέπει νὰ κά-
νῃ δυὸ δρόμους με τ' ἀμα-
ξάκι ὁ μίστερ Μπράουν, γιὰ
τὸν δρόμο !...

— Καὶ τώρα ὅς ἀποφασί-
σουμε γρήγορα τί θὰ κάνου-
με ! φώναξε ἀμέσως ἡ «μίσ-
ση» Γκλόσσσι. Ἐγὼ δὲλω-
θῶ λύσεις : ἢ πρέπει νὰ κά-
νῃ δυὸ δρόμους με τ' ἀμα-
ξάκι ὁ μίστερ Μπράουν, γιὰ
τὸν δρόμο !...

— Καὶ τώρα ὅς ἀποφασί-
σουμε γρήγορα τί θὰ κάνου-
με ! φώναξε ἀμέσως ἡ «μίσ-
ση» Γκλόσσσι. Ἐγὼ δὲλω-
θῶ λύσεις : ἢ πρέπει νὰ κά-
νῃ δυὸ δρόμους με τ' ἀμα-
ξάκι ὁ μίστερ Μπράουν, γιὰ
τὸν δρόμο !...

— Καὶ τώρα ὅς ἀποφασί-
σουμε γρήγορα τί θὰ κάνου-
με ! φώναξε ἀμέσως ἡ «μίσ-
ση» Γκλόσσσι. Ἐγὼ δὲλω-
θῶ λύσεις : ἢ πρέπει νὰ κά-
νῃ δυὸ δρόμους με τ' ἀμα-
ξάκι ὁ μίστερ Μπράουν, γιὰ
τὸν δρόμο !...

— Καὶ τώρα ὅς ἀποφασί-
σουμε γρήγορα τί θὰ κάνου-
με ! φώναξε ἀμέσως ἡ «μίσ-
ση» Γκλόσσσι. Ἐγὼ δὲλω-
θῶ λύσεις : ἢ πρέπει νὰ κά-
νῃ δυὸ δρόμους με τ' ἀμα-
ξάκι ὁ μίστερ Μπράουν, γιὰ
τὸν δρόμο !...

— Κυρία... Εἶμαι ἄρρωστος... ἔκαν με μισόσβυστη φωνὴ ὁ Τζών
Μπράουν.

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Περίεργη καὶ ἐξαιρετικὴ ὑπῆρξε ἡ ἀμνησία ἑνὸς γαιοκτημό-
νος ἀπὸ τὸ Κούεμπεκ τοῦ Καναδά, ὁ ὁποῖος ἐξενοῦσε ἀπο-
κλειστικὸς τὰ ἀνόματα ἀνθρώπων, ζώων καὶ πραγμάτων.

— Πολλὲς φορές μάλιστα ἐξενοῦσε καὶ τὸ ἴδιο τοῦ τοῦ ὄνομα.
— Ἀντιθέτως, μποροῦσε νὰ θυμῇτῃ με θαυμαστὴ ἀκρίβεια τὸ
ἀρχικὸ γράμμα τῶν ὀνομάτων ποῦ... ἐξενοῦσε !

— Γιὰ νὰ γιαντρέψῃ τὴν ἀμνησίαν του, αὐτὴ ὁ γαιοκτήμων ἀ-
ναγκάστηκε νὰ καταγράψῃ σ' ἕνα καρνὲ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν
ἀνθρώπων ποὺ συναναστρεφόταν, ἀκόμα καὶ τῶν παιδιῶν του,
τῆς γυναίκας του, καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Ἐτοί, ὅταν ἤθελε νὰ καλέσῃ τὴν κόρη του ποὺ ὀνομα-
ζόταν Ἰωάννα, ἀνοίγε τὸ καρνὲ τοῦ καὶ κύτταζε στὸ ψηφίον «1»
ὅπου εὑρίσκε τ' ὄνομά της.

— Στὸ Σικάγο, ἕνας πλωτὸς ποταμὸς πῆρε... φωτιά.
— Κι' ὡς ὅτου καπορθώσουν νὰ τὴν σβύσουν ἡ ἀντλίες τῶν
ποταμοπλοίων, ἡ φλόγες προέβησαν ζημίας 5,000 δολλα-
ρίων στὴ γέφυρα Κίνζι.

— Τὸ κακὸ, ὅπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν, προῆλθε ἀπὸ τὸ ἀ-
φθονο πετρέλαιο ποὺ τρεχε στὸ ποτάμι ἀπὸ μὴ πλεγμένη ἀπο-
θήκη, τῆς ὁποίας εἶχαν διαρραγῇ τὰ νεπεόζιτα.

— Τελευταίως, ἕνα ἀνθρώπινο τυχοδιωκτικὸν ἀγόρασε μὴ ἑ-
κατὶ 1,000 στρεμμάτων κοντὰ στοὺς καταρράκτες Οὐ-Ταίτα
τοῦ Καναδά πρὸς ἕνα σελλίνι τὸ στρέμμα.

— Λίγες ὥρες μετὰ τὴν ἐν λόγω ἀγορά, πῆρε τὴν σύζυγο τοῦ
ἀγοραστοῦ στὸ τηλέφωνο ἕνας ἀγνο-
στος καὶ τῆς προσέφερε 100 λίρες τὸν
πῆχυ, κατόπιν ἕνας ἄλλος 200 λίρες,
κι' ἕνας τρίτος 400 λίρες τὸν πῆχυ.

— Κοντολογίς ἡ ἀλλεπάλληλος προ-
σφορὲς ἔφθασαν ὡς τὶς δυὸ ἡ ὥρα τὸ
πρωὶ τὶς 6,000 λίρες τὸν πῆχυ...

— Ἐτοί κρατώντας τὸ κεφάλι του με
τὰ δυὸ του χέρια ἀπὸ τὸ... κακὸ ποῦ
τὸν ὄρθε καὶ ἀρνούμενος κάθε νεία καὶ
μεγαλύτερα προσφορά ὁ τυχοδιώκτης,
ἔκλεισε ἐπὶ τέλους συμφωνία στὶς 300,
000 λίρες.

— Τί εἶχε συμβῇ λοιπὸν ; Ἀπλοῦ-
στατα. Στὴν περιοχὴ ἐκεῖνη εἶχε ἀνα-
καλυφθῇ ὀρυκτὸ λάδι !

— Τὸν περασμένο μῆνα ἔγινε μὴ ἔκρη-
ξε ἕνας δυνατὸς παραγωγὴς ηλεκτρι-
κοῦ ρεύματος, σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ
σταθμὸ τῆς Γαλλίας, κι' ἐφανεύθησαν
πέντε ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου.

— Ἡ ἐκκοπή προῆλθε ἀπὸ ἕνα πον-
τίκι ποὺ πῆγε νὰ κόψῃ τὸ λεπτὸ σύρμα
τοῦ δυναμὸ καὶ εἶνε προκαλέσει ἔτσι
κτύπημα με τὸ σῶμα του.

— Ἡ μίσση ὁλόκληρὴ ἐλάτρευε τ' ἄ-
λογα καὶ τὶς ἱπποδρομίες. Ὅταν, λοι-
πὸν, πέθανε στὸ Λονδίνο τὸν Ἀπρίλιο
τοῦ 1931 τὸ πτώμα της — σύμφωνα με

τὴν τελευταία τῆς ἐπιθυμία — ἀπατεφρώθηκε καὶ ἡ στάχτη της
διασκορπίσθηκε στὸ ἱπποδρόμιο τοῦ Ντέρμπυ, εὐθὺς μετὰ τὴν
ἐναρξὶ τῆς πρώτης κούρσας !

— Ἐχεὶ ὑπολογισθῇ, ὅτι ἕνας μορφωμένος ἄνθρωπος χρησι-
μοποιεῖ κατὰ μέσον ὅρον στὶς συζητήσεις του 4,000 διαφορὰς
λέξεις, ἐνῶ ἕνας ἀγράμματος μόνον 300 ἕως 400.

— Ὡστόσο ἕνας γλωσσολόγος ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη ἱσχυρίζε-
ται ὅτι μπορεῖ νὰ μιλά πάνω σὲ ποικίλα θέματα χρησιμοποιοῦν-
τας μόνον 150 λέξεις !

— Ὁ ἴδιος ἔχει συντάξῃ ἕνα λεξικὸ ἐπαρκέστατο, κατὰ τὴν
γνώμη του, γιὰ τὶς πᾶσι εἰδὺς συνδιαλέξεις τῶν ἀνθρώπων
καὶ τὸ ὅποιο περιλαμβάνει μόνον 200 λέξεις !

— Ὁ Σαίκτηρ, ὡστόσο, γιὰ νὰ γράψῃ τ' ἀριστουργήματά
του μεταχειρίσθηκε 15,000 λέξεις, κι' ὁ Μίλτων 7,500 μόνον !

— Τὸ 1928, στὴν πόλιν Σηάη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀνηγό-
ρη ἕνα ἀναμνηστικὸ ἀγαλμα σὲ μὴ ἀγαλμα, ἡ ὁποία εἶχε κα-
ταρτίξῃ κάθε προηγούμενο ρεκόρ παραγωγῆς γαλακτος.

— Στὸ δάφρο τοῦ μνημείου ἀναθανίσαν τὸ κατόρθωμα τῆς
γονιμῆς ἀγέλαδος με τὰ ἑξῆς λόγια : Ἐνθάδε κεῖται, ἀφού
προσέφερε τὶς ὑπηρεσίες της στὴν ἀνθρωπότητα ἡ ἀγέλας Σέ-
ζις. Γεννήθηκε τὸ 1913 καὶ πέθανε τὸ 1925.

— Μὰ δὲν ξέρετε ποῦ τὶς ἀφήσαμε... παρατήρησε ἡ «μίσση»
Γκλόσσσι.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια ! παραδέχθηκε κείνος, τρέμοντας σύγκορ-
μος. Μὰ θὰ τὶς ὄρω ! Ὅπως κι' ἂν εἶνε ἀρνούμαι κατηγορημα-
τικὰ νὰ σὰς ἀκολουθήσω στὸ σπίτι !...

Κι' ὁ Τζών Μπράουν τρώαζε κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν σταθερὸ
τόνο τῆς φωνῆς του. Ἡ κατάστασις δὲν θὰ σωζόταν ἀν δὲν ἐ-
πενέβαιν ἡ Μαίρη, ποὺ εἶχε πικραζενεῦθῃ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ
τοῦ ἀγαπημένου της.

— Σὰς παρακαλῶ, μίστερ Μπράουν, τοῦ φώναξε, νὰ προσέ-
ξετε πολὺ σ' αὐτὰ ποὺ θὰ σὰς πῶ : Ἡ θὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ σὰς
λέμε ἤ... !

Καὶ δὲν ἀποτελεῖωσε τὴ φράσι της. Ὁ Μπράουν κατάλαβε
τί ἤθελε νὰ τοῦ πῇ. Μὰ ξαφνικὰ, ἡ Μαίρη τὸν λυπήθηκε.

— Ἀκούστε, εἶπε, ἐσεῖς θὰ πάτε στὸ σπίτι με τὸν μίστερ
Μπράουν, γιατί φαίνεται πὸς εἶνε πολὺ ἀρρωστος κι' ἐγὼ θὰ
πάρω τὸ ἀμαξάκι καὶ θὰ πάω νὰ φέρω τὶς γρηῃς.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερα λύσις ! παραδέχθηκε ἡ «μίσση» Ταϊ-
ντορ. Ἐπειδὴ δὲ μὴ ἀπὸ τὶς γρηῃς ὄραθηκε ἀπὸ τὰ νερά ποὺ
ἔχυνε γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ φωτιά καὶ θὰ κρυώνῃ, πρέπει, Μαίρη,
νὰ πάρῃς μαζῶ σου τὴν κουβέρτα ποὺ ἔχει στὰ πόδια τοῦ ὁ
μίστερ Μπράουν...

— Ναί, μαμὰ ! τῆς ἀπάντησε ἡ Μαίρη.
Κι' ἀρπάζοντας τὴν κουβέρτα, τὴν τράβηξε ἀπότομα καί... ξε-
γύμνωσε τὸν δύστυχο Τζών Μπράουν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούσθηκαν τέσσερες σπαρακτικὲς κραυγὲς
φρίκης κι' ἡ τέσσερες γυναῖκες σωριάσθηκαν μπροστὰ στὸ ἀμά-
ξι λιποθύμεις.

Ὁ Τζών Μπράουν τότε φόρεσε θια-
στικά τὸ πανταλόνι του, ἔβριξε μὴ μα-
τιά στὴ Μαίρη ποὺ τὴν ἔκανε γιὰ πάν-
τα καὶ τράβηξε με τ' ἀμαξάκι τοῦ πρὸς
τὸ ἀγνωστο. Ἀπὸ τότε δὲν ξανσφάνη-
κε στὸ Μισσουρί.

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Ο ΚΑΥΓΑΣ

Ἐνας Σκῶτος ὥρμησε ἕνα θράδυ σ'
ἕνα μπάρ θυμωμένος, τράβηξε κατ' εὐ-
θείαν στὸν καταστηματοῦρχο καὶ τοῦ
εἶπε :

— Δόστε μου ἕνα διπλὸ οὔσιςκι γρή-
γορα ὅμως γιατί θέλω νὰ ἔχω πῆ μὴ-
ρικὰ, πρὶν κάνω τὸν καυγά...

Τὸν σεβότανε κι' ὁ Σκῶτος ἄδεια-
σε τὸ οὔσιςκι καὶ ζήτησε καὶ δεύτερο.

Ὁ καταστηματοῦρχος περίεργος τότε
τὸν ρώτησε δειλὰ :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ ἀν
μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ρωτήσω, ποῦ
πρόκειται νὰ κάνετε τὸν καυγά ;

Καὶ ὁ Σκῶτος ἀδελφίζοντας καὶ τὸ
δεύτερο ποτήρι τοῦ ἀπῆντης ψυχραιμότητας :

— Ἐδῶ, μαζῶ σου, φίλε μου, τώρα ποῦ θὰ φύγω χωρὶς νὰ
πληρώσω !...

***

Η ΗΛΙΚΙΑ

Ἐνας γηραιὸς Ἀγγλος γαιοκτήμων, ἔκανε μὴ μέρα ἕνα
γύρο στὰ κτήματά του. Ἐκεῖ συνήντησε ἕναν ἀπὸ τοὺς παλαιον-
τέρους ἐπιστάτες τοῦ ποὺ γέρασε μαζῶ τοῦ στὴν ἴδια γῆ, κάτω
ἀπ' τὸν ἴδιο οὐρανὸ.

Ὁ γέρο-ἐπιστάτης ἔδειξε στὸν γαιοκτήμονα τὸ δεξιὸ τοῦ πόδι
καὶ παραπονέθηκε :

— Ἀχ ! εἶπε. Αὐτοὶ οἱ ρευματισμοὶ δὲν μ' ἀφήνουν ποτέ.

— Ἐχεις δίκιο, τοῦ εἶπε ὁ ἀγέντης του. Τί νὰ κάνης... Γε-
ράματα καὶ σὺ σάν κι' ἐμένα...

Ὁ ἐπιστάτης ὅμως διαμαρτυρήθηκε :

— Ὁχι, κύριε... Τί σέξαι ἔχουν τὰ γεράματα ; Ὅριστε τ' ἀ-
ριστερὸ ποδάρι μου. Ἐχει τὴν ἴδια ἡλικία με τὸ δεξιὸ, κι' ὅμως
δὲν μοῦ πονεῖ καθόλου...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε ὅσον ἡμπορεῖτε οικονομίας, ἔστω καὶ μικράς, ἀν δὲν
σὰς περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αὐτὰς εἰς τὸ Ταμειυτήριον
τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ἐτοί ἀσφαλίζετε ἐντελὼς τὰ λεπτὰ σας
καὶ μαζῶ με τοὺς τόκους, σχηματίζετε σιγά-σιγά ἕνα σεβαστὸν
κεφάλαιον ἀπαραιτήτων διὰ τὰ γεράματα καὶ διὰ κάθε ἔκτακτον
ἀνάγκην τῆς ζωῆς σας.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΟΚΟΝΟΡ

ΕΝΑ από τὰ δνείρα του Κλάρκ Όκόνορ ήταν νά ζήση ένα ήλεκληρο καλοκαίρι στ' άπέραντα κτήματα του θείου του, εκεί κάτω στη χώρα των λιμνών, στον Καναδά. Κάθε φορά που τὸ μυαλό του ζαλιζόταν από τὴ μελέτη τῶν βιβλίων τῆς ἐπιστήμης του, ἔβγαζε ένα στεναγμό, τεντώνονταν πάνω στην καρδιά του κ' ὕστερα ἐνῶ τὰ κόκκαλά του τὸν πονοῦσαν ἄφηνε τὴ σκέψη του νά γυρίσῃ στὰ παιδικά του χρόνια. — Μιά ὄλες ἡ μορφὲς ἐκείνων τὸν εἶχαν ἀγαπήσει, ἐρχόντουσαν τότε στὸ σπίτι του. Ζούσε πάλι ἐν τῇς τρέλλες του καὶ ἀθελά του δάκρυζε γιὰ ὅλ' αὐτὰ πού εἶχαν περάσει καὶ πού ποτὲ πειὰ δὲν θὰ ξαναρχόντουσαν.

Ὁ Κλάρκ δὲν ἔτυχε νά γνωρίσῃ τὸν πατέρα του. Καθὼς ἀργότερα, τοῦ εἶχαν διηγηθῇ, ὁ Τζάκ Όκόνορ εἶχε σκοτωθῇ πέφτοντας μετ' ἄλογό του σὲ μιὰ σκοτεινὴ χαράδρα, μιὰ μέρα πού γύριζε ζαλισμένος ἀπὸ τὸ οὐίσκου στὰ κτήματα τοῦ ἀδελφοῦ του. Κι' ὁ Κλάρκ ἔμεινε ὀρφανὸς κ' ἀνατράφηκε μετ' ἡ φροντίδης τῆς μητέρας του καὶ τοῦ θείου του.

Ὁ ἀδελφός τοῦ πατέρα του ὅσο αὐστηρὸς κ' ἂν ἦταν ὡστόσο γιὰ τὸν μικρὸ Κλάρκ ἔδειχνε μιὰ μεγάλη ἀδυναμία. Τὸν λάτρευε γιατί δὲν εἶχε παιδιά καὶ γιατί αὐτὸς θὰ τὸν κληρονομοῦσε. Ἡ θετὴ κόρη του, ὅταν θὰ μεγάλωνε θὰ παντρευόταν θέσια καὶ τὸ δνομά του θὰ ἔσθωνε μετ' ὄνομα ἐνὸς ἄλλου. Γι' αὐτὸ κιόλας δὲν τὴν εἶχε καὶ σὲ μεγάλη ἐκτίμησι.

Ὅταν ὁ Κλάρκ ἔγινε εἴκοσι χρόνων, ὁ θεὸς του τὸν ἔστειλε νά σπουδάσῃ γεωπόνος. Κι' ἐκεῖνος πού ἀγαποῦσε τὴν ἀγροτικὴ ζωὴ εἶχε ριχθῇ μετ' ὄρεσι στὴ μελέτη.

Κάθε τόσο ἀπὸ τὴν «βίλλα Νάνου» τοῦ θείου του λάθωνε ένα πολυσέλιδο γράμμα γεμάτο συμβουλές, εὐχὲς καὶ τρυφερά λόγια. Ὁ θεὸς του εὐχαριστοῦσαν νά τὸν γράφῃ γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ ὑποστατικοῦ, γιὰ τὴν ἐσοδεία τῶν κτημάτων, γιὰ τὴς νέες ἀνορές του καὶ γιὰ τὰ καινούργια μηχανήματα πού ἀνέκοι. Ὅποτε τοῦ ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ τὸν ρωτοῦσε ἐν εἰναι ἀνάγκη νά τοῦ στείλῃ κ' ὅλα χρήματα. Τέλος καὶ ἔτσι γράμμα του καὶ

Ἐβλεπε μπροστά της τὸν Κλάρκ...

ΤΟΥ ΧΑΡΟΛΔ ΝΤΡΑΒΙΓΚ

τέλγχε μετ' ἡν ἐξῆς στερεότυπη φράσι:

«Ἐλπίζω ὅτι ὁ θεὸς θὰ μ' ἀξιώσῃ νά σὲ δῶ νά διευθύνῃς ἐσὺ τὰ κτήματά μου καὶ νά διατάξῃς τοὺς πέντε χιλιάδες ἐργάτες μου».

Ὁ Κλάρκ διάβαζε προσεχτικὰ αὐτὰ τὰ λόγια κ' ὕστερα ἔρριχνε ένα βλέμμα καὶ στὶς λίγες γραμμὲς πού τοῦ ἔγραφε πάντα καὶ ἡ ἐξαδέλφη του ἡ Νάνου. Ἦταν ἐντελὼς τυπικὲς σὰν τὸ γράμμα ἐνὸς συγγενοῦς ψυχροῦ καὶ ἀδιάφορου. Οὐτε μιὰ λέξι συμπαθείας, οὐτε ἕναν τρυφερό λόγο. Κι' ὁ Κλάρκ πού δὲν ἤξερε τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς τῆς, πειραζόταν καὶ ὀδυρόταν.

Δὲν μπορούσε νά ἐξηγήσῃ πῶς εἶχε ἀλλάξει τόσο πολὺ αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη του. Ἐκεῖνη τὴ θύμηση ἦταν ἀκόμη μικροῦλα πού ἔπαιζαν μαζύ, ὅτι ἦταν ένα πολὺ ὁμορφὸ κ' ἀσθενικὸ πλάσμα πού διαρκῶς γελοῦσε μετ' ἄστεια του.

Μὰ ὁ Κλάρκ δὲν εἶχε πολὺν καιρὸ γιὰ νά ὀνειροπολῇ καὶ νά θασσανίζετο ἀπὸ σκέψεις. Ἀναγκαζόταν νά σκύβῃ πάλι στὸ τοσπάζι του καὶ νά ἀφοσιωθῇ στὰ ψυχρὰ καὶ δύσκολα μαθήματα του. Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου ἦταν γραμμένη ἐκεῖ πέρα μετ' ἡνρά λόγια καὶ ἀριθμοὺς καὶ μετὰ κατὰ παραθέματα σχεδιαγράμματα. Ἄν δὲν εἶχε μεγαλώσει στὰ κτήματα τοῦ θείου του καὶ δὲν θυμόταν τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, θὰ νόμιζε ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλες. Μιά ζωὴ χωρὶς χαρὰ, χωρὶς τίποτε. Αὐτὰ τὰ βιβλία δὲν ἀφιέρωναν καμμιὰ σελίδα τοὺς γιὰ τὴς ὁμορφες δούσεις τοῦ ἡλίου στὸν κάμπο, οὐτε γιὰ τὴν γοητευτικὴ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐργατῶν ἀπὸ τὴς δουλειᾶς τους. Δὲν εἶχαν οὐτε ἕνα κελεύσματι πούλιου, οὐτε ἕναν ψιθύρο τῶν δέντρων, οὐτε ἕνα κελάρισμα μιᾶς κρουτάλλινης πηγῆς. Μιλοῦσαν πάντα γιὰ τὴν διαμόρφωσι τοῦ ἐδάφους, γιὰ λιπάσματα, γιὰ τὸν τρόπο μετ' ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς καλύτερα νά χρησιμοποιήσῃ ένα χωράφι, γιὰ ἀλυσσιστικὲς μηχανὲς καὶ γιὰ ένα σωρὸ ὠφέλιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν τὸν συγκινοῦσαν.

Ὁ Κλάρκ πού ἦταν ἐσωτερικὸς στὴ γεωπονικὴ σχολὴ καὶ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νά φύγῃ οὐτε τὸ καλοκαίρι γιατί εἶχαν πρακτικὴ ἐξάσκηση ἐκείνων πού μαθαί-

νανε τὸν χειμῶνα, ἐρχόντουσαν στιγμὲς πού διψοῦσε γιὰ λίγον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, γιὰ ένα θέλασμα προβάτου, γιὰ ένα μακρινὸ τραγούδι τοῦ λόγγου. Καὶ τότε γύριζε σὰν τρελλὸς στὸν κήπο τῆς σχολῆς, χάιδευε τοὺς κορμούς τῶν δέντρων, χάδευε τὸ φεγγάρι κ' ἀνάπνεε μετ' ὅλη τοῦ τὴ δύναμι τὴν νυχτερινὴ δροσιά.

Ὁ Κλάρκ Όκόνορ γιὰ νά γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴ νουσταλγία ἀπεφάσισε νά γράψῃ ένα βιβλίο. Εἶχε θρεῖ μάλιστα καὶ τὸν τίτλο του. Θὰ τὸ ἔλεγε: «Ἡ καρδιά τοῦ δάσους». Ἐκεῖ μέσα θὰ ἔβαζε ὅλην τὴν ψυχὴν του, ὅλην τὴν χαρὰν κ' ὅλην τὴν ὁμορφιὰν τῆς ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου. Καὶ πράγματι, τὰ κατάφερε περὶφημα. Αὐτὸ τὸ βιβλίο του ἦταν ἑτοιμὸ ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες. Ὅταν ἐκυκλοφόρησε ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι καὶ γράφτηκαν γιὰ τὸν συγγραφέα τὸν ένα σωρὸ κολακευτικὰ λόγια. Οἱ ἴδιοι οἱ καθηγηταὶ του τὸν κάλεσαν γιὰ νά τὸν συγχαροῦν καὶ μιὰ ἀκαδημία τοῦ ἔδωσε ένα ἔραβεῖο.

Ὁ θεὸς του πνιγόταν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Παράτησε ὅλες τὴς δουλειὰς του, ἔκανε ένα κοπιαστικὸ ταξίδι μετ' ὅλην τὴν γεράματα καὶ ἦρθε στὴ γεωπονικὴ σχολὴ γιὰ νά φιλήσῃ τὸν ἀνιψιὸν του. Καὶ μέρες δλόκληρες καμάρανε κοντὰ τοῦ πού ἔβλεπε νά μιλά μετ' ὅλους τὸν καθηγητὰς του σὰν νά ἦταν κ' αὐτὸς σπουδαῖος ἄνθρωπος.

Ὅποτε γύρισε πάλι στὴ «βίλλα Νάνου» καὶ δήλωσε στὴν κόρη του.

— Ὁ Κλάρκ θὰ μὰς ἔρθῃ πειὰ τὸ καλοκαίρι. Κύτταξε τὸ ὑποστατικὸ νά λάμπῃ.

Κι' ἐκεῖνη πού εἶχε μεγαλώσει σὰν ἀγόρι ντυμένη διαρκῶς μετ' ὑποδήματα καὶ μετ' ὁμορφὰ ἀνδρικά, ἐβλήθη νά ἐκτελέσῃ μετ' ὁμορφὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ πατέρα της. Ἦθελε νά δειλῇ σ' αὐτὸν τὸν κ. ἐξαδέλφον τῆς ὅτι ἂν αὐτὸς ἤξερε νά γράφῃ ὁμορφὰ βιβλία, ἐκεῖνη μπορούσε νά κυβερνήσῃ ένα δλόκληρο ὑποστατικόν.

Ὅσο γιὰ τὸν θεὸν τοῦ Κλάρκ αὐτὸς μέτραγε μετ' ὁμορφὰς ἀνακουφίσεως κάθε ἡμέρα πού περνοῦσε.

Τέλος ένα γράμμα ἀπὸ τὴν γεωπονικὴν σχολὴ τοὺς ἀναστάτωσε. Ὁ Κλάρκ Όκόνορ μετὰ δυὸ μέρες θὰ ἐρχόταν νά τοὺς διη. Εἶχε τελειώσει τὴς σπουδῆς του, εἶχε πάρει τὸ δίπλωμά του καὶ ἦταν πάλι ἐλεύθερος σὰν τὸ πούλι νά γαρή τὴν ὁμορφιὰν τοῦ ἡλίου.

Ἡ «βίλλα Νάνου» ἀπὸ τώρα κιόλας εἶχε ἀρχίσει νά γιορτάζῃ. Οἱ ἐργάτες τὴν εἶχαν στολίσῃ μ' ὁμορφες γιρλάντες λουλουδιῶν, εἶχαν φτιάξει ἀψίδες μ' ὁμορφες σημαίες κ' ὁ θεὸς τοῦ Κλάρκ εἶχε συμφωνήσει μετ' ἕνα σωρὸ μουσικοῦς νά ὑποδεχθοῦν τὸν ἀνιψιὸν τοῦ μ' ένα ἐνθουσιώδες ἐμβατήριον.

Ἡ μὴν πού δὲν χαίροταν ἦταν ἡ Νάνου. Μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολία τὴν εἶχε κυριεύσει κ' ἐνοίωθε νά θασσανίζετο ἀπὸ μιὰ λαχτάρα ἡ καρδιά της. Αὐτὸ τὸ βιβλίο τοῦ Κλάρκ πού εἶχε διαβάσει τὴν εἶχε ἀναστατώσει. τῆς μιλοῦσε δλόγια στὴν ψυχὴν της καὶ τὸ εἶχε μελετήσῃ τόσο πολὺ, ὥστε ἤξερε τί ἔγραφε κάθε σελίδα του. Πόσες φορές ἀλήθεια δὲν τὴν εἶχε κάνει νά μείνῃ συλλογισμένη. Αὐτὴ πού ἦταν καιρὸ μισοῦσε τὸν Κλάρκ γιατί ἔβλεπε τὴν μεγάλη ἀγάπην πού τοῦ ἔδειχνε ὁ θεὸς πατέρα της τώρα ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ ἀνυπομονοῦσε γιὰ νά τὸν γνωρίσῃ. Εἶχε προετοιμάσει μάλιστα σὰν τὸν ἐπιστάτην της, τὰ λόγια πού ἐπρόκειτο νά τοῦ πῇ.

Καὶ μ' αὐτὲς τὴς σκέψεις χάνονταν στὰ κτήματα τοῦ πατέρα της καθόταν σ' ένα ὕψωμα καὶ ρέμβεζε. Καὶ τότε ἦταν ἡ ἀσπιδίωσις τῆς στ' ὄνειρό της, ὥστε ἔβλεπε μπροστά της τὸν Κλάρκ νά ἐνδύεται γεμάτος ζωὴ καὶ ὕγεια.

Τέλος ἦρθε κ' ἡ ὁρισμένη ἡμέρα. Μιὰ τιμητικὴ συνοδεία ἀπὸ τοὺς καλύτερους καθάρ-

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Στομαχικὸν Ρ. — Ὅταν ὁ ἀνευρυσμὸς τοῦ στομάχου ἀφελῇται εἰς ἀτονίαν αὐτοῦ, ἐξ ἀφθόνου τροφῆς ἡ ἐξ ἀφθόνου πόσεως ποτῶν ἀλκοολικῶν ἔστω καὶ ἀπλοῦ ὕδατος, βελτιοῦται ἡ καὶ τελείως θεραπεύεται, ὅταν ἐλαττωθῇ τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς καὶ τῶν ποτῶν. Ἐάν ὁ στομάχος ἀδρανῇ καὶ εἴνε ἡλαττωμένοι αἱ συσταλτικαὶ κινήσεις αὐτοῦ καὶ τῶν ἐντέρων τότε ἐνεργοῦσιν αἱ συσταλτικαὶ κινήσεις ἐν γένει αἱ πικραὶ οὐσίαι ὡς Teinture de gentiane, Teinture des poix vomiques κατὰ 5—6 σταγόνας δις τῆς ἡμέρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ἐπίσης ὠφέλιμος εἶνε ὁ ἡλεκτρισμὸς, αἱ μιλάζεις (massages) καὶ τοπικαὶ ἐξωτερικαὶ πλύσεις μετ' κρύου νεροῦ. Ἀποφυγῇ ἐπίσης θερμῆς τροφῆς καὶ θερμῶν ποτῶν.

Σ. Φ. — Εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ διαταραχῶν τῆς πέψεως καὶ ἐν γένει εἰς τοὺς γαστροπαθεῖς, αἱ διαλειψαὶ τοῦ σφυγμοῦ κατὰ 3—4 ἑτάσεις ἐκ διαταραχῶν τῆς πέψεως καὶ ἄλλαι μεταβολαὶ τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ εἶνε συνηθεῖς. Παρέρχονται αὐταὶ ὅταν κανονισθῇ ἡ πέψις. Ἀλλὰ καὶ ἐκ νεύρασθειας πολλῆς παρατηροῦνται τοιαῦται μεταβολαὶ τοῦ καρδιακοῦ ρυθμοῦ ὡς ἀρρυθμία, ταχυκαρδία κλπ. Συνεπῶς αὐταὶ δύνανται νά μὴ ἔχωσιν αἰτίαν ὀργανικὴν τινα θλάθην τῆς καρδίας καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ ἀνησυχία σας δὲν εἶνε δικαιολογημένα.

Τακτικὸν. Ἀναγνώστην «Μπουκέτο».—Πρέπει νά γνωρίζετε ὅτι ἄλλη πάθησις ἡ σφυγμικὴ καὶ ἄλλη ἡ πολυουρία. Πάντως πρέπει νά ἀποταθῇτε εἰς εἰδικὸν οὐρολόγον διὰ νά σῶς ἐξετάσῃ καὶ διὰ κυστεοσκοπίου.

Τελειόφοιτον ἱατρικῆς, Κύπρον. — Αἱ παρακεντήσεις τοῦ σπληνὸς συνηθῶς γίνονται καὶ διὰ τὴν μικροβιολογικὴν ἐρευναν τῶν εὐρισκομένων μικροοργανισμῶν ἐν τῷ ὅπῳ τοῦ σπληνὸς εἰς πολλὰς λοιμώδεις νόσους (ἐλονοσίας, Kala - azar, μελαϊκίον πυρετὸν κλπ.)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

λάρηδες τοῦ ὑποστατικοῦ θὰ πῆγαινε νά τὸν προὑπαντήσῃ στὸν σταθμὸν καὶ νά τὸν συνοδεύσῃ ὡς τὰ σύνορα τῶν κτημάτων τοῦ θείου του. Ἐκεῖ θὰ τὸν περιέβλεπε ὁ Όκόνορ γιὰ νά τοῦ εὐχῇ τὸ καλὸς ἡλ-θεος καὶ ἔλεος μπροστὰ στὴ «βίλλα Νάνου» θὰ τὸν δεχόταν στὴν ἀγκαλιά της ἡ ὁμορφὴ Νάνου μετ' ἡν ἀπόφασιν νά μὴν τὸν ἀφήσῃ νά φύγῃ ποτὲ πειὰ ἀπὸ κοντὰ της.

Μὰ ἡ ὥρες περνοῦσαν, ἔφτασε τὸ μεσημέρι, χωρὶς νά φανῇ κανεὶς. Ἀργὰ μονάχα κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου φάνηκε νά ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ μιὰ πένθιμη συνοδεία κ' ἀκούγονται τὰ σπαραχτικὰ κλάματα τῶν ἐργατῶν. Τὸ ἄλογο τοῦ Κλάρκ εἶχε ἀφηνέσει καὶ τὸν εἶχε ρίξει σ' ἐκεῖνο τὸ καταραμένο θάρακρον πού εἶχε πέσει καὶ ὁ πατέρας του. Εἶχε σκοτωθῇ ὁ φτωχὸς νέος μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ θείου του πού τὸν λάτρευε κ' ὁ ὁποῖος πέθανε ἀμέσως ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδίας.

Κ' οἱ ὑπηρετὲς ἔφεραν τώρα μετ' ὀρήνους τὰ δυὸ πτώματα τῶν τελευταίων Όκόνορ!

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΙΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΗΓΟΝΤΑ ΜΕΤΕΤΕΤΕΤΑΜΕΝΗΝ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑΝ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΝΤΕΝΙΖ ΦΑΘΡΕΪ, ΜΕΝΟΝΤΑΣ ΟΡΦΑΝΗ, ΠΗΓΑΪΝΕΙ ΚΙ' ΕΓΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΘΕΙΟ ΤΗΣ ΣΥΛΘΑΝ ΦΑΘΡΕΪ ΚΑΙ ΣΤΗ ΘΕΙΑ ΤΗΣ 'ΑΔΡΙΑΝΗ, ΣΤΟ ΕΞΕ-

χικό τους σπίτι στο Μολδαύ, ένα σπίτι απομονωμένο κι' έρημικό. 'Εκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της αφίξεώς της, συμβαίνουν πολύ περιεργα και τρομαχτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άρατοι και σχεδόν υπερφυσικοί έχθροι άπειλουν την οικογένεια Φαθρέϊ. Το πρώτο θράδυ, η Ντενιζ με τη θεία της 'Αδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάνω στο οποίο είνε χαραγμένος ένας μαύρος πένθιμος σταυρός... Καί την επομένη, το θράδυ πάλι, καθώς η Ντενιζ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, αντιλαμβάνονται πώς ο Σουλθάν Φαθρέϊ έχει εξαφανισθή από το σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τον βρίσκουν κρεμασμένον έξω από το παράθυρο του γραφείου του. 'Επειτα από λίγες στιγμές, το πτώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριωδώς. 'Ανίστατες, περίτρομες, η δυο γυναίκες, ζητούν την επέμβαση των αρχών κι' άμέσως φθάνει επί τόπου ο αστυνομικός επιθεωρητής Ταβερνιέ, ο οποίος του κάκου προσπαθεί να βρή ένα ίχνο, που να τον οδηγήσει στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. 'Ετσι η θεία 'Αδριανή κι' η ανήλικη της ζουν μέσα σε μία διαρκή αγωνία. Το έπομένο μάλιστα θράδυ, η Ντενιζ βλέπει έξαφνα μπροστά της τον κρεμασμένο θείο της. Πρόκειται τάχα περί θρυλόλακας ή τα μάτια της φτωχής νέας έπαθαν παραίσθηση από τον τρόμο της;

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— "Όχι, θεία μου, είπε η Ντενιζ, πηγαίνετε με τον κ. Ταβερνιέ. 'Εγώ δεν θα φοβηθώ καθόλου, μένοντας μόνη στο σπίτι. 'Ωστόσο, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, είχε γίνει κυτάλωμη.

— "Ας μη χάνουμε στιγμή, κυρία, είπε και ο αστυνομικός στη θεία 'Αδριανή. 'Ας πηγαίνουμε...

Η Ντενιζ είδε τη θεία της και τον αστυνομικό επιθεωρητή ν' απομακρύνονται. 'Όταν έφθασαν στο δρόμο του δάσους, γύρισαν μία στιγμή και την κύτταξαν. Κι' έπειτα χάθηκαν κάτω από τα δέντρα.

Η φτωχή νέα είχε μείνει ολομόναχη.

'Εκλεισε προσεχτικά την πόρτα του σπιτιού πίσω της κι' άνέθηκε στην κάμαρή της. 'Από το παράθυρό της, μόλις και μετά βίας φαινόταν το δάσος, γιατί η δμίχλη είχε πέσει πυκνή.

«Σε μία ώρα θα έχουμε επιστρέψει», της είχε πει ο Μωρίς Ταβερνιέ.

Μία ώρα... Μία ώρα... Πώς θα περνούσε αυτή η ώρα...

«Θά γράψω στον μνηστήρα μου το Ροβέρτο», σκέφθηκε.

Τραβήχθηκε ως το παράθυρο και το άνοιξε διάπλατα.

Και κάθισε μπρός στο μικρό τραπέζι πλάι στο τζάκι, μά' κριθώς άπέναντι στην πόρτα που άνοιγε στον διάδρομο.

'Αρχισε να γράφει, μά' το χέρι της έτρεμε ελαφρά. Αυτή η σιωπή που άπλωνόταν παντού της έσφιγγε την καρδιά.

'Όλα φαινότουσαν πεθαμένα γύρω της.

Πόσο θά ήθελε να αισθανθή λίγη ζωή κοντά της... Την πα-

ρουσία ενός ανθρώπου...

'Ετσι, για μία στιγμή, της ήρθε να χτυπήσει την πόρτα του

θείου Φλοράν, να πάη μέσα στην κάμαρή του και να το μιλή-

ση... Μά, δεν άκουγε κανένα θόρυβο από την κάμασή του... 'Ι-

σως ο φτωχός γέρος να είχε κοιμηθή...

.....

'Εν τώ μεταξύ, η 'Αδριανή Φαθρέϊ και ο Μωρίς Ταβερνιέ

ετάχυναν το θήμα τους γιατί διασύντουσαν να φτάσουν στο με-

ρος εκείνο του δάσους που ύπδεικνυε το μυστηριώδες σημεί-

ωμα.

— Μονάχος μου θά έχανα το δρόμο μου, έλεγε ο αστυνο-

μικός. Αυτό το μονοπάτι ούτε καν ξεχωρίζει από το υπόλοιπο δά-

σος.

— Συναχάζεται πολύ από ξυλοκόπους, του άπάντησε η 'Αδρι-

ανή Φαθρέϊ.

Και πρόσθεσε άμέσως μ' ανη-

συχία.

— Τρέμω για τη Ντενιζ... Θέ-

λπω να δειχθή θαρραλέα, μά

είδα καλά πώς έτρεμε, τη στιγ-

μή που ξεκίνησαμε...

— Δεν θ' άργήσουμε να γυρί-

σουμε, της άπάντησε ο αστυνο-

μικός. 'Αν το ξέφωτο που ύπο-

δεικνύει το σχέδιο, απέχει χίλια

διακόσια μέτρα από δω, θά

φτάσουμε σε λίγο... 'Εκεί, θά μ'

άφήσετε μόνο και θά ξαναγυ-

ρίσετε άμέσως...

— Ναί... ναί... ψιθύρισε η θεία

'Αδριανή. Δεν είμαι καθόλου σε

θεία να ας βοηθήσω... 'Εξ άλλ-

ου, δεν θά είχα το θάρρος να

κυτάξω...

'Αλλάξαν μερικά λόγια ακό-

μα. 'Όσο προχωρούσαν, τόσο το

μονοπάτι, που το έζωναν άγκα-

θωτοί θάμνοι, στένευε...

— Πλησιάζουμε, ψιθύρισε σε

λίγο με σιγανή φωνή η θεία 'Α-

δριανή. Δεν απέχουμε πια πα-

ρά καμμία έκασοτη μέτρα...

Ξαφνικά, εκείνη τη στιγμή, ο

Μωρίς Ταβερνιέ στάθηκε από-

τομα... Αυτό την ξάφνιασε πο-

λύ...

— Σκέφτομαι, της είπε, ότι

πολύ πιθανόν το πτώμα του συ-

ζύγου σας να μην βρίσκεται έ-

δω, μολονότι το σχέδιο ύποδει-

κνύει αυτό το ξέφωτο. Κι' αν

συμβαίνει αυτό... τότε... τότε...

— Τι ;

— Τότε, εξακολούθησε ο ά-

στυνομικός, το μυστηριώδες

σχέδιο είχε σκοπό να μάς απο-

μακρύνει από το σπίτι. Τότε—

πρόσθεσε ο Ταβερνιέ με ζωρό

ύφος— θά πρόκειται περί πα-

γίδος !

— Λέτε ; Έκανε η θεία 'Α-

δριανή κατατρομαγμένη.

— Αυτό είναι μία άπλη ύπό-

θεση που πρέπει να την έχουμε

ύπ' όψι μας, της άπάντησε πύ

γαλήνιος τώρα ο Ταβερνιέ. 'Ας

μιλάμε με σιγανή φωνή και άς προχωρούμε σιγά...

— 'Εχετε δίκιο... Νά, φτάσαμε στην άκρη του μονοπατιού !

Πραγματικά, το μονοπάτι τελείωνε άπτότομα σε μερικόν μέ-

τρων άπόστασι άπ' το σημείο, όπου θρισκόντουσαν... 'Ενα ξέ-

φωτο γυμνό, ήταν εκεί... Το δάσος συνεχίζοταν μερικά μέτρα

πιο πέρα...

'Ο αστυνομικός προχώρησε πρώτος, αποφεύγοντας να πατάη

τά ξηρά φύλλα που έτριζαν. 'Επειτα, στην άκρη του μονοπατιού

στάθηκε.

'Εδωλε το φύλλο του χαρτιού με τα μυστηριώδη σχέδια κι'

άρχισε να το παραβάλλη με το ξέφωτο που ήταν μπροστά !

Πραγματικά, άριστερά του, σε καμμία τριανταριά μέτρων ά-

πόστασι, δυο θελανιδίες ύψωνόντουσαν, θεόρατες, αληθινοί γί-

γαντες του δάσους.

Η παρυφή του δάσους δλόγυρα στο ξέφωτο ήταν εξέγωνη

δπως και στο ξέφωτο και σε κάθε γωνία ύπήρχε τόσο στην

πραγματικότητα, όσο και στο σχέδιο, ένα δέντρο ή ένα σύ-

δεντρο.

— Νομίζω πώς δεν γελαστήκατε, είπε ο Μωρίς Ταβερνιέ. 'Ο

σταυρός στο σχέδιο θρίσκειται στο κέντρο του ξέφωτου. Πάω να

θεβαιωθώ αν συμβαίνει αυτό και στην πραγματικότητα, αν δη-

λαδή στη μέση αυτού του ξέφωτου θρίσκειται το πτώμα του συ-

ζύγου σας... Μη με ακολουθείτε...

Προχώρησε πολύ άργά, έκανε καμμία δεκαριά βήματα και

στάθηκε, κυτάχοντας προσεχτικά στο δάσος δλόγυρα του.

'Επειτα έφτασε στο κέντρο του γυμνού αυτού μέρους κι' άρ-

χιος να κυτάξη και να ψαγουλεύη το έδαφος με αφάνταστη

προσοχή. 'Ωστόσο δεν άνακάλυψε κανένα ύποπτο ίχνο. 'Ηταν

δλοφάνερο πώς πουθενά το χώ-

μα δεν είχε άνασκαφή τελευ-

ταία... 'Αρα, ο τάφος του Σουλ-

θάν Φαθρέϊ δεν μπορούσε να

είνε εκεί...

'Ο αστυνομικός σέφθηκε ότι

ο σταυρός που θρισκόταν στη

μέση του σχεδίου, έδειχνε πάνω

-κάτω κι' όχι ακριβώς το μέ-

ρος που είχε ταφή το πτώμα.

Γι' αυτό εξακολούθησε τις άνα-

ζητήσεις του, πότε πλησιάζον-

τας μεθοδικά προς το δάσος και

πότε απομακρυνόμενος άπ' αυ-

τό. Μά δεν άνακάλυψε τίποτε,

άπολύτως τίποτε.

Η 'Αδριανή Φαθρέϊ δεν είχε

κάνει έντομεταξύ ούτε μία κίνη-

σι. Τέλος ο αστυνομικός ξανα-

γύρισε κοντά της και της είπε:

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε...

'Ωστόσο είνε άναμφισβήτητο

πώς το σχεδιάγραμμα του χαρ-

τιού παριστάνει αυτό το ξέφω-

το. 'Εξ άλλου είμαι σχεδόν θέ-

βαιός πώς θρισκόμαστε μόνον

έδω... Τότε για ποιόν λόγο μάς απομακρύναν από το σπίτι, πα-

ράπλωνώντας μας με το μυστηριώδες αυτό σχεδιάγραμμα ; ...

Πρέπει να ύπάρχη ένας λόγος... Ναί, πρέπει...

Κι' ενώ μιλούσε, μ' ένα κλαδί, που το είχε κόψει από κάποιο

δέντρο, σχεδίαζε ένα σταυρό όμοιο μ' αυτόν ήταν χαραγμένος

στην έπιστολή. 'Εξαφνα όμως άνωρθώθηκε και γύρισε προς την

'Αδριανή Φαθρέϊ.

'Εκείνη εξαφνίστηκε βλέποντας την τρομαγμένη του έκφρασι.

— 'Ενας μόνος λόγος ύπάρχει, της είπε. Θέλησαν να μάς ά-

πομακρύνουν άπ' το σπίτι για να δράσουν εκεί άνερόχλητα...

'Ας ξαναγυρίσουμε, κυρία... Δεν έπρεπε νάρθουμε έδω... 'Ας

ξαναγυρίσουμε γρήγορα...

Και άνοιξε τόσο το θήμα του ώστε η 'Αδριανή Φαθρέϊ ά-

ναγκάστηκε να τρέξη για να μπορέση να τον ακολουθήση.

.....

Την ίδια περίπου ώρα, η Ντενιζ έγραφε στον μνηστήρα της:

— 'Από χθές, είμαστε μόνες, μόνες με το θείο Φλοράν. Η Σουλθία,

ή ύπηρετρια, έφυγε, γιατί δεν ήθελε, γιατί φοβόταν να περάση την

νύχτα της έδω. Δεν θά σου μιλήσω για τους τρόμους που δοκίμασα,

ώς ότου να περάση η φοβερή αυτή νύχτα... Μονάχα με τους πύ άπαι-

λους έρωτες θά μπορούσαν να παραβληθούν... Μου φαινόταν σε κά-

θε στιγμή ότι η πόρτα της κάμαρής μου θ' άνοιγε κι' ότι κάποιος

θεωριόλακας θά έμπαινε μέσα...

Η νέα δέικοψε έξαφνα το γράψιμό της κι' άναπήδησε τρο-

μαγμένη.

Είχε άκούσει ένα τρίξιμο... εκεί μπροστά της... στην κάμαρη

του θείου Φλοράν... ή στο διάδρομο ίσως...

Είχε συνηθίσει σιγά-σιγά στη σιωπή που στην άρχή τη φόβιζε

Είχε τεντώσει τώρα τ' αυτιά της κι' από την άνοιχτή πόρτα

είχε καρφώσει τα βλέμματά της στο διάδρομο μπροστά της...

Ο θόρυβος όμως αυτός δεν ξανακούστηκε... Κ' η Ντενιζ έξα-

κολούθησε το γράψιμό της:

«Αυτή τη στιγμή σου γράφω στην κάμαρή μου. Είμαι ολομόναχη. 'Ο

Φίλος Φλοράν θά καμάρια γιατί δεν τον άκούω καθόλου... 'Η θεία

μου έχει βγή έξω μαζί με τον επιθεωρητή Ταβερνιέ, ο οποίος έλπίζει

να άνακαλίξη το πτώμα του θείου Φλοράν, σ' ενός χιλιομέτρου

νά άνακαλίξη το πτώμα του θείου Φλοράν, σ' ενός χιλιομέτρου

πόμονησία. Σήμερα το πρωί, έλπίζα να λάβω γράμμα σου. Χωρίς άλλο,

τα γράμματα, για να φτάσουν έδω σ' αυτήν την χαμένη έπαρχία, χρει-

άζονται δυο μέρες. Άδριο ίσως...

Μά δεν μπορείς ν' άποτελειώση τη φράσι της... Μία κραυγή

στριγγή, μία κραυγή άπελπισίας που πνίγηκε σχεδόν άμέσως,

την έκανε να πεταχθή από τη θεία της έξαλλη...

Τραβήχθηκε ως το παράθυρο και το άνοιξε διάπλατα...

Πώς λοιπόν θά παρουσιαζόταν μπροστά της στο άνοιγμα

της πόρτας ;

'Αφογχαράστηκε...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Τώρα έφταναν ως τ' αυτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί...

Μ-Α ΠΡΩΤΟΦΟΝΗΣ ΕΞ ΓΕΡΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΤΟΥ ΣΚΑΓΟΥ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΟΥ ΤΖΟΕ ΛΟΥΪΣ

Τά άπρόοπτα άποτελέσματα τής νίκης τοῦ μαύρου πρωτοπυγμάχου. Μιά διαδήλωση τῶν μαύρων τοῦ Σκάγου. «Θάνατος στοὺς λευκοὺς!» Ἡ πρώτη ἐπιθεσία. Ὁ τρόμος τῶν σωφέρ. Το «λυτσαρίσμα» τοῦ πόλ. σμαν Πέτερσον. Τά δακρυγενά ἀέρια τῆς ἐστυναμίας. Ὁ τραγικός θάνατος ἑνὸς λευκοῦ ἐμπόρου, κλ.

ΟΙ ΛΟΙ οἱ Ἀμερικανοί, λευκοὶ καὶ μαύροι, τὸ ἱστορικὸ θράδυ τοῦ πυγμαχικοῦ «μάτς» μεταξὺ τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου Μάξ Μπάερ καὶ τοῦ μαύρου Τζόε Λούις, ἀκούγον με ἀγανάκη στα ραδιόφωνα... Ἀέφνια, ἡ φωνὴ τοῦ διαητητοῦ, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἀρχισε νὰ μετρή: — «Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἕξι, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑνέα, δέκα!

Κι' ἔπειτα ἀντήχησε σταθερῇ! — Νικητὴς ὁ Τζόε Λούις!... Πέντε λεπτά ὑπερὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ διαητητοῦ, ποὺ σήκωσε τὸ χέρι τοῦ Λούις γιὰ νὰ δείξη τὴ νίκη του, στὸ Σκάγο, στ'ς Νότιες Συνοικίες, πυκνὰ πλήθη μαύρων ἐξευθύνθησαν στὸς δρόμους ἀπὸ τὴς ταβέρνες, τὰ κουρεία, τὰ σκετεῖνα ὑπόγεια, τὰ μπάρ, ἀπὸ κάθε γωνιά καὶ ἀπὸ κάθε τρύπα. Μιά μαύρη μάζα πλημμύρησε τοὺς μεγάλους δρόμους καὶ τὴς κεντρικὲς πλατεῖες.

— Λούις! Λούις! Λούις! Οὐρλιάζαν ὅλοι οἱ μαύροι πετώντας τὰ καπέλλα τοὺς στὸν ἀέρα. Ἀρπαζαν ἐφημερίδες ἀπὸ τὰ κιόσκια, τὴς ἐξοκίζαν σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ μπροστὰ στοὺς κατὰπληκτους Ἕλληνας, ποὺ τοὺς κύτταζαν μ' ἀνοιχτὸ στόμα στὲς πόρτες τῶν ἐστιατορίων τοὺς, τὰ σκόρπιζαν πάνω ἀπὸ τὰ γέφυλά τους μὲ τὰ σγουρά μαλλιά. Οἱ μαύροι, ἐξυλλοὶ ἀπὸ τὴν γὰρὰ τοὺς, παρατάσσονταν σὰν μεθυσμένοι, ἐσφιγγαν τὸ χέρι γνωστῶν καὶ ἀγνώστων καὶ χτυποῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὴν πλάτη μὲ δυνατὲς γροθιές, ποὺ ἀντηχοῦσαν μ' ἕνα ὑπόκωφο ὁρῆντο. Ἐνας παράδεισος ἐνθουσιασμοῦ, πρωτοφανῆς, ἦταν διάχυτος στὴν ἀτμόσφαιρα.

Δυὸ ὄρες ὑπερὶ ἀπὸ τὸ πυγμαχικὸ «μάτς» τῶν Μάξ Μπάερ-Τζόε Λούις, ὁ χώρος μεταξὺ τοῦ Σάουθ Παρκγουάι καὶ τῆς Πράιτον Ἀβενίου ἦταν μιά θάλασσα ἀπὸ μαύρα κεφάλια: εἴκοσι πέντε χιλιάδες μαύροι, θεότρελλοι ἀπὸ τὴν γὰρὰ τοὺς, συνωθούτο ἐκεῖ πέρα, τραβώντας πρὸς τὸ ἀγνώστο... Οἱ λευκοὶ, περὶτρομοὶ, κατέβαζαν βιαστικὰ τὰ ρολὰ τῶν μαγαζιῶν τοὺς καὶ κρυμμένοι πίσω ἀπὸ αὐτὰ, κύτταζαν ἀπὸ τὴν μικρὴς τετράγωνες θυρῆς τοὺς, γαλκοπαίνοντο ἀπὸ τὸν πανικὸ τοὺς, τὴν θάλασσα τῶν μαύρων νὰ ξενύνεται στὴν πόλιν ἀκατάπαυστα, σὰν μιά λάβα ἡφαιστείου. Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Εἴχαν ἐπαναστατήσῃ οἱ μαύροι; Ναι! Κάτι τέτοιο εἶχε ἐξαπνοίξει ἐξαφνικὰ κι' εἶχε περνοῦσε τοὺς λευκοὺς ἀπὸ τὸν τρόπο!...

Οἱ μαύροι θυμῆθηκαν ἀμέσως τὴν περιφρονησὶ ποὺ τοὺς ἔδειχναν οἱ λευκοὶ: ὅλα τ' «ἀδικία» λυτσαρίσματα, τὴ σπώγεια τους, τὴς στερήσεις τοὺς καὶ τὴς βλαστημίες μὲ τὴς ὁποῖες τοὺς στέλιζαν κάθε τόσο οἱ λευκοὶ, οἱ ἀστυνομικοὶ ἐγχοὶ τοὺς. Εἴχαν ξεγυθῆ στοὺς δρόμους γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ μεγάλη νίκη τοὺς κατὰ τῶν λευκῶν, γιὰ νὰ τοὺς τρομοκρατήσουν, γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦν. Κι' ἔτσι σιγά-σιγά, ἀρχισαν νὰ γίνονται τοληροὶ καὶ νὰ πηδοῦν στὰ «μαρσιέ» τῶν αὐτοκινήτων, ρωτώντας τοὺς ἐπιβάτες τοὺς:

— Μὲ ποῖον εἰσάσσε; Μὲ τὸν Μπάερ ἢ μὲ τὸν Λούις;

Ἡ ἀπάντησις ἐξεχώριζε τοὺς φίλους ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Ἄν κανεὶς λευκὸς τοῦ ἀπαντοῦσε δειλὰ πρὸς «συμπαθοῦς» τὸν Μπάερ, οἱ μαύροι ξεστοῦσαν σ' ἕνα περιφρονητικὸ γέλιο καὶ τοῦ φώναζαν:

— Μὲ τὸν Μπάερ; Οὐί!... Οὐί!... Μὲ τὸν τσάκισε ὁ Λούις! Νομίζατε λοιπόν πὺς ὁ Λούις μας εἶχε τροπῆ ἀπὸ τὴς φοβερῆς τοῦ Μπάερ; Ἀλλῶστε, οὔτε κι' ἐμεῖς φοβόμαστε κανένα! Κι' ὅταν ἐρθῇ ἡ ὥρα, θὰ μοιράσουμε κι' ἐμεῖς τρομερὲς γροθιές, σὰν τὸν Τζόε Λούις

Μία χαρακτηριστικὴ γελοιογραφία ἑνὸς ἀμερικανικοῦ σατυρικοῦ περιοδικοῦ γιὰ τὸν τρόπο τῶν λευκῶν πυγμαχῶν. Ὑπερὶ ἀπὸ τὸν θρίαμβο τοῦ μαύρου Τζόε Λούις

Καὶ θὰ κερδίσουμε, ὅπως κέρδισε αὐτὸς!...

Ἐνας σωφέρ ἔκανε τὴν ἀνοησία νὰ τοὺς δώσῃ μιά περφορητικὴ ἀπάντησι. Οἱ μαύροι τὸν ἀρπαζαν ἀμέσως, τὸν ποδοπατοῦσαν κι' ἔκαναν χίλια κομμάτια τὸ αὐτοκίνητό του. Πείρα, πῆραν θάρρος κι' οὐρλιάζοντας σὰν κανιβαλοὶ, ἀρπάζαν νὰ σταματοῦν κάθε αὐτοκίνητο καὶ κάθε λεωφορεῖο, κατεβάζουν τοὺς λευκοὺς, νὰ τοὺς ἐξολοφροτάνουν ἀγρία, κύμα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀν δὲν τὸν πετύχῃ μιά τέτοια χάρι σὲ μιά πᾶν ὁμοῦν μπροστὰ γιὰ νέες νίκες, νέους θριάμβους τοῦ δαίτη, δὲν εἶνε ἔτσι; Δὲν θὰ ἀρνηθῇ μιά τέτοια χάρι σὲ μιά πᾶν μου! Ἀκάθεκτοι, σὰν λυσσαλέοι, ἔσπαζαν τὰ πάντα κι' ἐρᾶ φλὴ σου σὰν καὶ μένα. — Μὰ ναί!... ἀπάντησε ἡ Ριρή ἀπρόθυμα. Φυσικά... θὰ τοῦ μῆσα. Ὡστόσο ὅμως δὲν ἔξερω ἂν θὰ τοῦ εἶνε καὶ εὐκόλο. — Ὅχι δά... Μὰ μ' ἀπελπίζει, ἀγαπητὴ μου. Ὅλοι μοῦ λένε ὅτι ἔχει μεγάλη ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ χαρὴ μαζί μου! Φώναζαν σὰν τρελλοὶ κι' ἔβαζαν τοὺς ὠχρούς καὶ περὶτρομοὺς λευκοὺς ζητωκραυγάζουν μαζί τοὺς τὸν Τζόε Λούις, τὸ εἰδωλὸ τοῦ ἐνὸς ἀνδρὸς τῆς νίκης τῆς μαύρης φυλῆς κατὰ τῆς λευκῆς φυλῆς. — Μέσα σ' αὐτὴ τὴ φασαρία, κάποιοι λευκοὶ ἔχασαν τὸν νοῦν. — Ἐπενέθη τὰρα ὁ Ἀλέξ. — Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο. — Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

Ο ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΑ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΚΧΩΑΙΣΕΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Ἦρθα νὰ σὲ παρακαλέσω, εἶπε ἡ Λένα στὴ Ριρή, νὰ πῆς στὸν ἄνδρα σου νὰ μὴ λῇ σὲν κυβερνήσι γιὰ τὴ μετάθεσι τοῦ κουζίνου μου. Δὲν εἶναι νὰ καμῇς, τὸ πετύχῃ αὐτό. Θὰ τὸ κάμῃς, καὶ σὲν κυβερνήσι.

— Μὰ ναί!... ἀπάντησε ἡ Ριρή ἀπρόθυμα. Φυσικά... θὰ τοῦ μῆσα. Ὡστόσο ὅμως δὲν ἔξερω ἂν θὰ τοῦ εἶνε καὶ εὐκόλο.

— Ὅχι δά... Μὰ μ' ἀπελπίζει, ἀγαπητὴ μου. Ὅλοι μοῦ λένε ὅτι ἔχει μεγάλη ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι.

— Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο.

— Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο.

— Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο.

— Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο.

— Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο.

— Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐσὺ! φώναξε ἀπότομα ἡ Ριρή στὸν Ἀλέξ. — Θὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ, εἶπε ἡ Ριρή, δὲν εἶνε δά καὶ δύσκολο.

— Λόγια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ἡ Ριρή. Ἐτοὶ λένε ὅλοι. Ἐβέβαια κάποια ἐπιρροὴ στὴν κυβερνήσι, μὰ δὲν ἔξερω ἂν ἔινε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο ρουσφέτι.

— Ὅχι, ὅχι ἐ

Η Συρέλα
"Ανν
24

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πρό δαλγών ακόμη έτών, ύπηρχε στην Ιερά πόλι των 'Ινδιών Λαχώρη, ο αλλόκοτος αυτός φακίρης, τον οποίο βλέπετε στην εικόνα μας. Λεγόταν Σανκούλ-Βάλλαχ (= ο "Ανθρώπος με τις άλυσίδες").

Καθώς, θέθαια, έννοείτε, το όνομά του αυτό είχε ένα απλό ψευδώνυμο και τίποτα περισσότερο. Τό πραγματικό του, όμως, όνομα δέν θέλησε ποτέ του να τό πη. 'Ο κόσμος πίστευε — κι' αυτό άσφαλώς θά ήταν ή αλήθεια — ότι ο φακίρης αυτός, κι' αυτό άσφαλώς θά ήταν ή αλήθεια — ότι ο φακίρης αυτός, όμως, τί είδους τύψεις άγνώστου και φρικαλέου έγκλήματός του τον βασάνιζαν, ώστε ν' άπαρηγή τά πλούτη και τις δόξες του και ν' άφιερωνή στο Θεό!

Γιά να ξεπλύνει δέ τό άμάρτημά του, άρχισε να περιφέρεται στη Λαχώρη μισόγυμνος, χειμών-καλοκαίρι, και να ζή από έλεημοσύνες. Στην άρχή, φορούσε στο λαιμό του μία μικρή σιδερένια αλυσίδα, θάρους μόλις δύο λιτρών. Σιγά-σιγά, όμως, έδωκεν αλυσίδες δ' καίρος, πρόσθετε κι' άλλες αλυσίδες κι' άλλα θάρη σιδερένια στο κορμί του!

Έτσι, σε δεκαετία χρόνιχ μέσα και κατά τις πάραμονές του θανάτου του, παρουσίαζε την παράξενη αυτή εμφάνισι, με την οποία τον βλέπετε. Τό δέ θάρος του σιδερένιου φορτίου του, είχε πειά ξεπεράσει τό φοβερό ποσόν των... έβδομηντά λιτρών, δηλαδή των διακοσίων περίπου οκάδων!

Απίστευτο, μά αληθινά-τατο...

«Έχετε ποτέ σας άκούσει να συλληφθή ολόκληρος στόλος πολεμικών πλοίων αιχμαλώτως από... Ιππικό; Μην κάνετε τό σπουρό σας γιατί συνέβη τό παράξενο αυτό: Κατά τό 1795, ολόκληρος δ' ολλανδικός στόλος θρυσκόταν στη θάλασσα Ζωύντερζέε, έτοιμος να δράση κατά της Γαλλίας, την εποχή εκείνη των Ναπολεοντείων πολέμων.

Αλλά ο χειμώνας ήταν βαρύντος, ή θάλασσα πάγωσε κι' ο στόλος ξαφνικά έμεινε σφιχτοδεμένος ανάμεσα στους πάγους. Τότε οι Γάλλοι ούσάροι, με επικεφαλής τον στρατηγό Πισεργύ, κάλπασαν πάνω στον πάγο έναντιόν των καρφωμένων στή θέσι τους πλοίων, διασκόρπισαν με άγριες σπαθιές τους 'Ολλανδούς ναύτες και συνέλαβαν αιχμαλώτων τόν...στόλο!

Και τό αποτέλεσμα ήταν, ότι τό Κράτος της 'Ολλανδίας διελύθη και προσαρτήθηκε στη Γαλλία ως έπαρχία της.

Μία άπ' τις φριχτότερες τιμωρίες, ή οποία επέβλήθη ποτέ σε άνθρωπο διάσημο, ήταν κι' ή τιμωρία του φοβερού δικτάτορος της Αγγλίας 'Ολιβιέρου Κρόμβελ: Μόλις πέθανε, δηλαδή, τό πτώμα του ξεθάφτηκε, καταδικάστηκε στόν δι' άγώνης θάνατο και κρεμάστηκε έπιδεικτικά κι' Ιερσούλα άπ' τό χονδρό κλαδί κάποιου δένδρου, όπως βλέπετε και στην εικόνα.

«'Ο Τόμ Μάκ-Αουλφ, τον όποιο βλέπετε στην εικόνα, είναι ο μόνος στόν κόσμο παίχτης του δυσκολατού παιχνιδιού

«γκόλφ», ο όποιος δέν έχει καθόλου χέρια!

Κατάγεται άπ' τό Μπούφφαλο της 'Αμερικής και χειρίζεται τό ειδικό μπαμπού του «γκόλφ», τοποθετώντάς το μεταξύ του σαγονιού του και του δεξιού ώμου του. Κατορθώνει δέ να ρίχνη τη μικρή «μπάλα» σε δεκαοχτώ όπες, μονάχα με ένενήντα οχτώ χτυπήματα!

Όσοι ξέρουν «γκόλφ», καταλαβαίνουν την τρομερή δυσκολία του να κατορθωθεί ένα τέτοιο ρεκόρ από άνθρωπο δίχως χέρια...

«'Ολόκληρα τά κολοσιαιά έργα της «Βίβλου των 'Εβραίων και του 'Ταλμούδ», δέν περιέχουν όσόντο περισσότερες άπό έξη χιλιάδες έξακασίες πενήντα τέσσερες (άριθ. 6.654) διαφρεσ λέξεις!

Σ' αυτές, έννοείται, συμπεριλαμβάνονται κι' όλα τά παραγώγα της κάθε λέξης.

«'Ο άνάτηρος «άσσορ» του γκόλφ Τόμ Μάκ-Αουλφ.

«Όλοι μας σγεδόν έμε με ώς τώρα, ότι πρώτος πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών της 'Αμερικής πήρε δ' άρχιστράτηγος έλευθερωτής της Γεωργίας Ούάσιγκτον.

Κι' όμως, όχι! Πρώτος πρόεδρος του 1781 Τζόν Χάκσον, άντιπαρός της Πολιτείας Μασαχουσέτης. Και μάλιστα ο ίδιος ο Ούάσιγκτον, λίγες ώρες μετά τη νίκη του «Γιόρκ-Τάουν», δειθείς συγκαταστήρια του Χάκσον, απάντησε ευχαριστώντας τον και πρόέδρευε τον γιά πρόεδρο...

Στό «Έθον - Ιαπωνία», ο μηχανοδηγός Τζόνσον έβριζε, κατά τό 18, τό παγκόσμιον ρεκόρ σιδηροδρομικής ταχύτητας κι' άντοχής, διηγώντας την περίφημη ατμάμαξα «Ρόυαλ - Σκωτ», ή ό έξερνε τριάντα μεγάλα επιβατικά θαγόνια, κατάρθωσε να τρέξη πεντακάσια δέκα ολόκληρη χιλιόμετρα, σε πεντήμισι ρες συνεχεία, χωρίς να κάνει ούτε μία στάση...

«'Ο θίνι, ο περίφημος έθνικός ήσως των 'Ισπανών κατά τόν πόλεμον των έναντιόν των 'Αράβων κατακτητών, κέρδισε άπ' τις μεγαλύτερες νίκες του, ως...νεκρός!

Σύμφωνα δηλαδή με την τελευταία του επιθυμία να δώ τά στρατεύματά του και πεθαιμένος άκούα, οι όπασιστά θαλάσμιον τό σώμα του και τόσησαν όρθό στη σέλλα εύνοουμένου αλόγου του. Έτσι, σε κάποια ξαφνική κόνη των άπ' τόν βασιλέα των 'Αράβων Μπουκάρι, έμψυχωμένο 'Ισπανό άπ' τό θέαμα του νεκρού στη σέλλα άονηρό του, άπασαν τις τάξεις των έχθρών και τούς διέλυσαν οκτράκι!

Ξέρετε ποιός ήταν ο εφευρέτης της μελωδικωτάτης «φρονοκάψ»; Ήταν ο περίφημος σοφός και ώλλοτε πρόεδρος των 'Ηνωμένων Βενιανίν Φραγκλίνος!

«'Ο μέγας Ιεροεξεταστής της Σεβίλλης, στην 'Ισπανία, Πέδρο 'Αρμπούς, ο όποιος έκαψε χιλιάδες άτυχών θνητών γιά θρησκευτικούς λόγους στη φωτιά, άνακηρύχτηκε «Άγιος» τόν Πάπα, κατά τό 1860. Λατρεύεται δέ άπ' την Καθολική Εκκλησία, ως ένας άπ' τούς λαμπροτέρους άγίους της.

«Έκυκλοφόρησε και διανέμεται εις τά γραφεία μας τό βιβλίον που προσφέρει τό «Μπουκέτο» εις τούς άναγνώστες «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΤΩΣ» «Όσοι επιθυμούν δύνανται να τό άποκτήσουν με 4 δελτία με 8 δραχμάς.

2 'Ιανουαρίου 1936

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΤΩΣ

Ο Λούις 'Αλσιγκ είχε μία ίερή ώρα στην κοίμησή του ζωή: 'Υποταγή στο τ' φαγητό άπευρετο στο μικρό σαλόνι που ήταν άνω στο γραφείο του κι' αφωσιωνόταν στο διάβασμα της έφημερίδας του. 'Η κόρη του, ή άγαπημένη του Μάρτζορ, καθίκε δίπλα του κι' άκούγε όλ' αυτά τά εκπληκτικά νέα που έγραφαν με τη φαντασία τους οι ρεπορτέρς. 'Ο 'Αλσιγκ την άφηνε κάθε τόσο να τον διακόπη και να του ζητά ή έξηγήσας και ευχαριστίαν ύστερα από τις λίγες έγκυκλοπαιδικές γνώσεις του να την διαταίριζε γιά όλα αυτά τά μυστήρια που συνέβαιναν στις όκτώ σελίδες του «Ημερησίου Κήρυκτος».

Ο Λούις άγαπούσε την κόρη του μ' ένα τρελλό πάθος. Γι' αυτήν είχε έργασθί σκληρά κι' είχε κοπιάσει. Γι' αυτήν είχε κάνει ένα σωρό άκούσιες και γι' αυτήν είχε μαζέψει μία τεράστια περιουσία. 'Ηθελε ή άκούσιες και γι' αυτήν είχε μαζέψει μία τεράστια περιουσία. 'Ηθελε ή άκούσιες και γι' αυτήν είχε μαζέψει μία τεράστια περιουσία. 'Ηθελε ή άκούσιες και γι' αυτήν είχε μαζέψει μία τεράστια περιουσία.

— Μάρτζορ, της έλεγε ο Λούις συχνά, πρόσεξε να μη μιλήσεις στό δίχτυ κανέναν νέο. Άφησε μέσα να φροντίσω γιά τό μέλλον σου. Έγώ θά σου ιαλέξω τόν άντρα που θά είναι κατάλληλος γιά σύζυγό σου. Σκέψου, είσαι ή πρώτη νύφη της 'Αριζόνας. 'Ο άνθρωπος λοιπόν που θα σε πάρη πρέπει να είναι άντάξιος σου και να ξέρη να εκτιμήση την άγάπη σου.

Κ' ή άμορφη Μάρτζορ παραδεχόταν ότι ο πατέρας της είχε δίκιο. Όταν ή φίλες της άρχιζαν να τις διηγούνται τις διάφορες έρωτικές περιπέτειές τους εκείνη χαμογελούσε ειρωνικά και τις κορόιδευε. Χίλιες φορές είχε άκούσει την κάθε μία τους να λέη ότι ο φίλος της την ήλεγχε κι' άλλες τόσες φορές είχε άκούσει ένα σωρό δνόματα νέων που είχαν πάρει σειρά στην καρδιά τους.

Η 'Αλσιγκ δέν μπορούσε να έξηγήσει πώς τά κατάφεραν ή φίλες της ν' άγαπάνε κάθε δνό μέρες κι' έναν άλλο νέον και να δέχονται άπ' αυτόν όλες τις τρυφερότητες της άγάπης του. Και δέν καταλάβαινε γιατί όλ' αυτά τά ειδύλλια τέλειωναν τόσο γρήγορα σαν να ήταν άνεια μιας νύχτας!

Κι' αυτή ή σκέψις τη βασάνιζε τόσο πολύ, ώστε άπελάσσε να ρωτήσει τόν ίδιο τόν Λούις:

— Πατέρα, του έλεε ένα βράδυ που άπεσώθησαν στο ίδιοτερο σαλόνά τους, θά ήθελα να σού κάνω μία ερώτηση, μά δέν θέλω καθόλου να στενοχωρηθώ αν δέν μπορής να μ' απαντήσεις: Τι είναι ο έρωτας, μπαμπά;

«'Ο 'Αλσιγκ παρότις τό διάβασμά του και την κντάζε κατάληκτος. — Όλες ή φίλες μου, συνεχίσε ή Μάρτζορ, διαρκώς μιλάνε γι' αυτόν και βασανίζονται έξ ατίας του. Μά εγώ δέν μπορώ να καταλάβω γιατί μία γυναίκα άποσώνεται τόσο πολύ σ' έναν άνδρα και δέν ευχαριστείται παρά μόνο όταν βρίσκει κοντά του.

«'Ο πατέρας της Μάρτζορ, που ήταν κι' ο πιο καλύτερος φίλος της δέν άντιστάθε καθόλου άπ' αυτήν την ερώτησή της. 'Ηξερε ότι ή κόρη του δέν είχε ιδέα από τόν έρωτα. Από μικρή την είχε παραδώσει στις φροντίδες μιας άσσησης δασκάλας, ή όποια ποτέ δέν της έπέτρεπε να μιλή γιά πράγματα άξετα με τά μαθήματά της. Έπειτα κι' όταν άκόμη μεγάλωσε δέν την άφησε να διαβάσει ένα αίσθηματικό διδύλο. Προτίμησε να της μάθω όλα τά υπό, έκτός

2 'Ιανουαρίου 1936

«Μπουκέτο — Οικογένεια»

ΤΟΥ ΚΛΑΡΕΝΣ ΚΕΛΑΝΤ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΤΩΣ

από τόν έρωτα. Έτσι ή Μάρτζορ δέν καταλάβαινε τις φίλες της που της μιλούσαν γι' αυτήν την άγάπη και τις θεωρούσε ανήλικες. — Άκουσε, Μάρτζορ, της είπε με καλοσύνη. 'Ο έρωτας είναι κάτι που δέν μπορεί κανείς να έξηγήσει. Έρχεται μόνος του στην καρδιά μας, τη βασανίζει κι' ύστερα φεύγει πάλι και μάς αφήνει απορημένους. Είναι κάτι τρομερό. Σε συμβουλεύω λοιπόν να τόν άποφύγεις. Κάθε φορά που θα νοιώθης ότι άρχισε να υποφέρει ή καρδιά σου, να ξερσας να μου τό λές κι' εγώ θά προσπαθώ να σε γιαιτρεψώ.

Η Μάρτζορ τόν φίλησε με τρυφερότητα και πήγε ν' άναπαύη στο δωμάτιό της. Ύστερα όμως από δύο μέρες ή κόρη του 'Αλσιγκ έχασε τ' άμορφο σκαλλάκι της. Έτρεξε με δάκρυα στα μάτια στόν πατέρα της, έπεσε στην άγκυλιά του και του φώναζε:

— Μπαμπά, πονάει πολύ ή καρδιά μου. Πέθανε ο «Μπόμπε». Μου φαίνεται ότι ένοιωσα τόν έρωτα!

«'Ο πατέρας της τη χαίδεψε με τρυφερότητα και την διαβάσισε:

— Δέν είναι τίποτε, παιδί μου. Σήμερα κόλας θα σού φέρω εγώ ένα

άλλο σκαλλάκι από Μάρτζορ, μόλις ο πατέρας της της έφερε τό και.

Κι' αλήθεια ή Μάρτζορ, μόλις ο πατέρας της της έφερε τό καινούργιο σκαλλάκι, γιαιτρεψόσε από αυτόν τόν πόνο της καρδιάς της.

Πέρασε άκόμη λίγος καιρός και ξαφνικά ή καρδιά της Μάρτζορ άρχισε πάλι να υποφέρει:

— 'Η φίλη μου ή Κρίστιαν, του παραπονέθηκε, δέν έρχεται πειά να με ίδη. Έμπα! ότι είναι θυμωμένη μαζί μου. Μήπως αυτός είναι ο έ-

ρωτας; 'Αλσιγκ φρόντισε να δη την Κρίστιαν και να την παρακαλέσει να έρθη πάλι στην Μάρτζορ.

Κ' ή κόρη του άρχισε να συνέχεται από την άπελπισία της και να ξαναβρίσκει τη χαρά της. Έτρεχε με τ' άλογο σ' άπέραντα κτήματα τού πατέρα της, έπαιζε γκόλφ, πετούσε με τ' αεροπλάνο της κι' ένει «μιάς» πυγμαχίας με τις ζωηρές φίλες της.

«'Ο Λούις 'Αλσιγκ που είχε άνησυχήσει στην άρχή από αυτήν την περιέργεια της κόρης του, τώρα που την έβλεπε ευθυμή, άνέκτησε πάλι τις παλιές συνήθειές του και την ήσυχία του.

Η κόρη του είχε ξάσσει πειά τόν έρωτα κι' είχε πάρει να ξεδιαφεύρει γι' αυτόν. Όταν τό βράδυ καθόταν κοντά του δέν είχε πειά εκείνο τό άνησυχο ύφος της. Ήταν ή άθωα κι' ευχέ Μάρτζορ. Κι' ο 'Αλσιγκ έσκολούθησε ν' απολαύσει την έφημερίδα του. Ένα μεσημέρι όμως ή Μάρτζορ μπήκε έξωλη στο γραφείο του. Ήταν άκαταμένη κι' έτρεχε από έναν άγριο θυμό.

— Πατέρα, του φώναζε, θέλω να μου άγοράσεις τό καλύτερο αυτοκίνητο της 'Αριζόνας. Ένας νέος στην 25ην λεωφόρο με πέρασε με τό δικό του και δέν μπόρεσα να τόν φτάσω κι' όλο τό πιστώ μου.

Ήταν ένας άπαισιος άνθρωπος που γελούσε με τις προσπάθειές μου και με κορόιδευε. «'Ο 'Αλσιγκ χτύπησε τη χοντρού καρδιά του πάνω στο ταπέτο.

— Θα μου πλανάση πολύ άγαθά αυτήν την συμπεριφορά του, δήλωσε. Και της άγόρασε ένα δωδεκακύκλιό της άμάς.

Την άλλη μέρα ή Μάρτζορ γύρισε μελαγχολική στο μέγαρό της. Δέν είχε βρει γιά φαγητό και συννόταν ότι είχε κλάψει.

— Τι συνέβη; την ρώτησε ο πατέρας της. Άπας, ο καινούργιος, τόν άπάντησε, δέν άντικει καθόλου σήμερα στην 25ην λεωφόρο (Η συνέχεια στη σελ. 50).

«'Ο Λούις παρότις την έφημερίδα του.

«'Ο φακίρης Σανκούλ - Βάλλαχ

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὸ μινονήριε

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὴν Περιβίαν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μὰ τώρα τὸ μέτωπο τοῦ Ζάν Φεράν πλημμύρισε μὲ παγωμένο ἰδρώτα, τὰ τρεμάμενα πόδια τοῦ λύγισαν καὶ σωριάστηκε μπρὸς στὸν ἀνοιχτὸν αὐτὸ λάκκο.

ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΕΙΟ

Ἄς οδηγήσουμε τώρα τὸν ἀναγνώστη μας στὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ Ζάκ Φεράν. Οἱ ὑπάλληλοί του εἶχαν γίνει πειὰ κυριολεκτικῶς αὐτοῦτοι. Τὸ πάθος τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς τὴν Κητοίλη τὸν εἶχε κάνει νὰ ἐγκαλείσῃ ἐντελῶς τὴν ἐργασία του καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται πειὰ καθόλου γι' αὐτή.

— Ἐ, κύριοι, εἶπε κάποιος ὑπάλληλος στοὺς ἄλλους, στοιχηματίζω δέκα πεντάραρα καὶ ὅτι ἂν ἡ ὑγεία τοῦ ἀφέντη μας ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο πού ἔχει πάρει, σ' ἓνα μῆνα χωρίς ἄλλο θὰ τὰ ἔχη τινάξει...

— Τὸ θέθαιο εἶνε, ἀπήντησε κάποιος ἄλλος, ὅτι ἀφότου ἔφυγε αὐτὴ ἡ πεντάμορφη ὑπέρτρια, ἡ Κητοίλη, ἔγινε ὁ ἀφέντης μας πετσί καὶ κόκκαλο. Φαίνεται μάλιστα πὼς κ' ὁ ἴδιος καταλαβαίνει πὼς θρίσκειται κοντὰ στὸν τάφο, γιατί ὅλο μὲ τὴν συντροφιά τῶν παπᾶδων περνάει τώρα, τὴν ἡμέρα του.

— Ναί, χθὲς ἄκουσα τὸν ἐφημέριο τῆς ἐνορίας, τὴν ὥρα πού ἔφευγε νὰ λήθῃ σ' ἓναν ἄλλο παπᾶ πού ἦταν μαζί του: «Ἀ! Ὁ κύριος Ζάκ Φεράν εἶνε ὁ πιὸ φιλόδοξος καὶ γενναῖος ἀνθρώπος πού γινώρισα στὴ ζωὴ μας...».

— Γενναῖος ὁ Ζάκ Φεράν! ἔκανε γελῶντας ἓνας ὑπάλληλος. Αὐτὸς πού θγάζει κ' ἀπὸ τὴ μυτῖα ξύγκι!...

— Ἐγὼ ἔμαθα ἀπὸ θετικὴ πηγή, εἶπε κάποιος τρίτος, ὅτι ὁ ἀφέντης μας πούλαει τὸ συμβολαιογραφεῖο του, ἀλλ' οὐκ οὐδὲν τοῦ πούλησε κιάλας.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε καταπληκτικὸ! Ἀπίστευτο! φώναξαν ὅλοι μαζί οἱ ὑπάλληλοι.

— Ὁ! αὐτὰ εἶνε φλυαρίες! εἶπε τότε ἓνας ὑπογραμματοῦς. Ἐκεῖνον πού μὲ κάνει ἐμένα ν' ἀπορᾶ εἶνε ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ καινούργιος φίλος του πού θρίσκειται ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί του...

— Ἀλήθεια; Ποῖος νὰ εἶνε τάχα; φώναξαν ὅλοι μαζί.

— Ἔρετε καὶ κατὰ ἄλλο; εἶπε ὁ ὑπογραμματοῦς. Ὁ Ζάκ Φεράν φρόντισε ὥστε ν' ἀπολυθῇ ἀπ' τὴ φυλακὴ ὁ συνάδελφός μας Φρανσουά Ζερμαίν, τὸν ὁποῖο ὁ ἴδιος ἐφυλάκιζε. Στὴ σχετικὴ αἰτήσά του, ἔγραψε ὅτι ἔκανε λάθος στοὺς λογαριασμούς του κ' ὅτι ἀδίκως κατηγοροῦσε τὸν ἀτυχὲ νέο.

— Ἐν' ἀράξῃ, κύριοι! Ἐν' ἀράξῃ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας! φώναξε κάποιος ὑπάλληλος, σκύθοντας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Καὶ ποῖος εἶνε μέσα;

— Μιά γυναίκα μὲ μαῦρο φουστάνι...

— Γυναίκα!.. Γυναίκα! Νὰ τὴ δοῦμε! φώναξαν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι κ' ἔτρεξαν πρὸς τὸ παράθυρο.

— Καλὲ τί γυναίκα μὰς λές; ἔκαναν τότε ὅλοι ἀπογοητευμένοι. Εἶνε ὁ ἅγιος ἐφημέριος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλούσαμε... Πῆρες τὸ ράσο του γιὰ φουστάνι...

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή ὁ ἐφημέριος, ἓνας σεβάσιμος καὶ ἀγαθὸς κληρικὸς, ἔκανε τὴν εἰσόδὸν του μέσα στὸ γραφεῖο.

— Καλοὶ μου φίλοι, ρώτησε τοὺς ὑπάλληλους μὲ τὴ γλυκεριά του φωνή, εἶνε ὁ κ. Φεράν μέσα στὸ σπουδαστήριό του;

— Μάλιστα, ἅγιε ἐφημέριε, ἀπάντησε ὁ ἀρχιγραμμαφεύς, ὁ ὁποῖος σκώθηκε μὲ σεβασμό.

Καὶ ἀνοίξε στὸν ἐφημέριο μιὰ πόρτα γιὰ νὰ περάσῃ.

Ὁ ἱερεὺς προχώρησε σ' ἓνα διάδρομο πού ὡδηγοῦσε στὸ σπουδαστήριό τοῦ συμβολαιογράφου. Ὅταν ὅμως ἔφτασε μπρὸς τὴν πόρτα του, ἄκουσε θόρυβο ζωηρῆς ὁμιλίας. Ὁ ἐφημέριος χτύπησε κ' ἀμέσως μιὰ φωνὴ μὲ ἰταλικὴ προφορὰ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα:

— Ἐμπρός!...

Ὁ ἱερεὺς μπῆκε μέσα καὶ θρήθηκε μπροστὰ στὸν Ζάκ Φεράν καὶ τὸν Πολιντόρ.

Εἶχαν δίκην οἱ γραφεῖς νὰ λένε ὅτι ὁ προϊστάμενός του θρίσκει στὰ πρόθερα τοῦ τάφου. Εἶχε γίνει σχεδὸν ἀγνώριστος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν φρικῶς ἰσχνὸ καὶ πελιδνὸ καὶ ἓνας νευρι-

κὸς τρόμος τὸν θασάνιζε συνεχῶς. Τὰ μάτια του ἦσαν κατακκόκκινα κ' ἡ ἐμφάνισίς του γενικῶς ἐπρόδιδε μαρασμὸ καὶ κατὰπτωσι.

Ἀπεναντίας ἡ φυσιογνωμία τοῦ Πολιντόρ ἐξέφραζε μιὰ δριμυτάτη πικρία καὶ μιὰ ψυχρὴ εἰρωνεία. Ντυμένος σὰ κατὰμαυρα, καθόταν ἀπέναντι στὸν συμβολαιογράφο.

Μόλις εἶδαν τὸν ἱερέα σηκώθηκαν κ' οἱ δύο.

— Πῶς εἰσθε, καλὲ μου κύριε Φεράν; ρώτησε ὁ ἐφημέριος μ' ἐνδιαφέρον. Καλύτερα;

— Ἀλλοίμονον, ὄχι!... Ὁ πνεύμας δὲν μ' ἀφήνει οὔτε στιγμὴν ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος. Ἡ αὐπνία μὲ θασάνιζε...

— Ἄς γίνῃ ὅμως τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ...

— Εἰδαστε ὅμως, ἅγιε ἐφημέριε, παρατήρησε ὁ Πολιντόρ, πόση καρτερικότητα ὑποφέρει ὁ λαμπρός μας φίλος τίς δοκιμασίες του. Δὲν θρίσκει πουθενά ἄλλο πρηγοριὰ παρὰ μόνον στὶς ἀναθεωρήσεις πού μὲ τόση γενναίότητα κάνει...

— Δὲν εἶμαι ἀξίος τέτοιων ἐπαίνων... Σὰς παρακαλῶ, ἀφῆστε τους! ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ συμβολαιογράφος, μόλις συγκρατήσας τὸ θυμὸ του. Μονάχα ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ κρίνῃ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακόν...

— Ὅλοι ἁμαρτωλοὶ εἴμαστε, εἶπε ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε ὅλοι φιλόδοξοι ὅπως ἐσεῖς... Ἀλήθεια, σκοπεύετε πάντοτε νὰ πουλήσετε τὸ συμβολαιογραφεῖο σας γιὰ ν' ἀφοσιωθῆτε ἀποκλειστικῶς σὲ φιλοanthropικά ἔργα;

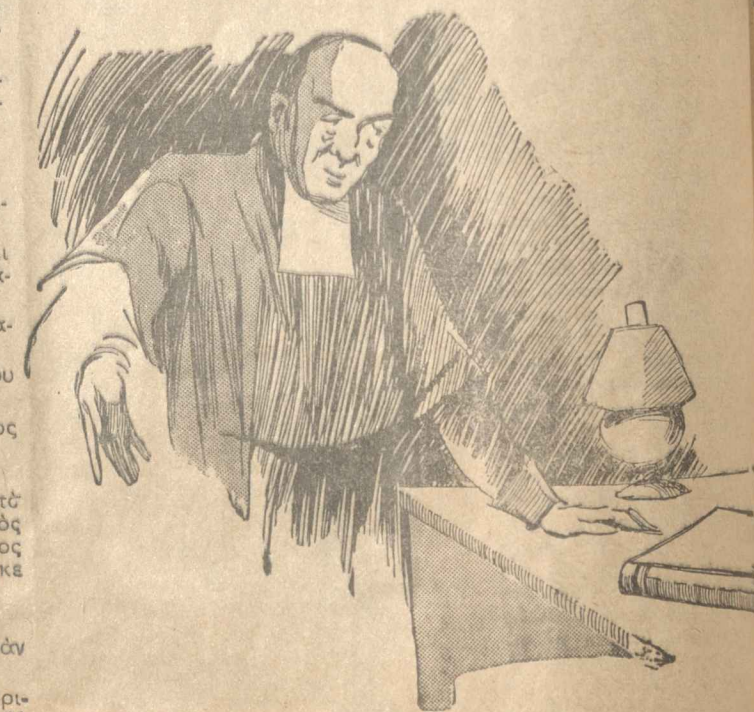
— Τὸ πούλησα κιάλας, ἅγιε ἐφημέριε... Τὸ πούλησα γιὰ νὰ μὴν ἔχω ἄλλο περιουσία μου, ἐλπίζω πὼς θὰ ἐπαρκέσῃ γιὰ τὴν ἰδρύσιν τοῦ φιλοanthropικοῦ ἱδρύματος γιὰ τὸ ὁποῖο σὰς μιλήσα καὶ τοῦ ὁποῖου ὁ σχέδιό ἔχω ἔτοιμο νὰ σὰς ὑποβάλω.

— Ὁ! φίλε μου! Καλὲ μου φίλε! εἶπε ὁ ἱερεὺς μὲ θαυμάσιον σεβασμό. Ὁ ἄνθρωπος, σὰν ἐσὰς, εἶνε πολὺ σπάνιος στὴν ἐποχὴν μας!...

— Ναί, πολὺ σπάνιος, ἅγιε ἐφημέριε! εἶπε ὁ Πολιντόρ μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, τὸ ὁποῖο ἔφευγε τὴν προσοχὴ τοῦ ἱερέως.

Τὰ μάτια τοῦ Ζάκ Φεράν ἔλαμπαν μὲ λύσσα, καθὼς ἄκουσε τὴν εἰρωνείαν αὐτῆς.

Ἄν στὴ θέσιν τοῦ ἱερέως ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πού νὰ ἔξερα καλύτερα τὸν κόσμο καὶ τίς κακίες του δὲν θὰ δυσκολευόταν ν' ἀντιληφθῇ ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ Ζάκ Φεράν πὼς ὅσα ἔκανε, τὰ ἔκανε διὰ τῆς θίας.

Ἐδῶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσουμε στοὺς ἀναγνώστες μας, ὅτι μιὰ θέλησις ἀνώτερη ἀπ' τὴν δική του — ἡ θέλησις τοῦ Ροδόλφου, ὁ ὁποῖος τὸν κρατοῦσε πειὰ στὰ χέρια του, ἔπειτ' ἀπὸ τίς ἀποκαλύψεις τῆς Κητοίλης — εἶχε ἐξαναγκάσει τὸν Ζάκ Φεράν νὰ γίνῃ φιλόanthropos. Πολλὲς φορὲς ὁ συμβολαιογράφος θύνησε νὰ ἐξεγερθῇ ἐναντίον τῆς δεσποτείας αὐτῆς, ἀλλὰ ἓνα θέλημα τοῦ Πολιντόρ, τὸν ὁποῖον ἐπιτήδες ὁ Ροδόλφος εἶχε στείλει ἐκεῖ, τὸν συγκρατοῦσε...

— Ἐχετε δίκην, ἅγιε ἐφημέριε, ἐξακολούθησε εἰρωνικά ὁ Πολιντόρ. Ὁ φίλος μας παραμελεῖ τὴν ὑγεία του. Παρακινήστε τον λοιπὸν καὶ σὲς νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ὑγεία του, ἂν ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ τουλάχιστον γιὰ τοὺς φίλους του καὶ γιὰ τοὺς ἀδελφούς, τοὺς ὁποίους προστατεύει...

— Φτάνει!... Φτάνει!... εἶπε ὁ συμβολαιογράφος μὲ ὑπόκωφον φωνή.

— Ὁχι, τέκνον μου!... εἶπε ὁ ἱερεὺς μὲ κατὰνυξιν. Ἡ ζωὴ σου εἶνε καὶ ζωὴ ὅλων ἐκείνων, τῶν ὁποίων εἶσαι τὸ ὑποστήριγμα. Δὲν εἶνε λοιπὸν σωστὸ νὰ τὴν παραμελῇς... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴν παραμελῇς τόσο τὸν ἑαυτὸ σου...

— Σὰς εἶμαι εὐγνώμων, ἅγιε ἐφημέριε, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον πού δείχνετε γιὰ μένα, ἀλλὰ ἡ κατάστασίς μου δὲν εἶνε σὲ τέτοιο κρίσιμο σημεῖο ὅσο νομίζετε...

— Ἀπὸ λοιπὸν εἶσαι τόσο ἰσχυρογνώμων, εἶπε τότε ὁ Πολιντόρ μὲ τὴν ἴδιαν πάντοτε εἰρωνείαν, θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν ἅγιο ἐφημέριο, ἔξω ὅτι σ' ἀγαπᾶ, σὲ ὑπολήπτει καὶ σὲ ἐκτιμᾷ... Φαντάζομαι δὲ πόσο θὰ μεγαλώσῃ ἡ ἐκτίμησίς σου, ὅταν θὰ μάθῃ τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς ἀρρώστειάς σου...

— Ἄγιε ἐφημέριε, εἶπε ὁ συμβολαιογράφος κρατῶντας μὲ δυσκολία τὴν ἀγανάκτησί του, σὰς παρακάλεσα νάρθῃτε ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὰ σχέδιά μου κ' ὄχι γιὰ ν' ἀκούσετε τὸ φίλο μου νὰ μοῦ πλέξη γελοία ἐγκωμία...

— Ἀκούσε, Φεράν, εἶπε ὁ Πολιντόρ, κυττάζοντας τὸν συμβολαιογράφο στὰ μάτια. Ἐσεῖς πὼς ὅταν ἐγὼ μιλάω, θέλεις δὲν θέλεις, πρέπει νὰ μ' ἀκούς...

Ὁ Ζάκ Φεράν χαμήλωσε τὰ μάτια του κ' ὁ Πολιντόρ ἐξακολούθησε:

— Θ' ἀντιληφθῇκατε ἴσως, ἅγιε ἐφημέριε, ὅτι τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς νευροσθενείας τοῦ φίλου μας φάνηκαν λίγον καιρὸ μετὰ τὸ σκάνδαλό πού ἡ Λουίζα Μορέλ δημιούργησε στὸ σπίτι του.

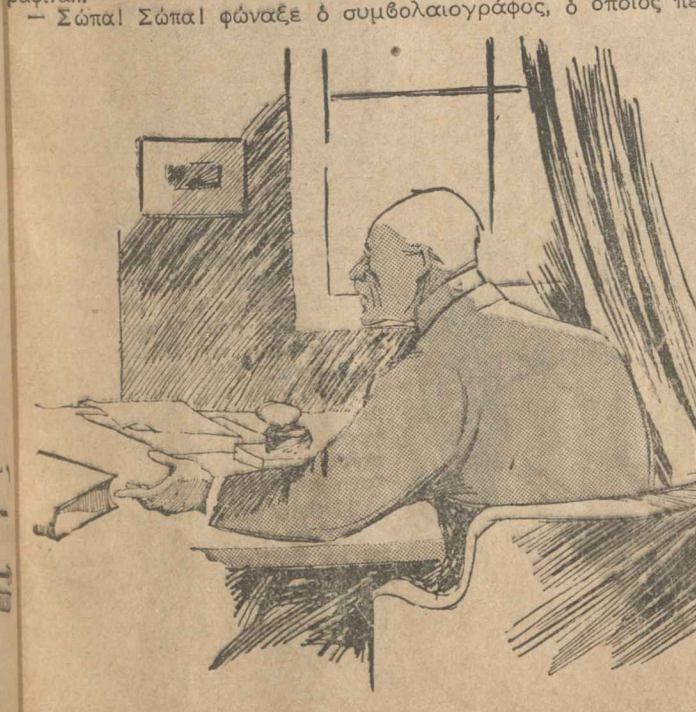
Ὁ συμβολαιογράφος ἀνατρίχιασε.

— Ἐπειτα, συνέχισε ὁ Πολιντόρ, ἦρθε ὁ ἐξωτερικὸς θάνατος τῆς γρηᾶς οἰκονομίας, τὴν ὁποία εἶχε τόσα χρόνια στὸ σπῆτι του...

— Τῆς κυρᾶς Σεραφίνας; ρώτησε ὁ ἱερεὺς, διακόπτοντας τὸν Πολιντόρ. Ναί, τὸ ἔμαθα, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναίκα πνίγηκε στὸ ποτάμι ἀπὸ ἀπροσεξία... Ἀσφαλῶς δὲ θὰ λυπήθηκε πολὺ γιὰ τὸν θάνατό της ὁ κ. Φεράν γιατί τὴν εἶχε τόσα χρόνια κοντὰ του.

— Ναί, εἶπε ὁ Πολιντόρ, ἀλλὰ δὲν ξέρετε, κύριε ἐφημέριε, πὼς ἦταν ἡ ὑπέρτρια πού ἀντικατέστησε τὴν Λουίζα καὶ τὴ Σεραφίνα...

— Σῶπα! Σῶπα! φώναξε ὁ συμβολαιογράφος, ὁ ὁποῖος πε-

— Ἡ κατάστασίς μου δὲν εἶνε σὲ τέτοιο κρίσιμο σημεῖο, ὅσο νομίζετε.

τάχτηκε ἐξαλλος ἀπ' τὴ θέσιν του.

— Ἐλα! Ἐλα! ἡσυχάσε, τέκνον μου! εἶπε μὲ πραότητα ὁ ἱερεὺς. Γιὰ νὰ κάνῃς ἔτσι, θὰ πρόκειται χωρὶς ἄλλο γιὰ κάποια καινούργια ἀγαθοεργία σου... Πράγματι, δὲν ἐγνώρισα αὐτὴν τὴν νέα ὑπέρτρια τοῦ φίλου μας, τὴν Κητοίλη, ὅπως τὴ λές.

Ὁ Ζάκ Φεράν, μόλις καὶ μετὰ θίας συγκρατῶντας τὴ μανία του, εἶχε ἀρπάξει τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ τὸ ἔσφιγγε μὲ δύναμιν.

Ὁ Φεράν, σεθασμιάτα, ἐξακολούθησε ὁ Πολιντόρ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐφημέριο καὶ κυττάζοντας τὸν συμβολαιογράφο, ὁ Φεράν λοιπὸν ἀνεκάλυψε στὴν καινούργια του ὑπέρτρια ἐξαιρετικὰ χαρίσματα... μεγάλη σεμνότητα... ἀγγελικὴ γλυκύτητα... καὶ πρὸ πάντων ἀφάνταστη εὐλάβεια... Ἐπίσης ἀντελήφθη ὅτι ἡ νέα αὐτὴ... γιατί ἡ Κητοίλη ἦταν νέα κ' ὀρασι-τάτη... δὲν ἦταν γιὰ ὑπέρτρια, γιατί, ἐκτὸς τῆς ἡθικῆς της, εἶχε καὶ μὲρφοσι ἐξαιρετική.

— Ἀλλὰ ἐγὼ τὰ ἀγνοοῦσα ὅλα αὐτὰ, ἔκανε ὁ ἱερεὺς μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ τί ἔχεις, τέκνον μου; φαίνεται πὼς ὑποφέρεις...

— Ναί, ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος σκουπίζοντας τὸν παγωμένο ἰδρώτα πού κυλοῦσε ἀπὸ τὸ μέτωπό του... Ναί, ἔχω λίγου πονοκέφαλο, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ περάσῃ...

Ὁ Πολιντόρ χαμογέλασε εἰρωνικά, σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Καὶ ἡ Κητοίλη ὅμως ἀντελήφθη ἀμέσως μὲ ποιὸν ἐξαιρετικὸ ἄνθρωπος εἶχε νὰ κάνῃ... Καὶ τοῦ φέρθηκε σὰν πραγματικὴ κόρη... Τότε κ' ὁ Φεράν εὐλόγησε τὴν Κητοίλη σὰν πατέρα της καὶ τὴν ἔστειλε πίσω στὴν πατρίδα της, ἐφοδιαζοντάς τὴν μὲ ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ ζωὴ της...

— Ἐδῶ!... Ἐδῶ, τέκνον μου Φεράν! φώναξε ὁ ἱερεὺς μὲ ἐνθουσιασμό.

— Ἄγιε ἐφημέριε, ἔκανε ὁ συμβολαιογράφος μὲ φωνὴ θραυχή, δὲν θέλω καθόλου νὰ καταχραστῶ τίς πολυτίμες στιγμὲς σας... Φτάνουν πειὰ τὰ λόγια κ' οἱ ἐπαινοὶ γιὰ μένα... Εἶνε ὥρα τώρα νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ ζητήματά, γιὰ τὰ ὁποῖα σὰς κάλεσα ἐδῶ.

— Ἐστὼ! ἔκανε ὁ ἱερεὺς. Προηγούμενως ὅμως θὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν ὑπόθεσιν πού μοῦ ἀναθέσατε... Κατέθεσα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σας, στὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας τριακόσους χιλιάδες φράγκα, ἐπ' ὀνόματι τῆς χήρας Φερμόν καὶ τῆς κόρης της... μολοντί καὶ στὰ χέρια σας ἂν ἔμεναν θὰ ἦσαν ἐξ ἴσου ἀφοσῶν...

— Σὰς εἶπα, ἐξακολούθησε ὁ Φεράν, ὅτι ἡ θέλησις ἐκείνου πού κατακρατοῦσε αὐτὰ τὰ χρήματα, ἦταν νὰ κατατεθοῦν τὰ χρήματα αὐτὰ στὴν Τράπεζα. Ὁ ἄνθρωπος, βλέπετε, κατάλαβε τὸ μεγάλο ἀδίκημα πού ἔκανε... Καὶ τώρα θὰ ἤθελα νὰ σὰς παρακαλέσω γιὰ κάτι ἄλλο, ἅγιε ἐφημέριε... Ἐξέρετε θέθαιο ὅτι τὸ σφάλμα τῆς Λουίζας Μορέλ ἔκανε τόση ἐντύπωσιν στὸν πατέρα της, ὥστε ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος τρελλώθηκε...

Ἐτοί μὲ πολυμελὲς οἰκονομικὸν τοῦ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας. Εὐτυχῶς ἡ θεὰ Πρόνοια τὴν βοήθησε... Ὁ... ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος πού θέλησε νὰ καταχραστῇ τὰ χρήματα τῆς χήρας Φερμόν, ἀποφάσισε νὰ προσφέρῃ στὴν οἰκονομικὴν Μορέλ, ὅλες τριακόσους χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ ἐξλειωθῇ ἀπὸ τὸ ἀμάρτημά του...

— Ὁ!... Ἀσφαλῶς ὁ Θεὸς θὰ τοῦ δώσῃ τὴν συγγνώμην του...

— Καὶ τώρα ἀκούετε τὸ σχέδιό μου γιὰ τὸ φιλοanthropικὸν κατὰστημα πού σκοπεῖ νὰ ἱδρῶσιν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, προσφέροντας τὴν περιουσία μου...

Καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐκθέτῃ τὰ σχέδιά του, πού δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ σχέδια τοῦ Ροδόλφου...

Κατόπιν ἄρχισε νὰ τοῦ μετράσῃ τὰ χρήματα.

— Ὅταν τελειώσῃ τὸ μέτρημα, εἶπε γίνε κατὰχλωμος.

— Τί ἔχεις, τέκνον μου; ἔκανε ἐκπλησμένος ὁ ἱερεὺς. Ἐγίνε κατὰχλωμος...

— Λίγο, ἅγιε ἐφημέριε, ἀπάντησε ὁ Ζάκ Φεράν. Μὰ θὰ μοῦ περάσῃ.

— Δὲν πταγιάζεις καλύτερα στὸ κρεβάτι σου; εἶπε ὁ ἱερεὺς μὲ συμπόνιαν. Δὲν φωνάζεις κανένα γιατρό;

— Ἐγὼ εἶμαι γιατρός, εἶπε ὁ Πολιντόρ. Ὁ ἀγαπητός μας Φεράν ἔχει πράγματι ἀνάγκη θεραπείας. Θὰ τὸν περιποιηθῶ.

— Ὁρατὰ! ἔκανε ὁ ἱερεὺς. Ἐγὼ τώρα φεύγω... Ἀλλὰ προηγούμενως θὰ σὰς δώσω μιὰ ἀπόδειξιν ὅτι πῆρα τὰ χρήματα...

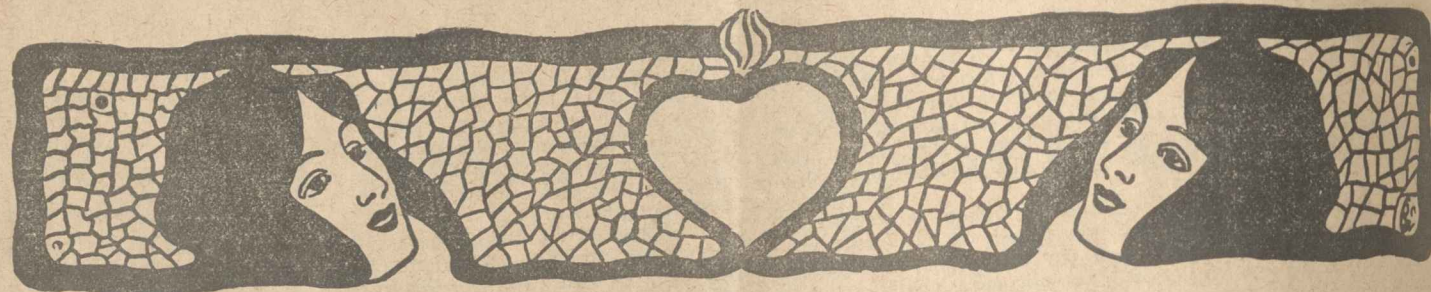
Καὶ κάθησε καὶ ἔγραψε μιὰ ἀπόδειξιν. Ἐπειτα τὴν ἔδωσε στὸν συμβολαιογράφο καὶ πρόσθεσε:

— Χαίρετε λοιπόν! Ὁ Θεὸς ὅς σὰς φυλάει! Λύριο θὰ ξανάρθω νὰ δῶ πὼς εἶσαι. Χαίρετε, κύριε! Χαίρετε, τέκνον μου Φεράν.

Ὁ ἱερεὺς θύγη ἔξω. Ὁ Ζάκ Φεράν καὶ ὁ Πολιντόρ ἔμεναν τώρα μόνοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΦΟΝΤΑΝ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

I

«Όταν ή θεία μου, ή κ. ντέ Τανού, κι' ο διδάσκαλός μου, ο ντόν Γκαλίππε, οι οποίοι είχαν φροντίσει για την εγκατάστασή μου σ' ένα χαριτωμένο κι' αριστοκρατικό ισόγειο διαμέρισμα στην οδό Πορτουλίζ στο Παρίσι, έφυγαν για να ξαναγυρίσουν στο Νιθερτάι, ένοιωσα να με πλημμυρίζει μια αλλόκοτη συγκίνηση. Φοβόμουν μήπως πλήξω στη μοναξιά μου.

Ήμουν πειρά είκοσιδύο χρόνων. «Ός την ηλικία αυτή είχαν παρakoλoυθήσει τη διαπαιδαγώγησή μου διδάσκαλοι, άξιοι της άποστολής τους. Δεν θυμόμουν σχεδόν καθόλου τον πατέρα μου και τη μητέρα μου, οι οποίοι είχαν πεθάνει όταν ήμουν πολύ μικρός, μά ένοιωθα μια ευγνωμοσύνη γεμάτη σεβασμό στο θείο μου κ. ντέ Τανού, έναν άνθρωπο με ιδέες ευγενικές και σταθερές και στη σύζυγό του 'Οδύλη ντέ Τανού, που μ' άνέθρεψαν όπως ταίριαζε σ' ένα παιδί της έπαρχιακής αριστοκρατίας.

Από την εποχή που είχα ακόμα σγουρά μαλλιά και φορούσα μπλούζες με ναυτικές κολλαρίνες, θελουδένια μαύρα παντελονάκια, και λευκές κάλτσες, ήξερα να χαιρετάω με δλους τους τύπους, να φιλάω το χέρι μιας κυρίας και να κροτάω ευχάριστη συντροφιά σ' έναν έπισκέπτη στο σαλόνι του πύργου του Τανού, όταν ή θεία μου άργουσε να παρουσιαστώ. Κι' από τότε το περίεργο παιδικό αυτό μου είχε συγκρατήσει δυο φράσεις που ο θείος μου ντέ Τανού τις επαναλάμβανε συχνά και τις είχε ως άξίωμα της ζωής του: «Πάντα άνωγος. Ποτέ γελοίος».

«Ο θείος μου, παλαιός βουλευτής της έπαρχίας του, άποτραηγμένος πειρά από την πολιτική, δέχoταν πολύ λίγους φίλους στον πύργο του. Ήσαν άνθρωποι σοφοί, με ιρόπους τέλειους και καθoύς πληκτικοί. Όσοι απ' αυτούς ήσαν παντρεμένοι, είχαν συζύγους νέες κι' άρτιες και τις έφερναν μαζί τους. Άνάμεσα σ' αυτές εχώριζα την δoδέξανθη και χαριτωμένη κ. ντέ Πρεφοντάν, σύζυγο του πρώην νομάρχου, της οποίας τὰ μάτια έμοιαζαν με μουσατίδες και τὰ μαλλιά της είχαν τo χρώμα του μελιού, την κ. ντ' Αλγκ άλλη ξανθή, πιδ μεστή, πιδ φωτεινή, την κ. ντέ Λαδσαόνς, γεμάτη και παχειά με μαλλιά θαβεία ρούσσα, ανάμεσα στα όποια εχώριζε μια κοκέτικη πουκίλα. Ή παρουσία αυτών με γοήτευε από τότε κιόλας και με τάραζε. Ήμουν θέβαια πολύ άδύος άκόμα κι' ούτε ή παραμικρή ένοχη σκέψις δέν περνούσε από το μυαλό μου γι' αυτές.

Σε ηλικία δεκαοχτώ ετών, όταν τελείωσα τις σπουδές μου, ο θείος μου μ' έμπιστεύτηκε στο σφοδρό ιερωμένο ντόν Γκαλίππε, παλληό συμμαθητή του, για να ταξιδέψω με τη συντροφιά του στην Εύρώπη και να γνωρίσω τόν κόσμο. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού αυτού που θάσπηξε τρία χρό-

νια έμαθα Ιταλικά, γερμανικά, άγγλικά κι' άπόκτησα περισσότερες γνώσεις απ' αυτές που είχα μάθει στα διάφορα λυκεία κοντά στους δασκάλους μου. Είδα επίσης πολλές πολιτείες και πολλά τοπία. Συνάντησα άκόμα πολλούς ανθρώπους, πρώ των Άγγλων.

«Όλ' αυτά θέβαια μ' ένδιέφεραν. Μονάχα, σε κάθε μέρος που μου άρεσε, έκανα τη σκέψη να ξαναπάω εκεί στο μέλλον, για τη συντροφιά του 'Αβθα Γκαλίππε. «Όχι γιατί ο σεβάσμιος δάσκαλός μου ήταν σύντροφος άκατάλληλος ή δυσάρεστος, ή πεναντίας είχε κατορθώσει πολύ γρήγορα να με κάνει να αγαπήσω. Μά θέλαμε τὰ πράγματα με διαφορετικό τρόπο, ντόν Γκαλίππε ένδιαφερόταν για τὰ νεκρά πράγματα, για έργα της τέχνης και για την ιστορία του παρελθόντος. Έγώ όμως ένδιαφερόμουν για τη ζωή, για την ώμορφιά, για τις γυναίκες... Έκείνο που με συγκινούσε, ήταν το τριανταφυλλένιο πρόσωπο μιας νέας κοπέλλας που την έβλεπα να μου χαμογλάει καθώς περνούσα από ένα έξοχικό σπίτι ή το προκλήματα θλέμμα που μου έβριχνε μια κομψή κυρία στο τραπέζι του δoχείου... Και τις νύχτες, πρίν άποκοιμηθώ, λαχταρούσα να γυναικες αυτές... Ήθελα να γνωρίσω, να τις αγαπήσω...

Κι'ατά τους τελευταίους μήνες του ταξιδιού μου, ένδ άκόμα σκόμουν στην Ίταλία, ή θεία κ. ντέ Τανού πήγε στο Παρίσι, κίασε ένα διαμέρισμα για μένα, φρόντισε μόνη της για την επίσησή του. Γιατί ήταν πειρά άποκοιμηθώ, έκατασταθώ, μετά τέλος του ταξιδιού μου, στο Παρίσι και να μπω στο διπλωματικό κλάδο.

Ή πρώτες μέρες που πείσα στο Παρίσι, μολονότι ήμουν έντελώς ελεύθερος, ήσαν πολύ μελαγχολικές. Από την πρώτη μου ηλικία και πρό πάντων από τρία χρόνια, είχα συνήθειε έχω πάντα κοντά μου έναν άδελφό που ν' άπασχoλhται με μουσική. Ή θεία μου ήταν θέβαινας υπηρέτης θαυμαστος: με έλασσε από κάθε ύλική φροντίδα, μά δέν ήταν παρά ένας υπηρέτης. Δέν κρατούσε καθόλου συντροφιά στη σκέψη μου. Άρχισα τότε αίσθανωμαι την έλλειψη του Γκαλίππε. Ένοιωθα τώρα γι' αυτόν, για το θείο μου και τη μου για τή μεγάλη στοργή... Τότε άυτές τις γυναίκες που έδειχναν έτσι τη γύμνια τους και αίσθανόμουν τόν έαυτό μου άνίκανο να έρωτευθώ μια απ' αυτές, ώστόσο ή ώμορφιά τους κ' ή μυρωδιά τους με μεθούσε έλαφρά. Προχώρησα κι' έγώ μ' αυτό το πολυθόρυβο πλήθος που εύωδίαζε. Μόλις πέρασα το πρώτο σαλόνι, ο κόσμος έγινε τόσο πυκνός, ώστε δέν μπορούσε πειρά κανείς να περπατήσει. Παρεούρετο από τους άλλους κι' άφηνόταν στην τύχη. Μά οι καλεσμένοι διασκέδαζαν μ' αυτό το στρίμωγμα. Και μικρές γυναικες κραυγές φανέρωναν ότι στις κυρίες άρεσε όπερβολικά τo παιγνίδι αυτό.

Μπροστά μου, μια ράχη κάπως μεγάλη και κόκκινη και που φαινόταν πολύ θερμή, εχώριζε από ένα κορμάκι ρόζ. Αυτό το θέαμα δέν μου άρεσε καθόλου και γύρισα άλλοιό τὰ μάτια μου. Είδα τότε, κάποια γυναίκα που φορούσε κίτρινο ντόμινο και έπιθυμία ν' άπολαύσω τη

νοιωθα συγχρόνως γι' αυτή μια θαβεία άνησυχία. Γιατί καταλάβαινα ότι δέν ήξερα σχεδόν τίποτε για τη ζωή. Είχα καρδιά παιδιού, φαντασία μαθητού και λαχταρούσα ρωμαντικές περιπέτειες.

Μιά περιπέτεια !... Μιά περιπέτεια που θά μ' έφερνε μπροστά σε μια γυναίκα, άχι απ' αυτές που δίνονται για χρήματα, μά μια γυναίκα που θά μ' έρωτευόταν πραγματικά, που θά ζωντάνευε τη μοναξιά μου με τo γέλιο της και τη φωνή της, με τo άρωμα του κορμιού της...

Λαχταρούσα μια άπρόοπτη και τρελλή περιπέτεια, όπως αυτές που έπλαθα στα όνειρά μου, όταν ταξίδευα στην Εύρώπη. Κάνοντας τις σκέψεις αυτές, σηκώνoμουν και κυττάζoμουν, στον καθρέφτη που ήταν πάνω απ' το τζάκι μου. Δέν θά έρισκόταν τάχα μια γυναίκα ώμορφη, έξυπνη, καλή και σoβαρή, που θά της άρεσαν αυτά τὰ μαύρα μου μάτια, τo κανονικό μου πρόσωπο, τὰ κυματιστά σκοτεινόχρωμα μαλλιά μου ;

«Ω γυναίκα, που ήσουν; Σε περίμενα. Σε περίμενα... Ποτέ άγνός νέος, δέν άπλωσε με τόση λαχτάρα προς έμένα τὰ χέρια σου, δέν σου προσέφερε την καρδιά του με τόσο εύλικρινές κι' άδύο πάθος, όπως έγώ !...

II

Στο ύπουργείο των Έξωτερικών, όπου πήγαινα και περνούσα, μερικές ώρες την ήμέρα ως δόκιμος διπλωμάτης, είχα για προϊστάμενο κάποιο κ. Λοριό που οι υπάλληλοι τόν άποκαλούσαν: «Ή θείος μου», εξ αίτίας της μεγάλης καταχρήσεως που έκανε των τριών αυτών λέξεων. «Ο άνθρωπος αυτός μου έκανε πάντοτε την λαμπρότερη ύποδοξη, γιατί αγαπούσε πολύ τους νέους είχαν αριστοκρατική καταγωγή και καλούς τρόπους.

Μιά μέρα, κατά τὰ μέσα της άποκριάς, ο κ. Λοριό με κάλεσε στο γραφείο.

— Ξέρετε, κύριε ντ' Άλόντ, μου είπε, αυτόν τόν καιρό έχω πένθος, λόγω του θανάτου ενός κουνιάδου μου και δέν πάω σε καμιά κοσμική συγκέντρωση... Θά θέλατε λοιπόν να πάτε αύριο σ' ένα χορό στη θέσι μου. «Ω! έπρόσθεσε άμέσως. Πρόκειται περί ενός χορού έξαιρετικά αριστοκρατικού. Τόν δίνει μια ξένη αριστοκρατία, ή μαρκησία Ταγιασέρπι για φιλανθρωπικό σκοπό... Άναγκάστηκα να πάρω σί του. Γιατί ήταν πειρά άποκοιμηθώ, έκατασταθώ, μετά τέλος του ταξιδιού μου, στο Παρίσι και να μπω στο διπλωματικό κλάδο.

Και μου έδωσε την πρόσκλησή του...

Ευχάριστησα τόν προϊστάμενό μου, δίνοντας του συγχρόνως να καταλάβη ότι θεωρούσα τή μετάβασή μου σ' αυτόν τόν χορό, μάλλον σαν ύπηρεσία παρά σαν διασκέδαση.

Την άλλη μέρα λοιπόν, ντύθηκα τo θρόδυ χωρίς κανένα ένθουσιασμό και διευθύνθηκα προς τo μέγαρο της μαρκησίας Ταγιασέρπι άποφασισμένος να ρίξω μια ματιά στα σαλόνια, για να μπορέσω την επομένη να πω στον προϊστάμενό μου ότι πήγα, και να φύγω.

«Ωστόσο, άφου παράδωσα στους υπηρέτες, τo έπανωφόρι μου και τo μπουατούνι μου, δέν μπόρεσα να συγκρατήσω κάποια συγκίνηση.

Ήταν ή ώρα μια περίπου μετά τὰ μεσάνυχτα. Κάτω απ' τo ψηλό ταβάνι του περιστυλίου της εισόδου, που ήταν γεμάτη πράσινα φυτά και λουλούδια, τo πλήθος των καλεσμένων, συνωστιζόταν κιόλας... Τά νεκολλάει και ή μεταμφίεσις των γυναικών με ξάφνιαζαν. Μολονότι ένοιωθα κάποια περιφρόνηση γι' αυτές τις γυναίκες που έδειχναν έτσι τη γύμνια τους και αίσθανόμουν τόν έαυτό μου άνίκανο να έρωτευθώ μια απ' αυτές, ώστόσο ή ώμορφιά τους κ' ή μυρωδιά τους με μεθούσε έλαφρά.

Προχώρησα κι' έγώ μ' αυτό το πολυθόρυβο πλήθος που εύωδίαζε. Μόλις πέρασα το πρώτο σαλόνι, ο κόσμος έγινε τόσο πυκνός, ώστε δέν μπορούσε πειρά κανείς να περπατήσει. Παρεούρετο από τους άλλους κι' άφηνόταν στην τύχη. Μά οι καλεσμένοι διασκέδαζαν μ' αυτό το στρίμωγμα. Και μικρές γυναικες κραυγές φανέρωναν ότι στις κυρίες άρεσε όπερβολικά τo παιγνίδι αυτό.

Μπροστά μου, μια ράχη κάπως μεγάλη και κόκκινη και που φαινόταν πολύ θερμή, εχώριζε από ένα κορμάκι ρόζ. Αυτό το θέαμα δέν μου άρεσε καθόλου και γύρισα άλλοιό τὰ μάτια μου. Είδα τότε, κάποια γυναίκα που φορούσε κίτρινο ντόμινο και έπιθυμία ν' άπολαύσω τη

μαύρη μάσκα να στέκεται κάπως παράμερα από τo πλήθος, άκίνητη, άκουμπισμένη σε μια πόρτα. Ή σιλουέττα φαινόταν κάτω από τις πτυχές του ντόμινού της, νεανική και λεπτή. Μέσα απ' τις τρύπες της μαύρης μάσκας της, που τη στόλιζε δαντέλλα, εχώριζε κανείς δυο μάτια πιδ μαύρα άκόμα, που φαινότουσαν σαν να εξέταζαν αυτούς που έφταναν, σαν να ζητούσαν κάποιον άνάμεσα τους.

Τα δυο αυτά μαύρα μάτια καρφώθηκαν επάνω μου με τόση ένταση, ώστε μ' εξανάγκασαν να τὰ κυττάξω κι' έγώ.

Ήταν μήπως καμιά γυναίκα που ήξερα ; Καμιά Νιθερνέζα φίλη της θείας μου, άποτραηγμένη έδω ; Κράτησα καλή στάση. Κυττάζα ολόγυρά μου μήπως ήταν κανείς άλλος, στον όποιον άπευθυνόταν αυτό τo θέλημα. «Όχι... «Όχι... Έγώ ήμουν αυτός που κύτταζαν τὰ δυο εκείνα μάτια...Δυσασεστήθηκα τότε με τη σκέψη, ότι ή γυναίκα με τo κίτρινο ντόμινο μ' έβλεπε στη γελοία αυτή στάση, σφιγμένο άνάμεσα στην κυρία με τη μεγάλη πλάτη και σ' ένα φαλακρό κύριο με κοιλία.

Το κάκου προσπάθησα να ξεφύγω. Τo πλήθος με παρέσυρε στο ρεύμα του. Σε λίγο δέν δέικρινα τo κίτρινο ντόμινο. Βρισκόμουν πειρά κάτω απ' την πόρτα που άδηγoύσε στη μεγάλη σάλλα του χορού.

«Όλοι εκεί χαιρετούσαν τη γρηά οικοδέσποινα, τη μαρκησία Ταγιασέρπι που καθόταν σε μια πολυθρόνα. Προχώρησα λίγα βήματα άκόμα και τέλος μπόρεσα να κινηθώ, χωρίς στην εύρυχωρία της αίθουσας.

Έμεινα για μια στιγμή δρθιος άκουμπώντας σ' ένα στύλο της σάλλας κι' άνάσναυ. Ή μουσική, μια μουσική τρελλή, ταίγανική, παρέσυρε στο χορό τὰ ζευγάρια. Σε κάποια στιγμή, μια περροτίνα με πλησίασε και μου τo μουτράκι της που τo έκρυβε ή μάσκα και τόν τραχηλό της που δέν τόν έκρυβε τίποτε, μου είπε τσαχπίνικα:

— Τι περιμένεις, ώμορφονιέ μου, καρφωμένος σ' αυτήν τη γωνιά ;... Είσαι τόσο ώμορφος που θά μπορούσες νάχης έμμουαλσει κιόλας μια κόμησα...Κ' υπάρχουν έδω ένα σωρό τέτοιες...

Μά ή περροτίνα μ' άφησε γρήγορα, θαρρεστημένη από την άδιαφορία μου. Με πλησίασαν τότε δυο ντόμινα μαύρα, άντρας και γυναίκα, που άρχισαν να μου μιλούν με μεγάλη οικειότητα για τo θείο μου, για τη θεία μου και για τους γνωστούς μου στο Νιθερντάι. Έπρόσθεσαν μάλιστα ειρωνικά ότι θά έγραφαν στον δόν Γκαλίππε για να τόν πληροφορήσουν ότι ο άνήψιός του συχνά σε άσχημα μέρη... Αυτή ή άστεϊότητα άρχισε πειρά να μη μου άρέσει καθόλου, όταν έξαφνα ένοιωσα πάλι να καρφώνεται επάνω μου τὰ δυο μαύρα μάτια και να με κινεί με τη φωτιά τους... Ή γυναίκα με τo κίτρινο ντόμινο, πάντα μόνη, άσυγκίνητη από τις προκλήσεις μερικων φρακοφόρων κυριών, είχε περάσει την πόρτα με τη σειρά της και στεκόταν άπέναντί μου.

Γιατί τάχα με φόβισε, παρ' όλη την έπιθυμία που ένοιωθα να τρέξω προς αυτήν, να της θλώω τη μάσκα και να ιδω τὰ μάτια της άπο κοντά ;

Χωρίς να ξέρω τί να κάνω, παράτησα έσπανά τὰ δυο μαύρα ντόμινα που με πείραζαν και χάθηκαν μέσα στο πλήθος των καλεσμένων, χωρίς να κυττάξω τίςοι μου...

Μά καθώς έκανα να μπω σ' ένα πλάνο σαλόνι, μερικοί μεταμφιεσμένοι που χόρευαν μια τρελλή φαραντόλλα μου έφράσαν τo δρόμο... Καί σχεδόν συγχρόνως ένα χέρι που φορούσε κίτρινο ντόμινο, γλίστρησε κάτω απ' τo μπράτσο μου κι' άκούσα μια φωνή να μου ψιθυρίζει:

— Έλάτε... Άφήστε με να σας οδηγήσω...

Δέν έγύρισα καν τo κεφάλι μου για να δω αυτήν που μου είχε μιλήσει... Ή πτυχές του μεταξοτού της ντόμινου με είχαν μπουσκεπάσει.

Ήταν εκείνη !...

Όταν αυτοί που χόρευαν τη φαραντόλλα προσέπεσαν, τo μικρό γαντοφορεμένο χέρι πιάστηκε σταθερά από τo μανίκι μου, και με παρέσυρε γρήγορα, ανάμεσα από δυο σαλόνια, σ' ένα μπουντουάρ, γαλαζοταπετωμένο, φωτισμένο μονάχα από μια διπλή λάμπα που μια θαβεία θελουδένια πορτίερα τo άπομόνωνε από τo άλλο σπίτι.

Ή άγνωστη κάπως γρήγορα σ' ένα ντιβάνι και, δείχνοντάς

— Έλάτε !... Άφήστε με να σας οδηγήσω

Τὰ δυο μαύρα μάτια καρφώθηκαν επάνω μου.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΟΥ ΤΖΟΕ ΜΠΟΛΕΣΥ

Η ωμορφες νύχτες με το γοητευτικό σεληνόφως διαδελχόντουσαν ή μία την άλλη στην άριστοκρατική παραλία της Φλωρίδας. Το φεγγάρι κάθε βράδυ ξπαιζε με τα κύματα του άκεανού που έρχόντουσαν να ξεκουραστούν ήσυχα στην χρυσή άμμουδιά. Τα κομψά κότερα κ' ή καλοτάξιδες θαλαμηγοί στολιζόντουσαν με τα πολύχρωμα φανάρκια τους, όπως ή ωμορφες γυναίκες με τα κοσμήματά τους, για να υποδεχθούν τους πλούσιους καλεσμένους των ιδιοκτητών τους. Πέρα, ανάμεσα από τις πανύψηλες φοινικιές, ξεχώριζαν οι κατάφωτοι δγκοι των μεγάλων ξενοδοχείων κι' ακούγονταν οι εϋθυμες νόττες της μουσικής τους.

Η ζωή ήταν πολύ ωμορφη εκείνο το καλοκαίρι στη Φλωρίδα. Ένα πλήθος ωμορφων γυναικων και «θασυλέων» του χρηματιστηρίου είχαν συγκεντρωθή εκεί πέρα για να σκοτώσουν την πληξί τους μ' έκκεντρικές διασκεδάσεις.

Μεταξύ των άλλων στο «Γκράντ Ότελ», από τις πρώτες μέρες της αιζόν, είχε καταλύσει ο «θασυλέος του σιδήρου» με τις δυο πεντάμορφες κόρες του. Έπειτα ένας μαχαραγιάς με την παράξενη ακολουθία του και τον ασκητικό του φακίρη. Ύστερα ένας αληθινός θαρώνος μ' όλους τους τίτλους του, τα οικόσημά του και με την έλπίδα ότι θα θριασκώταν μία πλουσία νύφη να του πληρώσει τα χρέη του. Κατόπιν μία εϋθυμη συντροφιά από γοητευτικές «θεντέττες» του Χόλλυγουντ και τέλος ένας σοβαρός νέος, υπερβολικά κομψός κι' υπερβολικά ωμορφος που έμοιαζε με πρίγκιπα υπό αϋστηρό Ινκόνιτο.

Ώστόσο αυτός ο σοβαρός νέος στο βιβλίο του «Γκράντ Ότελ» είχε σημειώσει ένα πολύ κοινό όνομα: Τέντυ Σμιθ.

Αυτό δυσσρέστησε ακόμη και τους γκρουμ του ξενοδοχείου. Τόσο κοινός άνθρωπος λοιπόν ήταν αυτός ο ένοικος με την γοητευτική ωμορφιά; Ένας Σμιθ από τις σαράντα χιλιάδες των Σμιθ που υπήρχαν στον τηλεφωνικό κατάλογο; Τι άπογοητευσις!... Δεν είχε τουλάχιστον την έξυπνάδα ν' αλλάξει τ' όνομά του πριν να πάη στη Φλωρίδα!...

Τα γκαρσόνια του «Γκράντ Ότελ» ωστόσο, για να πάρουν ένα καλό πουρμπουάρ για τις πληροφορίες που έδιναν γι' αυτόν τον άμορφο νέο, τον θάφτισαν μαρκήσιο. Και για το λόγο παρακαλώ να μην είχε ξεπέσει κι' ένας μαρκήσιος σ' αυτήν την περίφημη άμμουδιά της Φλωρίδος; Λίγοι έπίσημοι ξένοι έρχόντουσαν κάθε καλοκαίρι εκεί πέρα;

Έτσι όλοι θεωρούσαν τον Τέντυ Σμιθ ως μαρκήσιο. Η σιωπή του, οι προσεχτικοί τρόποι του, ή ευγένειά του στις γνωριμιές του τον είχαν τυλίξει με την αήγη ενός ήμιθέου. Τα κορίτσια των διαφόρων «θασυλέων» τον έγραφαν πρώτο - πρώτο στο καρνέ που σημείωναν τις κατακτήσεις τους έστω και αν δεν τους είχε χαρίσει ούτε ένα χαμόγελο και περνούσαν όρες δλόκληρες στον έξωτό που ήταν κάτω απ' το δωμάτιό του, έχοντας κοφωμένα τα μάτια τους στα διαμερίσματά του. Η ωμορφες κυρίες τον πολιορκούσαν με τα φασμαίν τους κι' είχαν πληρώσει τον καμαριέρη του για να τις πληροφορή με ποιο τρόπο περνούσε τις νύχτες του.

Μετά μία εβδομάδα, ή ατμόσφαιρα του «Γκράντ Ότελ» είχε γίνει αποπνικτική για τον φτωχό Τέντυ. Όπου και να καθόταν, στο μπάρ, στο σαλόνι, στο καπνιστήριο, στο χόλλ του ξενοδοχείου, ένοιωθε τα μάτια των γυναικων να τον παρακολουθούν. Πότε σπριζόντουσαν έπίμονα στη φυσιογνωμία του κι' ανάζητούσαν το θέλημα των ματιών του, πότε γινότουσαν προκλητικά, ίκετευτικά

γεματα έρωτα και πότε σβύνανε σε μία άπέραντη λαγνεία.

Ο Τέντυ είχε αρχίσει πεινά να στενοχωρηται. Μία αγωνία τον έπνιγε την καρδιά. Σιγά - σιγά, άρχισε να φοβάται τον κόσμο και τα πολλά φώτα κι' ανάζητούσε τη μοναξιά.

Κάθε φορά που έδινε μία τέτοια μάχη με τις άγνωστες καταλάβαινε ότι αυτός ήταν νικημένος. Έμοιαζε μ' ένα μουγγό που του ζητούσαν να μιλήσει και ν' απολογηθή για τα εγκλήματά του.

Κι' αλήθεια, ο φτωχός Τέντυ είχε κάνει να φοβερό λάθος, ένα τρομερό έγκλημα! Η θελε να πραγματοποιήση ένα μεγάλο όνειρό του. Ηθελε να ζήσει στην πραγματικότητα μια περιπέτεια που είχε φτιάξει με τη φαντασία του. Η άφορη ήταν ένας φίλος του που του είχε δηλώσει με θαυμασμό:

— Τέντυ, είσαι πολύ συμπαθητικός. Έχεις μία άριστοκρατική φινέτσα, έναν αέρα κοσμοπολίτικο. Θα μπορούσες να σταθής στο καλύτερο σαλόνι χωρίς να καταλάβουν ότι είσαι ένας φτωχός διάβολος. Θα έχης έξο σφωλιμένη την έπιτυχία σου. Κι' ασφαλώς θα σ' αγαπήσει καμιά πλούσια νέα και θα θελήσει να σε παντρευθή. Μη διατάσης λοιπόν να παίζης κι' εσύ το «κόλπο» σου. Είμαι θέσβαιος ότι θα βγής κερδισμένος. Έγώ, ά είχα τα φυσικά χαρίσματά σου, δεν θα διατάζα ούτε στιγμή.

Ο Τέντυ στην αρχή γέλασε μ' αυτές τις σκέψεις του φίλου του κι' εξακολούθησε να πηγαίνει κάθε πρωί την ώρισμένη ώρα στο γραφείο του. Ήταν ένας μικρός υπάλληλος μιας εταιρείας της Νέας Υόρκης. Όλη τα μέρα την περνούσε γράφοντας λογαριασμούς. Ώστόσο έπειδή ήταν εργατικός, είχε έναν πολύ καλό μισθό. Έτσι κάθε μήνα έβαζε στην Τράπεζα μερικά δολάρια. Ξαφνικά ή τύχη τον βοήθησε και κέρδισε τον πρώτο αριθμό του λαχείου της εταιρείας του. Ήταν τριάντα χιλιάδες δολάρια που τα ζάλλισαν το μυαλό.

Ο φίλος του θρήκε πάλι την ευκαιρία να του δηλώσει:

— Έκανες το πρώτο βήμα για την πραγματοποίηση του όνειρου σου. Τώρα σου χρειάζεται θάρρος. Παίξε αυτό το παιγνίδι. Αχάσις θα πής ότι δεν κέρδισες ποτέ αυτό το λαχείο. Μα αν κερδίσης δηλ ή ζωή σου θα είναι πεινά μία διαρκής ευχαρίστησις.

Ο Τέντυ έμεινε σκεπτικός: Από το μυαλό του περνούσαν τώρα όλες ή αίσθηματικές περιπέτειες που τον είχαν συγκινήσει στους λαϊκούς κινηματογράφους. Ώστόσο τόλμησε να παλαίψη μ' αυτό τον πειρασμό και παρότήρησε στο φίλο του:

— Είνε επικίνδυνο να διαθέσω αυτή την ανέλπιστη περιουσία μου για ένα όνειρο. Σκέψου αν χάσω ή ζωή θα μου φαίνεται πεινά άληθινό μαρτύριο.

Μά εκείνος μεταχειρίσθηκε κάθε μέσο για να του γυρίση το μυαλό. Κι' ο Τέντυ Σμιθ απέφασε πεινά να ζήσει τ' όνειρό του.

Ντύθηκε με την τελευταία λέξι της μόδας αγόρασε πολυτελείς θαλίτζες, έφτιαξε ένα όρφο κοστούμια και έγινε άγνωριστος. Κυνείς δεν μπορούσε να καταλάβη πεινά ότι αυτός ο μικρός υπάλληλος της εταιρείας «Τζάκσον Μπρόδεργς» κι' ο φίλος του, ο Σάμουελ, έμεινε κατάπληκτος από αυτή την μεταμόρφωσι του.

— Μοιάζεις σαν πρίγκιπα! του δήλωσε με θαυμασμό.

Και τον συνόδευσε ως το πολυτελές ξεπρέ που έφευγε για την χρυσή άμμουδιά της Φλωρίδος.

Ο Τέντυ το είχε πάρει απόφασι να παίζει το ρόλο ενός πλούσιου, μά και κουρασμένου ά-

πό τις διασκεδάσεις νέου. φαινόταν ότι τίποτε δεν τον συγκι-

νούσε, ότι τίποτε δεν τον ενδιέφερε, ούτε ή ωμορφες γυναίκες, ούτε οι πολυτελείς και φαντασμαγορικοί χοροί, ούτε ή έκκεντρικές συγκεντρώσεις των μεγάλων ξενοδοχείων.

Και σ' αυτό άκριβώς χρωστούσε την καταπληκτική έπιτυχία του. Όλοι, ακόμη κι' αυτοί οι πραγματικοί θαθόπλουτοι γλυντου, έβλεπε ένοιωθαν κάποιο σεβασμό γι' αυτό τον μυστηριώδη νέο, τον τόσο κουρασμένο και τον τόσο άδιάφορο.

Ο Τέντυ τις πρώτες μέρες της άφιξέως του στη Φλωρίδα διασκεδασε έξαιρετικά μ' αυτό το άγχορο παιγνίδι. Ύστερα όμως άρχισε να βαριέται. Έβλεπε ότι διαρκώς συνώντουσαν τα τ' αγαθά τον τρέλαινε. Έβλεπε ότι ακόμη δεν είχε δοκιμάσει ούτε μία αίσθηματική περιπέτεια. Φοβόταν να μπλέξη με μία γυναίκα μήπως αυτή δεν τον αγαπούσε αληθινά και δεν δεχόταν να γίνει σύζυγός του άδιαφορόντας αν ήταν πλούσιος ή φτωχός.

Έτσι όταν τον πύγαν ή μεγαγχολίες του πήγαινε στην παραλία της Φλωρίδας και κύτταζε όρες δλόκληρες μέσα στη νύχτα τη γαλάζια θάλασσα. Ένα βράδυ όμως συνέβη το μοιραίο. Η σιά μιας γυναίκας γλίστρησε κοντά του και στάθηκε δίπλα του. Ένα λεπτό παρθενικό άρωμα τάραξε τους λογισμούς του και μία μεταλλική φωνή τον ρώτησε με τρυφερότητα:

— Μιστερ Σμιθ, είσαστε λοιπόν ρωμαντικός; Η θάλασσα σας παρχει διαρκώς από κοντά μας. Θα έλεγε κανείς ότι αναζητάτε κυτάσσόντας την τις συγκινήσεις των μακρυνων ταξιδιων σας.

Ο Τέντυ γύρισε και κύτταζε αυτή τη γυναίκα που είχε το βάρος να του διακόπη τους σενεβασμούς. Η σιλουέττα της μέσα στο μαγευτικό σεληνόφως ήταν γοητευτική. Ήταν τόσο άμορφη που έμεινε άφωνος από την ευχαρίστησή του.

— Μήπως σάς ενοχλώ; τον ρώτησε εκείνη. Είμαι πρόθυμη να εξαφανισθώ όπως είχα έρθει και να φροντίσω να μη με συναντήσετε πεινά στο δρόμο σας. Ώστόσο βέβαιη για την άπάντησή του κάθησε μ' αλόνητα κοντά του και του ζήτησε μία ροπία για ν' άνάψη το σιγαρέτο της.

— Με λένε Ντόλλυ, Ντόλλυ Έθεργκ, του δήλωσε με σοβαρότητα. Ζω με τη θεία μου τη αίσια Μαίρη Γκόλντινιερ στο Σαν Φρανκίσκο. Αυτή τη σαιζόν όμως έρχομαι στη Φλωρίδα και κάθομαι στο «Γκράντ Ότελ». Τ' όνειρό μου είναι να παντρευθώ έναν άνθρωπο που θ' άναστήσει. Μου φαίνεται ότι διαλέξα έσας.

Ο Τέντυ ένοιωσε ένα κύμα αίματος να πύγνη την καρδιά του. Ήταν τόση ή στενοχωρία που του το έρχότανε να κλάη. Καταλάβαινε ότι δεν ήταν προετοιμασμένος γι' αυτή την περιπέτεια. Έπειτα ή ωμορφιά αυτής της γυναίκας, ή γοητεία της φεγγαρόδλουστης θροσδυάς, ή άπόλυτη μοναξιά κ' οι παθητικοί ήχοι της μουσικής που έρχόντουσαν ως αυτόν από τα κατάφωτα ξενοδοχεία, τον έκαναν να χάση όλο το θάρρος του. Όλη ή έπιθυμία του να ζήσει πραγματικά μία αίσθηματική περιπέτεια κάτω από τον ήπιορο ούρανό της Φλωρίδος τον έκανε να ξεχάση τις προφυλάξεις του.

Μη ξέροντας τι κάνει, έπιασε με τρυφερότητα το χέρι της Ντόλλυ και το φίλησε μ' ένα συγκρατημένο πάθος τρέμοντας από τη συγκίνησή του.

— Σας ευχαριστώ, της είπε κατόπιν. Μο' σώσατε τη ζωή. Λίγο ακόμη αν κρατούσε αυτή ή κομωδία θα τίναζε τα μυαλά μου από την άπελπισία μου.

— Ποια κομωδία; Έκανε ή Έθεργκ. Φαντάζεσθε λοιπόν ότι υποκρίνομαι κι' ότι δεν σας αγαπώ πραγματικά.

Ο Τέντυ για δευτερο φορά άγωνίστηκε να συγκρατηθή και να μη της έμολόγηση όλη την αλήθεια. Της θεβαίωσε ότι ή παρουσία της να τον παντρευθή τον είχε αφήσει κατάπληκτο.

— Δεν έξερετε, της έμολόγησε μ' ειλικρίνεια, τίποτε για μένα θα μπορούσε να είμαι πιο φτωχός άπ' ό,τι φαίνουμαι και πιο δυστυχισμένος. Τι σάς έκανε να δεχθήτε να γίνετε γυναί-

κα μου;

— Έρωτας, του άπάντησε ή Ντόλλυ με τρυφερότητα κι' έγειρε πιο κοντά του για να του δώση ένα παθητικό φιλή.

Άργά, τη νύχτα, ο Τέντυ Σμιθ κ' ή Ντόλλυ Έθεργκ γάμισαν εϋθυμοι στο ξενοδοχείο. Τα γκαρσόνια που τους άντίκρυσαν δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν ένα πονηρό χαμόγελο. Ο Σμιθ το πρόσεξε και θύμωσε. Μ' εδχαρίστησι του θα τους έσπαζε τα μούτρα.

Κοντά στο διαμέρισμα της Έθεργκ, έλλαξαν ακόμη δυο τρυφερά λόγια και κανόνισαν τις διασκεδάσεις της άδριανης μέρας τους.

— Και πρό πάντων, του είπε ή Ντόλλυ, μη ξεχάσης να στείλεις ένα μπουκέτο στη θεία μου και να την έπισκεφθής. Θα ιδής ότι δεν θα φέρη καμιά αντίρρηση στην ένωσή μας.

Και πράγματι, ή «μίσση» Γκόλντινιερ δεν του άρνήθηκε το χέρι της Ντόλλυ. Έδειξε μάλιστα μεγάλη προθυμία και θιάσθηκε να όρίση τη μέρα του γάμου τους.

Ο Τέντυ έπλεε σ' άκεανούς ευτυχίας. Είχε πραγματοποιήσει το τολμηρότερο όνειρό του. Την ημέρα του γάμου του, ένοιωσε μ' άπέραντη χαρά όταν άντίκρυσε τη Ντόλλυ να φορά τα νυφικά της. Ήταν ύπέρροχη έτσι!...

Δυο μέρες όμως ύστερα από το γάμο του συνέβη ή φοβερή καταστροφή. Ο καμαριέρης του του έφερε ένα τεράστιο δγκο άπλήρωτων λογαριασμών της Ντόλλυ! Κι' αυτός ο Ρομφάλλερ θα μπορούσε να χρεωκοπήσει αν τους έξωφλούσε! Ο Τέντυ τά έχασε. Και μ' όρθωμένες τις τρίχες από τη φρίκη του δεν άργησε να μάθη όλη την αλήθεια.

Η Ντόλλυ Έθεργκ ήταν πιο φτωχή από αυτόν μά ζούσε με χρέη μία ζωή έκκατομυριούχου με την έλπίδα να βρή ένα θύμα. Και τόσο άμορφη ο Σμιθ έπαιζε το ρόλο του πλούσιου ώστε εξαπατήθηκε κι' αυτή και τον κατάφερε να την κάνει γυναίκα του.

Ο Τέντυ Σμιθ ήταν κατεστραμμένος! Και για να μην έξευτελισθή προτίμησε να αυτοκτονή. Έτσι αυτό τ' άμορφο όνειρο της ζωής του είχε ένα άγριο κι' αίματηρό τέλος.

ΤΖΟΕ ΜΠΟΛΕΣΥ

EUGENE ELDA

Η ΖΗΛΕΙΑ

(Παραμύθια)

Κάποτε ένας νέος ζυλοτυπούσε πολύ μία κοπέλλα, που ή-

ταν έξαιρετικά φιλάρεσκη.

— Τα μάτια σου μπορεί να έβουν κάποιον άλλον, της είπε μία μέρα, και της έβγαλε τα μάτια!

— Με τα πόδια σου μπορεί να πατήσης το πόδι κανενός κρυφά για να του δώσης να νοιώση το αίσθημά σου, της είπε, μία άλλη μέρα, και της έκοψε τα πόδια!

— Α! Ξέσασα ότι μπορεί να του μιλήσης, της είπε σε λίγο, και της έκοψε και τη γλώσσα!

— Ότε να χαμογελάς δεν θέλω, της τόνισε, και της ξεροβίωσε τα δόντια της!

— Έτσι τώρα μπορεί να είμαι ήσυχος, της είπε την άλλη μέρα κάθοντας και τα πλούσια και άραία μαλλιά της... Τώρα μπορώ να σ' έμπιστευθώ... Μείνε μόνη σου σήμερα... Κανείς, δεν φοβάμαι, να σε κλέψη.

Όταν όμως γύρισε, δεν τη θρήκε πεινά στο σπίτι. Η νέα είχε φύγει μ' ένα θεατρώνη γείτονά της, που την πήρε μ' ένα θίασο ποικιλιών για να την έμμεταλλυθή, έπιδεικνυόντάς την, ως περίεργο φαινόμενο στον κόσμο!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οι νέοι πέφτουν γονατιστοί μπροστά στην έρωμένη τους, όπως το πεζικό μπροστά στο ίππικό, για να τη νικήσουν ή να δεχτούν το θάνατο. (του Ζάν Ρίχτερ)

Το Σέλμα, έχοντας γύρω της τα τρία παιδιά της κυρίας, τους έλεγε παραμύθια.

ΟΤΑΝ η πλούσια κυρία Ρόμπινσον έπηρε τη Σέλμα στο άγροκτημά της δεν φανταζόταν καθόλου ότι θα παρνε στην υπηρεσία της έναν αληθινό θησαυρό. Πραγματικά, η Σέλμα ήταν μία σπάνια κοπέλλα. Όρφανή από γονείς είχε μεγαλώσει κοντά σε μία γρηούλα θεία της πάμπωχη που μόλις και μετά βίας τα έφερνε θόλα. Γι' αυτό κ' η Σέλμα, όταν μεγάλωσε λίγο, αποφάσισε να μη κάπου υπηρετρία. Η κυρία Ρόμπινσον, χήρα πλουσιωτάτου κτηματίου, η οποία έμενε μόνιμως στην έξοχική έπαυλή της, ζητούσε — άκριβώς τις ημέρες εκείνες — μία υπηρέτρια...

Κι' η Σέλμα, αφού αποχαίρεται με συγκίνηση την καλή θεία της, μπήκε στην υπηρεσία της κυρίας Ρόμπινσον.

Η Σέλμα καταγόταν από γονείς Σουηδούς, πριν από χρόνια πολλά εγκαταστημένους στην Αμερική. Γι' αυτό, τα μαλλιά της ήταν χρυσόξανθα σαν ώριμα στάχυα, και το κορμί της καλοδεμένο, ψηλό κι' αρμονικό. Στο πρόσωπό της ζωγραφίζονταν πάντα, μία παιδική απλότητα και καλώς. Και σπάνια το χαμόγελο έλειπε απ' τα δροσερά της χείλη...

Από τις πρώτες ακόμη ημέρες, η κυρία Ρόμπινσον τ'έχασε με την καινούργια υπηρέτριά της. — Σέλμα, παιδί μου! της έλεγε κάθε πρωί. Σήμερα, θα γυαλίσω πρώτα το παρκέτο του σαλονιού, θα ξεσκονίσω τα έπιπλα και τις κουρτίνες, και τέλος θα τρίψω με σκόνη τα χάλκινα ανθοδοχεία... Άμα τελειώσω τις δουλειές αυτές, έλα να μου πής, για να σου πω με τι θα καταπι-σής ύστερα!

— Μάλιστα, κυρία!... Μάλιστα! έπαντούσε ολοπρόθυμη η Σέλμα. Κι' έφυγε τρεχάτη...

Μα μία ώρα αργότερα, διαβαίνοντας τυχαία η κυρία Ρόμπινσον απ' την αύλη των μαγειρείων της άγροτικής έπαυλώς της, έβλεπε κάτι το άπροσδόκητο και στεκόταν να σταυροκοπηθί, μισοκατάπληκτη και μισοθυωμένη: «Έβλεπε δηλαδή τη Σέλμα να παστρεύει τα καρόττα και τις πατάτες της μαγειρίσσης... Κι' έχοντας συγχρόνως γύρω της τα τρία παιδιά της κυρίας της, να τους λέει παραμύθια που να ξεκαρδίζονται στα γέλια!

— Θεέ μου, με τι σου είπα, έγω να κάνω, Σέλμα; φώναζε τότε από μακριά η κυρία Ρόμπινσον.

— Να, έχετε δίκαιο, κυρία! απαντούσε αγαθά η Σέλμα, ύψωνοντας άτάραχα το φωτεινό βλέμμα της. Άλλά... έχετε... με πήραν μαζί τους η Άννυ, ο Μπίλλ κι' ο Μπόμπι, να τους

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ BERNICE BROWN Η ΣΕΛΜΑ

αυτορίες!

— Ναί, μαμά! διέκοπτε τότε ο μικρούλης και παγο Μπόμπι. Η Σέλμα μάς λέει, πως ένα άταχτο γουρουνάκι πήγχε απ' τα άγκάθια του φράχτη, για να μην άκούη τη μά του!... Άφήστε τη Σέλμα, να μάς πη το τι άπόγινε ύστερ.

Η κυρία Ρόμπινσον έφευγε τρεχάτη, για να μη γελάσει θελά της. Κι' η Σέλμα διηγόταν στα καταγοητευμένα παιδιά της κυρίας της τι είχε άπογίνει με το γουρουνάκι, έμεινα ξεκαρδίζόντουσαν στα γέλια... Κι' ένοιωθε την πιο μολη ικανοποίησι της ζωής της, όταν άκουγε σε λίγο την κυρία της, να της φωνάζη από μέσα απ' το σπίτι: — Μπράβο, κόρη μου!... Σε μάλλωσα πριν, γιατί νόμισα πεις άφήσει στη μέση τις δουλειές που σου είχα πη!... Μα έρω πως όλα τα προφταίνεις, κι' όλα τα τελειώνεις γρήγορα και «μια χαρά»!... Μπράβο, Σέλμα!

Έτσι, κυλούσε ο καιρός και τόσο η κυρία Ρόμπινσον όσο η Σέλμα έμεναν θαθεία ικανοποιημένες ή μία από την άλλη. Έρθε ο καιρός του θερισμού. Πρώτη και καλύτερη ήταν η Σέλμα στα χωράφια, άφοι τα κατάφερνε πρώτα έωστε να μη μείνουν καθόλου άτελείωτες ή δουλειές του τιού...

Και σαν τελείωσε με το κυλό κι' η «μπελαλήδικη» αυτή χη, η Σέλμα καταπαίστηκε με τον μικρό κήπο της έπαυλς και κατάφερε να τον παρουσιάσει στην κυρία της τέλειο συνδυασμό του «τερπιού μετά του όφελιμού»: Πλάι στα νουπίδια ανθοόσαν όρνιθανόες και πλάι στα μαρούλια λουδίζαν χρυσάνθεμα!

— Ά, ήταν σωστός θησαυρός η Σέλμα... Η κυρία της τη θαύμαζε και τα παιδιά της τη λάτρει...

— Καλώς το παληόπαιδο!... Καλώς το, το παληόπαιδο! ναζε κάποιο πρωί χαρούμενη η κυρία Ρόμπινσον, σε κάμψηλωσωμο ώραίο και γελαστό νέο, ο όποιος όρμούσε τη σή μη έκεινη με το αυτοκίνητό του στην αύλη, τρουμάζοντας τις πολυάριθμες ντουζίνες των πουλερικών που βοσκοόσαν τότε ήσυχα. Πώς τ'όπαθες και μες θυμήθηκες, κακί μου Μάικ! Έτσι κάνουν τα στοργικά αδέλφια;

— Χολλάδά! φώναζε πρόσχαρος στην άδελφή του, ο Μάικ. Κυλώς σε όρθηκα, αδέλφουλα μου!... Έχεις δίκιο να με μωλώνης, που δεν έρχομαι ύστερα από τόσους μήνες να σε δω. Μά δεν μ' άφηναν, ξέρεις, ή δουλειές μου στην πόλη!

— Ναί, ναί, ξέρω!... Δεν σ' άφηναν τα γλέντια σου, να διέκοψε η κυρία Ρόμπινσον, μισοεπιτηκτικά. Άχ, πότε να τρευτής και να φρονιμήσης, άμυαλο παιδί!

Κι' έπιασε στην άγκαλιά του χαϊδεμένου αυτού άδελφού του. Άνέθηκεν στο σαλόνι, κι' ήσαν το τάσι τους. Φλυαρούχαρούμενοι, για τόσα και τόσα πράγματα που είχαν να πουν όταν μία στιγμή ο Μάικ, παραενημένος, ρώτησε: — Μα πού είνε τ' άνηψάκια μου;... Άλλοτε χαλούσαν τον σμο με τις φωνές και με τα κλάματά τους... Λείπουν;

— Χμ... δεν λείπουν καθόλου, μάλιστα! Έκανε χυμογελαστή κυρία Ρόμπινσον. Μά κάπου θα πει συμμαζέψει η Σέλμα, και θα πει τις όμορφες ιστορίες της...

Κι' άφήνοντας τον άδελφό της γε ως το παρ άθυσσο και σώναζε: — Άννυ!... Μπίλλ!... Μπόμπι!... λάτε καλώς να δήτε τον θείο σας ήρθε!... Έλάτε έπάνω!

Φωνίτσες πρόσχαρες άκούστην τότε, πίσω απ' τον κήπο. Και τα τρία παιδιά της κυρίας της έβγαζαν κόκκινα και λαχανιασμένα, κι' έσαν στην άγκαλιά του θείου ταν.

— Τι κάνεις, χρυσή μου Άννυ; Καλώς τον τον Μπίλλ!... Άλλο Μπόμπι!... Πά-πώ-πώ!... Τι όμορφα είν' αυτές!... Τι καθαρά που είνε!... Πλημένα, λουσμένα, χυμένα!... Μπράβο, μικρούλια μου! Άλλοτε λερώνόμουν όπου κι' αν έπιανα!... Μα τώρα, σάς καμάρωνω!... Μπράβο!... Μπράβο!

Και δόστου και τα καταφιλούσε νεαρός της θεός, και δόστου και έπαινούσε, ενώ εκείνα καμάρωναν λαστά, καθάρια, ροδοκόκκινα από

Πρώτη και καλύτερη η Σέλμα στα χωράφια κατά την εποχή του θερισμού.

γεία... Τα πήρε μαζί του ως το αυτοκίνητο, τους έδωσε μία μεγάλη χαρτοσακούλα με καραμέλλες και γυρίζοντας μόνος του στο σαλόνι είπε στην άδελφή του: — Μη σου ακοφανή, αδέλφουλα μου, αλλά βλέπω μεγάλη διαφορά σ' όλα εδώ μέσα!... Πριν, άπασχολημένη με τις τόσες δουλειές σου, δεν πρόφτανες το σπίτι, κι' ούτε μπορούσες να έπιθέλης και τα παιδιά... Γι' αυτό, τάβλεπα άχτένιστα, με σχισμένες ποδιές, και να κυλιούνται στα χώματα ξεπόλυτα!... Μα τώρα, τι διαφορά στο σπίτι!... Τι διαφορά σε όλα!...

Η κυρία Ρόμπινσον, γελώντας το αγαθό της γέλιο — και δίχως να της ακοφανή καθόλου — άπάντησε: — Κάνε το γύρο του σπιτιού, όσο να φάμε, κι' έτσι θα δής τη μάγισσα που τα μεταμόρφωσε όλα εδώ μέσα!... Σέλμα, τη λένε!...

Κι' άφήνοντας έκθαμβο τον άδελφό της, πήγε στην κουζίνα να δώσει οδηγίες για το μεσημεριανό φαγητό...

Ο Μάικ κατέθηκε στην αύλη και μπήκε στο αυτοκίνητό του. Νόμιζε πως θάκανε τον γύρο όλοκληρου του έκτεταμένου άγροκτηματος, όσο νάρηθ το μεσημέρι, κι' έβαλε μπρός τη μηχανή του. Μα καθώς έστρίβε τη γωνία του σπιτιού, σταμάτησε άπτομα από κάτι φωνές ξαφνιασμένες: — Μη! Μη, για το θεό! Άχ, πάνε η καυμένες ή φασολιές!

— Η φασολιές; Έκανε με άπορία ο Μάικ, κατεβαίνοντας απ' το αυτοκίνητο και πλησιάζοντας την ώραία νέα που φώναζε έτσι.

— Μάλιστα, κύριε! ξανάβε έκεινη. Συγγνώμη, αλλά τα κάνατε θάλασσα!... Έτσι μπαίνει ο κόσμος στους κήπους;... Με αυτοκίνητα;

Ο Μάικ γέλασε άνοιχτόκαρδα. Κύτταξε με κρυφό θαυμασμό την τόσο δροσερή και κομψή κοπέλλα, με το άρχοντικό παράστημα και με το κακιωμένο όμορφο μούτρακι, και είπε σοβαρά κατόπιν: — Σας ζητώ συγγνώμη, δεσποινίς... μμ... δεσποινίς... μμ... Το δνομά σας, παρακαλώ;

— Σέλμα, στους όρισμούς σας, κύριε! άπάντησε με κάποια τσαμπινία τώρα ή νέα, λοξοκυτίζοντας με κρυφό θαυμασμό τον άγνωστο κι' άραίο αυτό νέο.

— Ά, έσεις είστε λοιπόν, η Σέλμα ή μάγισσα; Έκανε με ύφος γελαστής οικειότητος ο Μάικ. — Η σπαγή νέα τά είχε χάσει.

Ο Μάικ, για να δώσει ένα τέλος στην άνηγανία της Σέλμας, σοβαρώθηκε ξανά και με φυσικώτατο ύφος ύστερα είπε σκύθοντας άπάνω σ' ένα φυτό: — Δεσποινίς, τα συγχατήριά μου!... Είμαι ο Μάικ Νταϊβς, αδέλφος της κυρίας Ρόμπινσον... Την ήκουσα να λη άπειρα κολακευτικά λόγια να σάς!... Μαρούλι είνε το φυτό αυτό;

— Όχι δά! είπε μ' έμβριθεια ή νέα. Μικρή φασολιά είνε!... Δεν έβλεπε τα φύλλα της; Μύησαν έτσι αρκετή ώρα. Ο Μάικ προσποιόταν τον άνηερω σε όλα, κι' ή νέα με ύπερηφάνεια, άναλάμβανε πρόθυμα να τον διαφωτίση... Ξεκαρδίζόντουσαν έντωμεταξύ στα γέλια με την προσποιητή άμάθεια του Μάικ, κι' έκεινος ήταν καταγοητευμένος με την άγνη άφέλεια της νεαρής νοικοκυρούλας...

... .. Τύρισαν κατά το μεσημέρι, στο σπίτι, ενώ το στρωμένο πειά τραπέζι περίμενε τον Μάικ. — Μπρά!... Έχεις και το σεργιτάσιο της Σέλμας στο τραπέζι! είπε κρυφά ο Μάικ στην άδελφή του.

— Ναί!... Τη θεωρώ σαν μεγαλύτερο αδέλφουλα των παιδιών μου, γιατί τά περιποιείται με άβυσστη άφοσίωσι! άπάντησε με συγκίνηση η κυρία Ρόμπινσον.

Το πρόσσωπο του Μάικ έλαμψε από χαρά. Έσκυψε με λαχτάρα στο αυτί της άδελφής του, και ψιθύρισε: — Θα τη θεωρώσεις άράγε μ' ευχαρίστησι κι' άδελφή σου, αν την παντρευόμουν;

— Πολύ θα σου έφεπτε, παληόπαιδο! ψιθύρισε κι' έκεινη, με την ίδια ξαφνική χαρά. Θα σε συμμαζέυε απ' τα γλέντια σου, και θα ήταν μία ιδεώδης νοικοκυρά και σύντροφός σου!

Η φράσεις αυτές, που άλλάχτηκαν κρυφά απ' τα δυο αδέλφια, ύπηρεσαν ο εύτυχης πρόλογος ένός εύτυχους άκόμη γεγονότος, το όποιο άκολούθησε έναν μήνα αργότερα: Η νοικοκυρούλα και θελκτική Σέλμα, παντρεύτηκε τον Μάικ Νταϊβς!

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Παρουσιάζεται σήμερα στους αναγνώστας του έντελώς νέο. Η μεγάλη του κυκλοφορία, ο μέγας αριθμός των φύλλων, που πρέπει να έκτυπούνται έντώς έλαχίστου, σχετικώς, χρονικού διαστήματος, ήνάγκασαν την διεύθυνσίν του να ύποβληθί, χάριν του κοινού, εις ούχί μικράς ύλικάς θυσίας. Κατόπιν τούτου το «Μπουκέτο» ήρχισεν έκτυπούμενον από το φύλλου αυτού εις νέα εύρωπαϊκά τελειότατα ταχυπιεστήρια, τελευταίως μεταφερθέντα έξ Ευρώπης.

Έπειδή μάλιστα αι άνακαινίσεις αυτάι αρχίζουν από το νέον έτος, κι' έπειδή πολλοί παραπονοούντο ότι δεν έχουν τα πρώτα φύλλα του «Μπουκέτου» διὰ να καταρτίσουν πλήρη σειράν, από του τεύχους αυτού το περιοδικόν θα φέρη και νέαν άρίθμησην, έκτός της παλαιάς.

Το περιοδικόν μας εισέρχεται μετά δωδεκαετή λαμπρόν βίον, εις την ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΝ. Έπί τη εύκαιρία αυτή και χάρις εις τα νέα μας ταχυπιεστήρια το «Μπουκέτο» θα έκδίδεται κομψότερον, πολυχρωμόν, με περισσότεράν ύλην, πλουσιώτερα περιεχόμενα, αλλά και έκλεκτότερα.

Από του τεύχους αυτού, χάρις και εις την νέαν του άρίθμησην, δύνανται να κρατούν σειράν του περιοδικού και όσοι δεν το ήγόραζον μέχρι σήμερα.

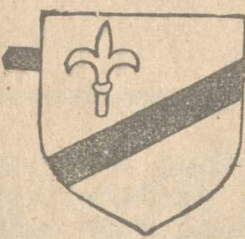
Νέα συναρπαστικά μυθιστορήματα και άναγνώσματα αρχίζουν στο πρώτο αυτό τεύχος της δευτέρας περιόδου, και ή έσωτερική του φύλλου εμφάνισις καθίσταται εφάμιλλος των εύρωπαϊκών περιοδικών.

Το «Μπουκέτο» εύχαριστεί επί τη εύκαιρία αυτή τους παλαιούς καλούς του φίλους και χαιρετά τους νέους του άναγνώστας, ύποσχόμενον και εις τους μέν και εις τους δε διαρκείς βελτιώσεις, διαρκή πρόοδον.

— Μαρούλι είνε το φυτό αυτό; είπε ο Μάικ.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΟΣ ΖΕΒΑΚΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο Τιμώ σκέφθηκε λίγο, και κατόπιν κατακίτρινος κι' αποφασιστικός, φώναξε:

— Κύριε, αγοράζω το αλόγο σας για έξιηντά τάλληρα!... Κ' είμαι πρόθυμος μάλιστα να σας μετρήσω τα χρήματα άμέσως! Ο Ρασκάς λαχτάρησε, ακούγοντας το κολοσιαίο εκείνο ποσό. Άλλα συγχρόνως, πηδώντας στη σέλλα του αλόγου του, άπάντησε διασταχτικά:

— Αυτοί μαι, μά την πίστι μου, κύριε!... Δεν μπορώ όμως να πουλήσω το αλόγο μου, γιατί η γυναίκα μου θα μου θγάλη τα μάτια, αν το μάθω!... Άντίο λοιπόν, κύριε ξενοδόχε, κι' ευχαριστώ για την όμελέττα σου!

— Σταθήτε, άδελφέ, μία στιγμή! Ξαναφώνασε ο Τιμώ. Μπορείς τουλάχιστον να μου δανείσης αυτό το έξαιρέτο αλόγο σου;...

— Όχι!... Ούτε αυτό δεν γίνεται!

Ο Τιμώ άναγκάστηκε τότε, να κάνει μία καινούρια υποχώρηση.

— Κύριε, τουλάχιστον πάρτε αυτήν την έπιστολή, πηγαίνετε την στο Μπλουά, και φέρτε μου άπάντησι απόψε!... Έτσι, καθυστερώντας για αύριο την άναχώρησί σας, σώνετε τουλάχιστον τη ζωή ενός ανθρώπου!

Ο Ρασκάς σκέφθηκε, ότι αυτή η άργοπορία του δεν θα τον έβλαπτε και πολύ, αφού μάλιστα επρόκειτο και για τη ζωή ενός ανθρώπου. Δέχθηκε πρόθυμα την πρότασι του ξενοδόχου, ο όποιος τούδωσε την έπιστολή της δουκίσσης για το Μπλουά, προσθέτοντας:

— Θα τη δώσετε στον προορισμό της και θα μου φέρετε άμέσως την άπάντησι!... Σας ευχαριστώ κιόλας, κι' ο Θεός μαζί σας, γιατί σώνετε τη ζωή ενός κυλού χριστιανού!

Σε λίγο ο Ρασκάς καθώς έκαλάπε για το Μπλουά, σκίρτουσε απ' τη χαρά του. Κρατούσε στα χέρια του τη δουκίσσα ντε Σεβρέζ, και σκεπτόταν διαρκώς τα λόγια του πάτερ-Ίωσήφ:

— Εμπόδισε με κάθε τρόπο, να συναντηθώ ο δουξ της Βανδώμης, με τη δουκίσσα ντε Σεβρέζ!

Όνειρα δόξης και μεγαλείου ζάλιζαν τώρα το μυαλό του Ρασκάς. Γελώντας απ' τη χαρά του, σκεπτόταν και μονολογούσε:

— Αυτός ο παληορρασοφόρος δ Κορινιάν, θα ταπεινωθώ όριστικά απ' τον θρίαμβό μου!

Όταν έφθασε στο Μπλουά, πήγε κατ' ευθείαν στο ξενοδοχείο του. Κλεισμένος τώρα στο δωμάτιό του, άποσφράγισε άναιδέστατα την έπιστολή που του εμπιστεύθηκαν και διάβασε τά έξης:

«Είμαι στο Μάρσ-νυόφ, και πρέπει να σας δω, το γρηγορώτερο!... Είστε στο Μπλουά; Άν δ'χι, ο Σαθερντό τότε θα σας άνακοινώσω το περιεχόμενο της παρούσης μου!... Εάν γ' α'ι, τότε πού θα σας δω;... Πέστε το στον έπιφύρου, ο όποιος είναι άνθρωπος της έμπιστοσύνης μας! Πού είναι ο Σαλαί;... Άχ, φταγέ Σαλαί!... Πώς θα τον είδοποιήσουμε;... Χαίρε, έξάδελφέ μου! Περιμένω γρήγορα νέα σου... Έγώ έχω καινούργιο σχέδιο...»

Μ α ρ ί α

Ο Ρασκάς, αφού διάβασε την έπιστολή αυτή της δουκίσσης, κά-

θισε στο τραπέζι κι' έγραψε την έπιστολή:

«Σεβασμιώτατε καρδινάλιε...»

Σώδηρα όλα μου τα χρήματα, για να δωροδοκήσω μερικούς από τους άνω φροξές μοναχάκησα ως τώρα, και πληρώθηκα στο μισό. Άλλωστε, η ζωή μου σ'ε' άσχημη, κι' η πληγή μου δεν μ' έμπεδωσε. Άπέρη της Σεβασμιότητός Σας καθήκοντά μου...»

Κατωφύωσα όμως κάτι σπουδαίο. Η δουκίσσα βρίσκεται μιν' στο Μαρσνυόφ, κοντά στο δάσος μέσα, σε μία μικρή έστια μετ' αυτή και υπόσχομαι να έπιτηρώ τα πάντα άτακτα. Προσπαθώ ν' αλλάξω άλληλογραφία, με το ύψιλό πρόσωπο που ύποδείξατε... Κρατάω όμως, τις έπιστολές της... Έυαρεστηθήτε να στείλετε μερικά χρήματα...»

Ο άριστοιμένος ο ΡΑΣΚΑΣ,

Τελειώνοντας την έπιστολή του αυτή, ο «κοντοπιθήρο» τάσσοπος, σκέφθηκε με χαρά:

— Όλα μου έρχονται περίφημα!...

Κατά τα μεσάνυχτα, έγήκε και τράβηξε τρεχάτος για φρούριο της πόλεως. Για να τον θάλουν μέσα, άρχισε να γουδάρη θρονιέρα και να κάνει δαιμονισμένο θόρυβο. Οι φρουροί άρπαζαν πραγματικά κι' έτοιμαζόντουσαν να τον δέξασιν.

Μά ο Ρασκάς έβγαλε τότε την περγαμηνή του πάτερ-Ίωσήφ, ζήτησε κατεπειγόντως τον φρούραρχο, και του έπε-

— Διαβάστε το, παρακαλώ, αυτό το έγγραφο!

Ο φρούραρχος διάβασε την περγαμηνή, και δαγκάνοντας

χειλή του από άνισχυρη λύσσα, έπτε ξερά στον κατάσκα-

— Τί σου χρειάζεται;... Μίλα και θα δώσω τις σχετικές

τάξεις!

Από της 6 Νοεμβρίου άρχισε η διανομή του διβλίου

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

του Άλεξ. Δουμά - πατρός

Επίσης συνεχίζεται η διανομή των Α',

Β', Γ', Ε', ΣΤ' και Ζ' διβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ», του

Άλφ. Κάο, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑ-

ΜΕΒΙΑΣ», του Δουμά υιού, ή «ΜΑΝΟΝ

ΛΕΣΚΩ» του Άδβ. Πρεβό, ή «ΓΚΡΑ-

ΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου, ή «ΜΙΜΗ

ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσέ, ή «ΕΡΩΣ ΘΡΙ-

ΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλό και «ΔΥΟ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ»

του Άλεξάνδρου Δουμά - πατρός, «ΑΠ'

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της

Ντελλό.

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»,

για να ευχαριστήσω τους πολυπληθείς άνα-

γνώστες που, άπεράσιαν, έκτος των διβλίων

που τους προσφέρουν, κάθε μήνα ως δώρον,

να τους διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τά

άλλα διβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, δ-

σοι από τους άναγνώστες μας παρουσιάζουν

τά τέσσερα διβλία, τά όποια χρειάζονται για

να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θα δώ-

ναι να πάρουν την «ΠΑΛΗ-ΓΟΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ, ή την

«ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Ίουλιου Βέρν,

πληρώνοντάς τα με το δώρο που θέλουν.

Θέλω έναν ίππεά, να έξι άμέσως στο Παρίσι, για

πάρη αυτό το γράμμα μου στην

θασιμότητα του τον καρδινάλιο.

Ο φρούραρχος τουστρά-

ράχι άμέσως, σαν να τον φρονούσε κι' έδωσε διαταγή

έτοιμασθ' άμέσως ο έφιππος

τὸς άγγελιαφόρος.

Δέκα λεπτά της ώρας ά-

τερα, ο έφιππος στρατιώτης

τρεχε ολόταχως για το Πα-

ρίσι.

Ο Ρασκάς τότε, τράβηξε

ευθείαν στο μέγαρο Σαθε-

ρντό.

Στον ύπηρέτη που δίταζε

του άνοιξη, έπτε ότι έρχον

μέρους της δουκίσσης ντε

Θρέζ.

Ο Σαθερντό άπουσίαζε, έ-

πτε, για να μην άναμιχθώ με

συνωμοσία. Έτσι ο Ρασκάς

νε δεχτός από έναν έξάδελφο

Σαθερντό, τον ύποκόμη

Μιτρούε.

Εικοσι-δυό μόλις έτών ο

κόμης, ώραίως και χαριτωμέ-

νός, άγαπούσε τρελλά τη

κίτσα ντε Σεβρέζ. Έπομένως

ταν μεπεδεμένος κι' αυτός με

τωνωμοσία.

Δέχθηκε ευγενικά τον Ρασ-

— Δώστε μου την έπιστο-

λή κυρίας δουκίσσης! το

ατόπιν. Άναπληρώ έγώ σε

τον κύριο Σαθερντό!

(Άκολουθεί)

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Η μανία του δόκτορος Μπερνάρ. Πώς μπορεί να καταλάβη κανείς τη ζωή μιας έποχής. Η κουκλές των κοριτσιών της Αιγύπτου. Η ώμορφες Ταναγραίτες. Τα παιγνίδια των Γιαπωνέζων και των παιδιών της Άπω Άνατολής. Τα σοβαρά παιγνίδια των Ίνδων. Τα έξοανα των μικρών της Μαύρης Ήπειρου. Οι ίππο-τες κ' η πυργοδέσποινες της ρωμαντικής Σικελίας. Ποιά είναι σήμερα τά παιγνίδια των παιδιών κλπ.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος, Άρνολ Άρνολ, δημοσίευσε το άκόλουθο άρθρο στα περιοδικά της κοσμοπόλεως για τά παιγνίδια των παιδιών. Σας το μεταφράζουμε γιατί σ' αυτό άναφέρεται όλη η ιστορία τους κι' άκόμη ο τρόπος με τον όποιο διασκεδάζαν τά παιδιά από τους πιο άρχαίους χρόνους μέχρι σήμερα.

Οι διάφοροι σοφοί του κόσμου, γράφει ο κ. Άρνολ, που άναγινώσκει να διαφωτίσουν τά μυστικά και να καταλάβουν τις συνήθειες κάθε έποχής που πέρασε, άποδίδουν πάντα μεγάλη σημασία στα παιγνίδια των παιδιών. Από αυτά κάνουν ένδιαφέρουσες παρατηρήσεις και θάγζουν άλάνθαστα συμπεράσματα. Κι' έχουν άπόλυτο δίκιο. Το διεπίστωσα κι' έγώ άκόμη όταν έπεσκέσθηκα το άνεκτίμητο μουσειό του καθηγητού Μπερνάρ. Είπε ένας άληθινός παράδεισος των παιδιών. Όπου και να γυρίσετε, έλέπετε ώμορφα και παράξενα παιγνίδια που σ' άποκαλύπτουν τον θαυμασμό. Αυτά τά πράγματα είναι τακτοποιημένα εκεί πέρα με μεγάλη τάξη. Έχουν άριθμούς, σημειώσεις και μπορείτε να τά καταλάβετε χωρίς κανένα σοφό οδηγό. Σ' αυτό το μουσειό των παιγνιδιών πέρασα τις πιο ευχάριστες ώρες της ζωής μου. Θα σας το περιγράψω για να δείτε ότι δεν έχω άδικο.

Σε μία θιτρίνα του, της άρχαίας Αιγύπτου, ύπάρχει, παραδειγματός χάριν, μία μικρή ξύλινη κούκλα, όπως αυτές που σκάλλαν πάνω στις σαρκοφάγους. Έχει υπερβολικά ευγενικό πρόσωπο και δείχνει μίαν ύψηλότητα έκείνης της έποχής, λησμονημένη πια από τά πολλά χρόνια. Είπε όμως ώμορφη και σοβαρή πριγκίπισσα! Τά μικρά κορίτσια της άρχαίας Αιγύπτου την έντυναν, όπως και τά σημερινά τις κουκλές τους, με διάφορα φανταχτερά κορδέλια, την «οϊμίζαν» στην άγκαλιά τους και την έβαζαν να έσπλώσει στο μικρό κρεβάτι της. Κι' όστόσο αυτή η κούκλα είχε την μορφή μιας πριγκίπισσας ή μιας βασίλισσας που ζούσε και που ο λαός της την έλάτρευε. Γι' αυτό άλλωστε κ' ήταν τόσο δημοφιλής ώστε να γίνει κούκλα και παιγνιδάκι στα χέρια των παιδιών.

Πιο πέρα πάλι, στην θιτρίνα της άναίτης Έλλάδος, μία γοητευτική Ταναγραία κόρη με κοστούμι έκείνης της έποχής μάς θυμίζει τά «ΕΙΒΟΥΛΙΑ» του Θεοκρίτου. Είπε άληθινά θαύμα τέχνης κ' είχε θρεθί μέσα σ' ένα μικρό τάφο. Η μικρούλα που έπαιζε μαζί της, την είχε πάρει και σ' αυτήν την τελευταία κατοικία της για να διασκεδάσει και να ξεγνήσει την στέφρι της μητέρας της...

Αυτή η κούκλα είχε ένα άξιο-θαύμαστο κτένισμα, που η μόδα των μαλλιών τότε είχε έγκαινιάσει πάλι δώ και λίγον καιρό κ' ήταν υπερβολικά ώμορφη. Έδειγνε μία διάσημη γυναίκα της έποχής της κι' όστόσο ήταν ένα παιγνιδάκι. Μά όπως φέρετε η μεγάλη διασκεδάσεις των παιδιών είναι όταν υμνούνται τοις μεγάλους. Έτσι κι' αυτή η γυναίκα για την όποια μιλούσε όλος ο κόσμος δεν ήταν δυνατό παρά ν' άπασνολήση και το πνεύμα των παιδιών!

Μέγιστον 18ον αιώνα τά παιγνί-

δια των μικρών είχαν τις μορφές διασήμων προσώπων ή άναπαρίσταναν τις συνήθειές των.

Στην έταξέρα της Άπω Άνατολής μου δόθηκε η ευκαιρία να θαυμάσω ιερικούς άξιοπρόσεχτους Γιαπωνέζους. Ήταν μία λεπτομερής άναπαράστασις της δεξιώσεως του Μικάδο. Ο αυτοκράτωρ με «μεγάλη στολή» καθόταν στον λαμπερό του θρόνο. Γύρω του ήταν διάφοροι άξιωματούχοι της Αύλης, τυποθετημένοι αναλόγως του είδους των υπηρεσιών που προσέφεραν στον αυτοκράτορα και της ευγενείας του τίτλου των. Σ' ένα θρόνο επίσης πιο χαμηλό από του Μικάδο, δίπλα του, καθόταν η αυτοκράτειρα. Αυτό το παιγνίδι, παρίστανε μία συναυλία! Έφτά μουσικοί με τά περίφημα «Κιτό» ή τά «Σαμιζάν» τις άξιοθαύμαστες γιαπωνέζικες κιθάρες διασκεδάζαν την άνία των αυλικών με τις αϊθέρειες μελωδίες τους.

Αυτό το παιγνίδι ήταν πανάκριβο. Όσοσο ο καθηγητής Μπερνάρ το είχε αγοράσει για να πλουτίσει τη συλλογή του μ' ένα άξιόμοιο σπάνιο έργο. Ήταν ένα παιγνίδι κάποιου παιδιού ενός θαυόπλουτου Γιαπωνέζου που σήμερα δεν ύπάρχει ούτε η σκόνη του!

Πολλά από τά παιγνίδια των μικρών παρίσταναν τέτοιες δεξιώσεις.

Τά παιδιά των Ίνδων έξ' άλλου από μικρά συνηθίζουν να είναι σοβαρά και να μην άσχολούνται με άνθητά και δόλολο πρακτικά παιγνίδια. Όσο για τά παιδιά των κατοίκων του Καμποντζ διασκεδάζουν με πηλινούς παλαιστάς με έκπληκτικά και τρομερά χέρια, με χάρτινους και φανταχτερούς δράκοντες και με μεταλλικά παράξενα καρροτσάκια φτιαγμένα από τενεκές κονσερβών!

Στη θιτρίνα της Μαύρης ήπειρου όμολογώ ότι θρήκα τά πιο έκπληκτικά παιγνίδια. Κατά τον τάξερτα έζησα για λίγο όλες τις περιπέτειες των έξερευνώντων αυτής της έφιαλτικής χώρας και όλα όσα άναφέρουν εκείνοι στα διάφορα διβλία των.

Στο Σουδάν η κουκλές των μικρών κοριτσιών παρίσταναν καλόμενες «ημίθινες άραπίνες» έξαιρετικής ώμορφίας και πλαστικότητας. Όσο όμως προχωρεί κανείς σ' αυτήν την ήπειρο τόσο και τά παιγνίδια των παιδιών αλλάζουν και παρίστανουν έφιαλτικά και τρομακτικά πράγματα. Όλες η προλήψεις των μαύρων, όλος ο φόβος τους για τις υπερφυσικές δυνάμεις και τά πνεύματα, καθώς και τά τρομερότερα θηρία είναι φτιαγμένα από έύλο ή από πλάκα και χρησιμοποιούνται για παιγνίδια είνε άποτόσπαια. Δεν μπορεί ένας Έυρωπαίος να τ' άντικρύσει δίχως να φοβιάσει. Οι μαύροι τεχνίτες τους έχουν κλέψει εκεί πέρα όλη την ψυχή τους κι' ό,τι τους θάσνίζει και τους τρομοκρατεί, στις άγορές πωλείς της Άφρικής πάλι τά παιδιά παίρνουν με τις νεκροκεφαλές των έχθρων του άρχηγού των, με ζωντανές σκύδες και με πασάλενα έντομα. Άλλά αυτές η νεκροκεφαλές που άναφέραμε είναι και τά καλύτερα στόλισμα των παιδιών! Ένουν έναν έδικό τρόπο να τις θράζουν και να τις μικραίνουν τόσο, όσο είναι τά ένδικα

(Συνέχεια εις την σελίδα 50)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογένειας» τιμάται παντού δραχμάς 4. 'Η αθώρητος υπερτίμησις των παρά των Υποπρακτορείων απαγορεύεται

«Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται ως» δύν.

Πολλοί αναγνώσται των επαρχιών μας ρωτούν πως θα μπορούσαν να αποκτήσουν τα φιλία των μηνιαίων εκδόσεως του «Μπουκέτου», τα οποία δεν ε-πρόσθαν να προμηθευθούν. Τους απαντάμεν ότι υπάρχουν δύο τρόποι: «Η να μας στείλουν τα δελτία των και 8 δραχμάς δι' έκαστον φιλίον και να τους τα στείλουμε ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις το υποπρακτορείον των εφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τα αποκτή-σουν ασφαλώς.

Σ. ΡΩΜΑΝΕΑΝ, Πειραιά. — Το πεζό τραγούδι σας δεν είνε και τόσο επιτυχές. Το είδος αυτό απαιτεί τέχνην εξαιρετικήν. Γι' αυτό δεν εδοκίμησε παρά μόνον σε χέρια μεγάλων ποιητών. Έν τούτοις, για να μη παραπονείσθε ιδού αυτό:

ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΞΑΝΑΪΔΩ

«Τ' όνομά σου τ' αγαπημένο θάνα το μόνο στόλισμα της ζωής μου. Τα λίγα δάκρυα που κύλισαν απ' τα μάτια σου το τελευταίο κείνο του χωρισμού μας χειμωνιάτικο βράδυ, θάνα τα λυμπερά μαργαριτά-ρια που θα λάμπουν άέναα στης ζωής μου τον ύπολοιπο δρόμο και θα μου θυμίζουν μια χαμένη ευτυχία...

Δεν εσ' λησιμόνησα! πάντοτε σε θυμίζω κι' είν' ο πόνο μου βαθύ-προς κι' είν' η ψυχή μου δουτημένη στο σπαραγμό γιατί είν' ποτέ δεν σε πάωρανα, ή μοίρα σ' έσπρωξε μακριά μου κι' αλίτητη στον πό-νο μου, αλύγιστη στη συμφορά μου, μ' έστέρησε και τη μνήη, τη στε-ρη που μοιζέμενε παρηγοριά, κλάου - κλάου να σε βλέπω...

Όταν τα βράδια τα κουρασμένα μου όληματα με φέρνουν θλιβερά στο τόπο που σε γνώρισα, εκεί που σε πρωτοείδα, στη σκοτεινή κι' ά-πόμερη του ποταμιού την άκρη, κι' είνε τα βλέπω δώδεκα και πριν ά-νάλλαγα να μένουν... το ποταμάκι να κυλά τα γάργαρα νερά του κι' ή καλαμιάς στίς άκρής του τα βλόξανθα κορμά τους να γέρνουν έρωτιά-ρικα στο πέραςμα του Μπάτη και πέρα, κεί π' όλόχαρο το ποταμάκι στρίβει και ξαφνικά τη φορά του όλο και δυναμώνει, του Μύλου τα χαλάσματα πένθιμα, όπως πάντα... Όταν ή νύχτα, ή σιγαλιά κι' ή θλιβερή έρημιά σου στον τόπο που σε γνώρισα, έδω, που σε πρωτοείδα, φέρνουν στο νού μου άδικάπο αέχαστες στιγμές, ένα κλάμα άδάκρυτο και σιωπηλό πνίγει στη πύρα του τη ψυχή μου κι' ή θυμιά σου, σύννεφο δδίνης, πλάκωνει άπ'ονα το είναι μου...

Δεν θα σε ξαναϊδω, μα οι λογισμοί μου πάντοτε θα φτερουγίζουν γύρω σου τους λυγμούς της ματωμένης καρδιάς μου ποτέ δεν θ' άκού-σης, μα τα δακρύβροχτα φτερά της αγάπης μου θα σ' αγκαλιάζουν πάντα στοργικά στο έξοο που βρίσκεσαι τόπο...

ΑΠΑΞΙΑΝ ΜΑΚΡΙΔΟΥ, Κων/πολιν. — Το ποιήμα σας δεν είνε καθόλου καλό και να ή άποδείξεις:

Ο ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ

Πώς μ' άρέσει ! 'Ο καταρράκτης όταν τρέχει, Τό άφροισμένο του νερό πως τ' ά-γαπώ, Μ' άρέσει, τους λεικούς όμους μου να δρέχη Τ' άργυρωτό του και χρυσάλλινο νερό!...

Όταν παίζουνε τ' άργυρωπά νερά του, 'Ο ήλιος σ' αυτά σκορπάει τής άχτίνας, 'Ο γλάρος με τα κατάλευκα φτε-ρά του, Άδεν φοβείται, χαμηλά πετών, τής δίνεις !

Τό καθαρό νερό του μαζεύει ν' φθά-νει,

Έρχεται κρύο σαν το χρυσάλλι-νο νερό,

Η άργυρά του και άαγής λεκανή, σκέπη έχει τον κυανόχρον ούρανό...

Τα νερά του χροαίζουνα ή σελήνη

Τό φώς της ρίχνει άχτίνας εις τον άργύ

Δασκεύει το στρόβιλλο, τη δίνη, Και γλυκοφιλιά το ύδατος δροσίό!

Έγώ κοντά σ' το καταρράκτη στέκομα

Βλέπω που πέφτει το άργυρωπό νερό,

Πολύ πλησίον με πόνο έρχομαι,

Κι' είνω έτοιμη να πείσ' απ' τον κρημνό.

Άλλά άν και θαρραλέα άποσθωρώ,

Άφίνω το νεράκι να κατακυλά,

Κλαίων τον καταρράκτη άποσφαιτώ,

Είς τους βράχους είνω μια γλυκοφιλή!

ΚΟΥΛΑΝ ΤΣΕΛΕΝΤΗ, Τσελεντάνα. — Μας γράφετε στην έπιστολή:

«Άγαπητό «Μπουκέτο».

«Σας στέλνω ένα ποιηματάκι ιδιόχης μου έμπνεύσεως, όπως είν' έ-

σπέρση έάν είνε, έννοείται, καλόν και σ' άρξαι».

Δυστυχώς, δεσποινίς, το τραγουδάκι σας δεν είνε καλό, παρ' όλην την ε-

νία που έκφράζει. 'Ιδού αυτό:

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ... ΝΕΑ

Έξέτασες ζυγώνουν κορίτσια

αύριο έχουμε διαγωνισμό

άχ! με πίνουν νεύρα κορίτσια

είμαι κοίτσουρο ένα και μισό!

Άς μπορούσα να τα άντιγράφω

άφραχτά από δω κι' από κεί

άλλωθς τότε, μου μένει να κλάω

ή να δώσω την κόλα, λεική!...

Υ. Γ.— Τό τραγουδά δώδεκα παρίσταται άνάγκη — δυό φ-

τό χρόνο, έτσι δεν είνε; — με τον σκοπό που τηλύνουν ή έ-

νύχτα»

Διαβάστε λοιπόν τα μαθήματά σας κι' έτσι και σεις θα είσθε ήσυχ-

ή Μοδερν!

ΑΡΙΣΤ. ΛΑΠΗΝ, Μάνδρα.— Έλευσίνος. — Τό ποιηματάκι σας όχι έ-

χημένο, δυστυχώς. 'Ιδού:

ΣΤΟ ΚΡΙΕΚΟΥΚΙ

Στον καθαρό προβάλλουν ούρανό, δειλιά κι' άργά, τα λαμπερά άστέρια, κι' έγώ κρατώντας το καρδί με τα χέρια νοιώθω πως από λήθαργο ξυπνώ. Κι' άνοίγοντας τα μάτια με λαχτάρα,

άγαπημένα μέση άνακρίζω,

και σαν να μου ξεφύγει ή τροφή

τά μάτ α χαμηλώνω και δακρύω

Ό τότε της καρδιάς μου μίση

για πεί καν το περιμένει αυτό!

στ' άγαπημένα μέση βρίσκειται.

Μέσ' στο λαχταρισμένο το χροί

Τόσα καρδιά μου θέ ναύρη!

(σύντομα)

αυτών που τόσα χρόνια είχες

και τώρα πέφτει από πάνω σου

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

πές μου άν τον θυμιάσαι. Μή του

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟΝ ΤΟΥ «ΒΑΣΙΛΕΩΣ», ΤΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

(Συνέχεια εκ της 8ης σελίδος)

πο. Μα πρέπει να σάς βεβαιώσω ότι ο Μαρσέλ φαινόταν ένα καλό και τίμιο παιδί. Δεν ξέρω πως έχάλασε.

—Ε, μ' όποιον δάσκαλο καθήσης, τέτοια γράμματα θα μά-θης, του είπε ειρωνικά ο Φλοσύ. Βάζω στοίχημα ότι του έχεις διηγήθ' όλα σου τα κατορθώματα και φυσικά ο Μαρσέλ ζήλε-ψε τη δόξα σου!

Ο ύπαλληλος του Μπάριμπα-Γκό άναγκάστηκε ύστερα από λίγο να πη δλη την αλήθεια και ν' άποκαλύψει τα κλοπιμαία. Τα είχε κρυμμένα μέσα σε δυό κάσες. Είχε σκοπό να τα πουλήσει σιγά σιγά στους διάφορους πελάτες του αφέντη του και να κερ-δίσει έτσι ένα σωρό λεφτά.

Ο Μπάριμπα-Γκό αυτό τον... συναγωνισμό τον θεωρούσε με-γάλη... άτιμία και για ευχαρίστησι του παρέδωσε τον Μαρ-σέλ στον άστυνομικό. Κι' έκείνος τον ώδήγησε στο τμήμα.

Όταν πάλι μείναμε μόνοι με τον Φλοσύ, του ζήτησα να μου εξηγήσει πως με τόσο εύκολία είχε άνακαλύψει τον λωποδύτη.

—Ο άστυνομικός, μου άπάντησε, πρέπει να έχει καλό μνη-μονικό. Όταν λοιπόν μου άνέφεραν πως είχε γίνει ή κλοπή

του «Μάξεστικ», ύπαπευθηκα ότι κάποιος θα είχε μεταμφιεσθ' σε ύπηρη. Τότε θυμήθηκα ότι είχα δη τη στολή ενός γκρουμ

στο κατάστημα του Μπάριμπα-Γκό. Η πρώτη δουλειά μόλις πήγαμε λοιπόν εκεί πέρα, ήταν να δώ άν αυτή ή στολή ύπήρχε

άκόμη εκεί. Και πράγματι ύπήρχε. Όταν όμως την εξέτασα με τό φακό μου, είδα ότι είχε φορεθ', έντελώς πρόσφατα, γι-να

τι στο περιλαίμιό της ύπήρχαν άκόμη τα ίχνη του πώδρας. Ένας κρούσι, ως γνωστόν, ευρίζεται δυό φορές τη μέρα. Μα ή βε-βαίαις του λωποδύτη ότι είχε να φορεθ' αυτή ή στολή τρεις

Ισως ο Μπάριμπα-Γκό να εύρισκε τον μπελά του, άν έντελώς τυχαία δεν παρουσιαζόταν ο Μαρσέλ, ο δράστης της κλοπής

του «Μάξεστικ».

Άναγκάστηκα να συγχάρω τον Φλοσύ για τις έπιτυχείς έ-ρευνές του κ' ύστερα πήγα στην εφημερίδα μου για να σάς γράψω αυτό το κομμάτι που διαβάσατε.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 23)

Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα, και μια ξανθιά νεαρή γυναίκα μπή-κε μέσα και ρίχτηκε στην άγκαλιά του... Ήταν μετρίου άνα-στήματος, αλλά λυγερή, με μαύρα ύγρα μάτια, με μυτίσια

ταχυπίνικα άνασηκωμένη, και με χελιή δροσερά... Φορούσε μαύ-ρο γουνέιο έπανωφόρι, πανάκριβο και σπάνιο...

Φιλήθηκαν με διάχυση... Ξαφνικά ένας πυροβολισμός άντήχη-σε, κ' ή γυναίκα κυλίστηκε αίματόφυρτη στο πάτωμα!...

Τρόμαξα, έύπησα απ' τη νάρκη μου —δίχως να προλάβω να δώ όλλα— και διηγήθηκα τα όσα άσχετα με την ύπόθεσί του

είδα, στον συμπληρωτικό πελάτη μου!... Δεν ήξερα κιόλας τι να του πώ: 'Εκείνος με ρώτησε για έπιχειρήσι καφέδων, κι' έ-

γώ του μίλησα για δράματα έρωτικά!

—Κυρία μου, με φωτίσατε με τό παραπάνω! μου είπε τότε ο νέος, παραγμένος αλλά και με άγενέστατα σαρκαστικόν τόνο

στη φωνή του. 'Ο νέος με την ούλη που μου περιγράφτε είνε ο αυταίριος μου!... Κι' ή νεαρή γυναίκα με την άνασηκωμένη

μυτίσια είνε ή σύζυγός μου!... Έγώ σάς ρώτησα για τους κα-φέδες μου, κι' έσεις μου λέτε ότι ή σύζυγός μου θα με άπατήσει

με τον συνεταίρο μου!... Σας λέω λοιπόν, ότι έχω άπόλυτη, τυφλή έμπιστοσύνη και στους δυό τους... και σάς ευχαριστώ για

τις άμύβολες—σάν καλοθελητού—πληροφορίες σας!!!

Μο έστρεψε τη ράχη, κι' έφυγε...

Κι' όμως: Ύστερα από έναμυο μήνα περίπου, διάβασα στην εφημερίδα ότι ο κ. Α... Π..., ο νέος δηλαδή που μ' έπισκέφθηκε,

συνέλαβε επ' αυτοφώρ τη σύζυγό του και τον συνεταίρο του να τον άπατούν σ' ένα ξενοδοχείο... Κι' έξαλλος απ' την άγανάκτησί

του τότε έπυροβόλησε και τραυμάτισε σοβαρώς τη σύζυγό του, στο δεξιό πλευρό της!

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΟΥ ΤΖΙΕ ΛΟΥ'ΙΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 26)

και τόν «ελύντσαρ» κι' αυτόν μπροστά στα μάτια των άστυ-νομικών ! Ύστερα έβαλαν φωτιά στο μαγαζί του κι' έρριξαν μέσα στις φλόγες το κατακομματιασμένο πτώμα του...

Σ' αυτό τό μεταξύ, μια όμάς μαύρων, από τό άλλο μέρος, που άποτελούσε ένα είδος πλαγιοφυλακής, έσπασε τρία όπλο-πωλεία κι' άρχισε να μοιράζει περίστροφα, σφαίρες και μικρά όπλοπολυβόλα. Οι άστυνομικοί τώρα την είχαν άσχημα! Έ-πρεπε να έξοπλισθουν και αυτοί και ν' άφήσουν την τακτική της άμύνης με τα δακρυγόνα άέρια. Γρήγορα, λοιπόν, έκλει-σαν τις έξόδους μιας μεγάλης πλατείας, από την όποία περ-νούσε ή διαδήλωση, άφησαν έναν μόνο στενό δρόμο έλεύθερο κι' έκαναν την πρώτη έπίθεσι κατά των μαύρων.

Στους πυροβολισμούς των πόλιμαν, οι θαυμασταί του Τζόε Λούις τα έχασαν για μια στιγμή. Έπειτα, όμως, χωρίς να ξε-ρουν τί κάνουν από τον έξαλλο ένθουσιασμό τους και τη λύσσα τους, άναποδογύρισαν μερικά λεωφορεία, ταμπουρώθηκαν πίσω από αυτά και άρχισαν κι' αυτοί ν' άπαντούν στους άστυνομι-κούς με τα περίστροφά τους και τα όπλοπολυβόλα τους.

Η κατάστασις ήταν κρίσιμη και θα κατέληγε άσφαλώς σε μια φονική μάχη, πρωτοφανούς άγριότητας, άν ο διευθυντής της

Άστυνομίας του Σικάγου δεν είχε μια μεγαλοφυά έμπνευσι. Δι-έταξε άμέσως να κινητοποιηθούν όλες ή πυροσβεστικές άντλίες

της πόλεως κι' έπειδή ή πλατεία ήταν σκοτεινή και, όπως ήταν έπόμενο, τό σκοτάδι έδινε θάρρος στους μαύρους, ζήτησε να

τοφ φέρουν όσο τό δυνατόν περισσότερους ισχυρούς στρατιωτι-κούς προβολείς.

Κι' έτσι, ύστερ' από λίγη ώρα, ή πλατεία ήταν κατάφωτη! Οι μαύροι, μένα σ' εκείνα τα έκτυφλωτικά φώτα έχασαν άμέ-σως τό ήθικό τους. Αυτή ή στιγμή ήταν κατάλληλη για τη

δράσι των πυροσβεστικών άντλιών! Άκατάσχετοι χείμαρροι νε-ρών, που έπαρναν μια φαντασμαγορική όψη από τους προβολείς,

διέλυσαν μέσα σε λίγα λεπτά την τρομακτική εκείνη διαδήλωση των μαύρων και ή πόλις του Σικάγου, ύστερ' από μια άπερί-γραπτη άγωνία που είχε κρατήσει δυό δολόκληρες ώρες, ήσύ-χασε!...

Περιττό ν' άναφέρη κανείς ότι ή Άστυνομία, την ίδια νύχτα, ένήργησε περισσότερες από χίλιες συλλήψεις. Μέχρι της στιγ-μής, όμως, δεν έχει εξακριβώσει ποιοι από τους μαύρους θαυ-μαστές του Τζόε Λούις «ελύντσαρ» τον πόλιμαν Πέτερσον

και τον λευκό έμπορο. Κι' ούτε υπάρχει έλπίς ότι θα τους άνα-καλύψει ποτέ!...

ΖΩΡΖ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

(Συνέχεια εκ της 7ης σελίδος)

Ο Μιχαλίδης ήταν όλο εορτασία:

Στόπα και στο ξαναέλεο,

πάλι θέλεις να σ' ά-

ξικαλτσώνω στη θούα

άλλοτε να ή ή σε δώ...

— Έ, είδατε πολλά άξιοθέατα; τους ρώτησε ή Συρματζούδα, στρώνοντας το τραπέζι για να φάν. Έμεινες ευχαριστήμην;

— Άν είδαμε, λέει... άπήνησεν ο Μιχαλίδης. Σωρό άξιο-θέατα. Τό «Υποδρύχιο», τό Φάληρο, τη «Νυχτερίδα» της λεω-

φόρου του Συγγρού, τό «Κόκκινο Κορίτσι», τα «Τρία Δένδρα», τό «Κυπαρίσσι», τό Νεκροταφείο, την «Κόρη της Γεϊτόνισσας»,

τά «Δυό Περιστερία». Τους «Μπεκρήδες» δεν είδαμε άκόμα, μα θα τους δούμε και αυτούς και όλα τα άλλα αύριο. Έχουμε

καιρό!... Θα τα μάθ' όλα ή ξάδερφή μας.

— Μο φαίνεται, σκεπτόταν ή ξάδερφή, πως την Άθήνα τη μαθαίνει κανένας πιο καλά, διαβάζοντας στη Ζηλιάχουδα, παρά

σάν έρχεται 'δω πέρα...

— Έννοια σου, τη διέκοψε ή Συρματζούδα, καμαρώνοντας, και θα σου τα μάθ' όλα ο Μιχαλίδης, σάν νάσουν άκατό χρό-νια στην Άθήνα!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΚΑΛΤΣΑΚΙΑ ΠΑΙΔΩΝ ΑΦΘΑΣΤΟΥ
ΣΙΤΕΡΕΟΤΗΤΟΣ

ΕΛΒΕΟ

ΠΟΤΕ ΒΑΣΤΟΥΝ Η ΚΑΛΤΣΕΣ ΠΕΡΙΣΣΥΙΕΡΟ
Μόνον μιά εξαιρετικά καλή κάλτσα είναι και στε-
ρεά και βαστά, κατά φυσικήν συνέπειαν, πολύ πε-
ρισσότερον από μιά ευθηνότερη και κατώτερη, και
τότε την χαίρεσθε πραγματικά πιο πολύ
Τέτοιες κάλτσες, θα βρήτε μόνον του έργοστασίου

ΕΛΒΕΟ

Πωλούνται εις τὰ καλύτερα καταστήματα
Αι γνήσιαι ΕΛΒΕΟ έχουν επάνω την ΜΑΙ'ΚΑ κεν-
τητήν.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ -- ΑΠΟΘΗΚΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 -- ΤΗΛ. 21.318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ - ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Το γαλθανικόν δακτυλίδι θεραπεύει
τους ρευματισμούς, ισχυαλγίαν, άυπνίαν,
νευραλγίαν, αρθρίτιδα και όλας τας νευ-
ρικές διαταραχάς, τας προκαλουμένας
από άκαθαρσίαν του αίματος, ως π. χ.
έξανθήματα του προσώπου και σώ-
ματος, περιπλοκάς διαφόρους, θαρείς ό-
φθαλμούς και γενικήν άτονίαν προερχο-
μένην από άκαθαρσίαν του αίματος. Δύναται να χρησιμο-
ποιείται εις οίανδήποτε χείρα ή δάκτυλον.

Το μυστικόν της θεραπευτικής ιδιότητος του γαλθανικού
δακτυλιδίου συνίσταται εις τον ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ, τον με-
γόνον Ιατρών της φύσεως.

Πολεείται επί έγγυψει, δηλ. ή άξία του (Δρχ. 300.—)
επιστρέφεται εις τό άκέραιον, εάν εντός μηνός ό πάσχων
έν θεραπευθή. Γράψατε εις τό γραφείον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ,
Περικλέους 26 (Αθήναι). Τηλέφωνον 23-273, άποστέλλου-
τες τό μέτρον του δακτύλου σας.

Καί' Ήμιν Αξιοδύπνητον

έγνώριζα διατί συχνά δυν μ' έπρόσεχαν, ένφ αι άλ-
λαι νέαι είχαν θαυμαστάς. "Όταν μίαν ήμέραν ήκουσα την
συζήτησιν δύο έκ των φίλων μου:

—Κρίμα να έχη μύτη γυαλιστερή και λιπαρόν πρό-
σωπον... Θά ήτο άλλως πολύ ωραία.

—Ναι, θά ήθελα πολύ να της συστήσω την χρήσιν
της Mousse de Crème. Ή κοινή πούδρα δεν άξίζει τί-
ποτε.

Κάτι μου έλεγε ότι ώμιλούσαν για μένα. Την ίδια ή-
μέρα ήρώτησα τον φαρμακοποιό μου τι είναι η Mousse
de Crème.

Μου εξήγησε ότι είναι μία κρέμα άνωτέρας ποιότη-
τος κτυπημένη εις πολύ έλαφρόν άφρό σαν τό περσόν,
και άνακατωμένη κατόπιν με την πούδρα. Αφαιρεί ό
λωσοδύλου την γυαλάδα της μύτης και του προσώπου
και κάμνει την πούδρα να κρατά δλόκληρον την ήμέρα,
παρά την έφίδωσιν την προερχομένην από τον χορόν
και τά σπόρ. Είναι έκτακτον τονωτικόν δια την έπιδερ-
μίδα και επί πλέον τονώνει τους ιστούς, χωρίς να φρά-
ζη τους πόρους. Και τώρα, έχω πάντοτε έπιδερμίδα
γλυκειά, καθαρά και λεπτήν, όπου την ζηλεύουν αι δε-
σποινίδες και την θαυμάζουν οι άνδρες.

Έντός τριών οσδομαδών έχω τρεις προτάσεις γάμου.
Καθένας από τους υποψηφίους μου λέγει ότι εκείνο τό
όποιον πρό πάντων τον έμάγευσε ήτο τό γοητευτικό μου
χρώμα.

Σ η μ ε ι ω σ ι ς : Ή Mousse de Crème είναι άναμειν-
μένη εις την πούδρα Τ ο κ α λ ο ν κατά μίαν μέθοδον
παντεταρισμένη.

Κάθε γυναίκα δύναται τώρα να στολισθή με νέα δρο-
σιά και έκπληκτική ωραιότητα ακόμη εις τας χειρί-
στας περιπτώσεις γυαλιστής έπιδερμίδος. Δοκίμασάτε
την πούδρα Τ ο κ α λ ο ν και δεν θά θελήσετε ποτέ
καμμίαν άλλην.

Γεν. Αντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, δόδος Πραξιτέλος 42,
Αθήναι.

**ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ
SMART**

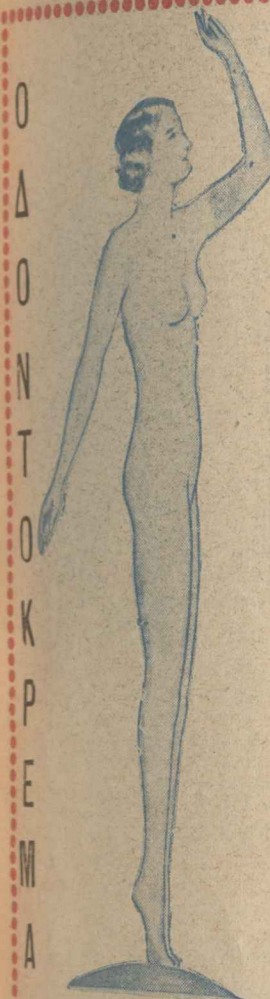
Ένα κοινί

FIXATIF ANTIPELLICULAIRE

Ίδεώδες δια τὰ μαλλιά. Χωρίς συγκόλλησι της κόμης διατη-
ρεί τέλειον κτένισμα, δίδει φυσική λάμψη, καταστρέφει την πι-
τυάσιν, τελείως άπηλλαγμένη λιπαρών οσείων.

Πωλείται: Πανελλήνιος Άγορά, Φαρμακείον Μυθίδου, Ρ.
Χρήστου, Μπαζάνου, Βιζά, Α. Χρήστου, Κατάστημα Γ. Πά-
πον καί Σία, Λήβα.

Γεν. Αντιπ. Κ. Συγγρός καί Ε. Άντωνιάδης Κασινάδου 92

ΥΓΙΕΙΑ

ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ)

ΕΝΑ

ΣΩΛΗΝΑΡΙΟΝ ΑΡΚΕΙ

διά να εξαφανισθή ή αίμορ-
ραγία των ούλων, ή πυόρροια
στοματίτις κλπ. και επανεύ-
ρη τό πάσχον στόμα την κα-
θαρότητα του

(ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΛΥΝΤΙΚΗ)

Τα κίτρινα σμένα δόντια ά-
πό τον καπνό ή τας τροφάς
εις διάστημα τριών ήμερών
άποκτούν έξαιρετικήν στυλνόν
τητα καί ΛΕΥΚΟΤΗΤΑ
ΔΙΑΡΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Πειραιώς 1Δ ΑΘΗΝΑΙ

Διαρκής παρακαταθήκη

Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

"Όπως πάντοτε σε κάθε έποχή, τό Κατάστημα
ΑΚΡΟΠΟΛ σας παρουσιάζει τὰ καλύτερα και
μοντέρνα ύφάσματα έτοι και δια την χειμερινήν
σαιζόν παρέλαθε μεγάλας ποσότητας και πώλει
με μεγάλας έκπτώσεις.

ΗΤΟΙ :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλέ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ.	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΓΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφάρδα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπόρ έξετρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλέ δδ	> 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέττας Ντρά	> 160

παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά εις πλουσί-
αν συλλογήν καθώς και μεγάλην ποικιλίαν εις λευ-
κά δια Νυφικής Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ. (Τιμαί Έργοστασίου) :

Κάλτσα μεταξωτή από δρ. 58—65—80—90—100—125

Ίδιαιτέρως σας συνιστώμεν την λεπτήν και στερε-
άν μεταξωτήν κάλτσα ΑΙΜΑ των 196 με δρ. 150

της όποιας είμεθα Γενικοί Άντιπρόσωποι.

Επίσης Κάλτσες θαμβακερές από δρχ. 20—25—

50 κτλ. Προς τό συμφέρον σας έπισκεφθήτε την
Έκθεσιν μας. Προσοχή ακριβή διεύθυνσιν μας
θλέπε Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμού 18Α

ΜΟΛΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Φθινόπωρον. Έποχή των πλε-
κτών, θα τὰ βρήτε στού ΚΑΖΕ
σε τιμάς άποστέτως φθινύας. Τα-
χέως τὰ πλέον μοντέρνα. Μπαρούλε
και διαγυμνά έτοιμα και επί πα-
ραγγελίης και άπαντα τὰ είδη πλε-
κτικής. Επίσης ύφάσματα με τον
πύχον διά Ταντέ, έξοσει και
Μπαρούλε. Πώλησις χορδωτή και
Λιανή. Όλοι στην ΦΘΗΝΕΙΑ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

VANISHING CREAM - COLD CREAM - LEMON CREAM - DE
JOHN'S

Είνε τὰ καλλυντικά, τὰ όποια χάρις στην άπα-
ράμιλλη ποιότητά των, χρησιμοποιούνται αποκλει-
στικώς από όλες τις κυρίες και δεσποινίδες που
ένδιαφέρονται πραγματικά για την όμορφιά των.

Πωλούνται σε όλα τὰ καλά μυροπωλεία, φαρ-
μακεία και στα μεγαλύτερα έμπορικά καταστή-
ματα.

Μελαζωές, Σερπές, Σερεές
ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
 Π.Λ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ
 ΜΟΝΤΕΛΛΑ
 ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
 ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Υπό την Διεύθυνσιν Λιλις

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
 ΟΛΥΜΠΙΚ ΚΑΙ ΝΤΟΡΜΕΤ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
 ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙ-
 ΚΕΙΩΝ ΥΠΟΦΗΜΑΤΩΝ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΥΡΙΕΣ-ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Σε όλα τὰ πολιτισμένα Κράτη τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν πλουσιωτέρων, μαζὺ μὲ τὴν ἄλλή μορφὴν ποὶ λαμβάνουν, ἀκολουθοῦν ἐπὶ ἀκριβὲς ἡμέραν μαθήματα οἰκονομικῆς. Δὲν ἐπιτρέπεται σήμερὰ μιὰ κυρία τῆς καλῆς τάξεως, νὰ ἀγνοῇ κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν καὶ νὰ καταφεύγῃ καθε μέρη στὴ μοδίστρα τῆς καὶ γιὰ τὰ πρὸ παραμικρὰ ροφήματά τῆς.

Ἡ ἀείμνηστος βασίλισσα τοῦ Βελγίου ᾽Αστριντ, Σοφία, Λουίζα, ἡ ὡραία ἀλλὰ καὶ ἀνίκη ἀντηχηγική, ἔγινε σύζυγος τοῦ Βασιλέως τοῦ Βελγίου διὰ τὴν ἐγούτευσεν τὴν πενθεράν τῆς, τὴν μόνον μὲ τὴν ὁμορφίαν τῆς καὶ τὴ χάριν τῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν οἰκονομικὴν τῆς. Γιατὶ ἡ ἀντιχηγική Σοφία Λουίζα ἔκοβε τῆς καὶ ἔραβε τὰ φορέματά τῆς.

Ὅταν λοιπὸν καὶ ἡ ἀντιχηγική στὰ διάφορα κράτη ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ διδασθῇ τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν, δὲν ἐπιτρέπεται στὴν Ἑλλάδα τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν νὰ ἀγνοοῦν νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν τὰ φορέματά τῆς, καθὼς καὶ τῶν παιδιῶν τῶν καὶ νὰ καταφεύγουν καθε μέρη στὴ μοδίστρα.

Ἡ αὐτὴ συμβουλεύομε τὶς μητέρες μαζὺ μὲ τὴν ἄλλή μορφὴν ποὶ δίδουν στὰ κορίτσια τοὺς, νὰ τὰ στέλνουν νὰ διδάσκονται καὶ τὴν κοπτικὴν, πράγμα πολὺ εὐκόλουν σήμερὰ.

Ἡ καλλιτέχνις μοδίστρα κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ἀνοίξε ἐπὶ τῆς Σχολῆς Κοπτικῆς καὶ ῥαπτικῆς ἐντός τοῦ καλοκαιριοῦ τῆς οἴκου: ΣΥΝΤΑΓΜΑ—ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 14, καὶ ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως νὰ καταρτίξῃ τελείως καθε δεσποινίδα ἢ κυρίαν εἰς τὴν κοπτικὴν κατὰ τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ γεωμετρικόν, πού πολλὲς μοδίστρες ἀκόμη σήμερον ἀγνοοῦν.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς πρὸς ἐγκρίσιν τοῦ κοινοῦ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.

ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσσαῶς ἀριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μανρομυγῆ καὶ Καλλιδορίου

ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.

ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συγγάνου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχαναγορᾶς

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὁμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαρόν.

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιχείας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνοικισμὸν παρὰ τὴν ἡμᾶς ἀποφύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργονομίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΤΑ ΡΕΤΑΛΙΑ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ

ΕΡΜΟΥ

21

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

7

ΕΚΠΟΙΟΥΝ ΡΕΤΑΛΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ (ΜΑΛΛΙΝΑ, ΜΕΤΑΞΩΤΑ, ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ Κ. Τ. Λ.) ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΣΕ ΤΙΜΑΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΩΣ ΕΥΘΗΝΑΣ

ΡΟΓΙΑΔΑ
ΜΠΕΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ

Η άδω αλός έγγυησις
της επιτυχίας των
γλυκισμάτων. Κάθε
μουλαριά εξαεραλί-
ζει τον θρίαμβον
της νοικοκυράς.
Διά τουτο έλημθη
εις την Χ^η Δ. Έκθεσιν
Θ/κης διά του άνω-
τατου χρυσού Βραβείου

διανέμονται βιβλία Ζαχαροπλαστικής
ως είς τα εδωδιμοπωλεία Δωρεάν.

Η ΑΞΙΟΤΟΒΑΡΗΕΥΡΩ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΔΡΟΥ 4 ΓΟΝΙΑ
• ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ - ΒΟΥΛΗΣ ΓΟΝΙΑ
Λονδίνο, Αλεξάνδρεια, Κάιρο,
Παρίσι, Λειψία

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Έξεδόθη εις 7ην Έκδοσιν συμπληρωθείσα με πλείστας νέας συνταγὰς Μαγειρικῆς καὶ Ζαχαροπλαστικῆς, καὶ πλουτισθεῖσα με πληθύναν χρωματιστῶν πινάκων καὶ νέων εικόνων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ διδλιωτο-
λεῖα πολυτελῶς δεμένη δραχμ. 180.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, πατρός

“Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ,

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΦΘΑΣΕ!.. ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ !

Καὶ πρῶτα ἀπ’ ὅλα βάψατε μὴ-
ναί σας τὰ περινώ σας φορέματα
με τὰς ἰδεώδεις Γερμανικὰς βαφὰς
ARTI καὶ θὰ γίνων καὶνούργια
καὶ μοντέρνα καὶ οὐδέποτε θὰ δια-
κρίνωνται ὡς βαμμένα. Δὲν εἶνε
ο ε κ λ α μ α, εἶνε πραγματικῶς.
Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῇτε. Αἱ
βαφαὶ **ARTI** οὐδέποτε ξεβάφουν
οὔτε καὶ ἐπαφέρουν στὸ φόρεμα
τὴν παραμικρὰν φθοράν. Οὐδέποτε
δύναται νὰ δέχεσθε νὰ σὰς δίδουν βα-
φὰς χύμα με τὴν δικαιολογίαν ὅτι
καὶ αὐταὶ εἶνε μάσκες **ARTI** διό-
τι βαφαὶ **ARTI** χύμα δὲν ὑπάρχουν
παρὰ μόνον εἰς πακετίδια με τὴν
μάσκα **ARTI**. Πωλοῦνται στὰ
φαρμακεία καὶ ἔμπορικά. Ἀντιπρο-
σωπεύει: Ἀθήνα—ὁδὸς Λένκα 21α
Θεσσαλονίκη—ὁδὸς Ἑρμοῦ 16.

Με τὰς βαφὰς **ARTI** οὐδέποτε
θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφήν των
πληθύνων 27 πινάκων

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 — ΤΗΛ. 26.369

ΑΘΗΝΑΙ

καθὼς καὶ οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀντιπρόσωποι του

ΑΔΕΛΦΟΙ Α. ΤΖΟΛΛΑ

Εὐχονται εὐτυχισμένον τὸν καινούργιο
στὴν ἀξιότιμον πελατείαν των, ἥ ὅποια με ἰκα-
νοποιήσιν μεταχειρίζεται τὰ ἀρίστης ποιότητος
θερνίκια ὀνύχων

L' ECLAT

Αἱ πρόσδοι
τῆς ἐπιστήμης

Θεραπεύει:
Ερυθρὰ καὶ λευκὰ πόδια, Ἀσθηματικὰ πόδια,
Φυσιολογικὰς Πιγὰς, Κρούση, Έκζεμα, Φλεγμονὰς,
Έκζεμα, Συγγίγα, Ξηρότητα, Δερματικὰς παθήσεις.
Έξαιρετικὸν καλλυντικὸν μετὰ βραδείαν, ὀφθαλμὸν
ἐπιστημονικῶς ἐνισχυμένον ὑποπλάσας, καθαί-
ρων, ἰσχυρὸν ε.λ.λ. Θεραπεῖα ὀδόνθων, ἀντι-
ὄξος, παρήλα, κτλ. ἡ δὲ ἀπὸ καὶ ἐκτετατὴ
Παλέστα εἰς τὴν Θεραπεύσει καὶ Φαρμακουργίᾳ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ILLON S.A. ALLEMAGNE - FRANCE

1000

ΒΑΛΜΜΕΝΑ γυναικεῖα
ΠΡΟΣΩΠΑ προσκαλοῦνται

νὰ περάσουν ἕως τὰς 10 Ἰανουαρί-
ου 1936 ἀπὸ τῆς ΚΕΛΕΝ Ρόμης
24 νὰ γνωρισθῶν με μιὰ εὐλακρινῇ
τους φιλί

CREME “LIDA,,

Αἱ βαφαὶ **ARTI** δὲν φθείρουν
τὰ φορέματα.

Τὰ φορέματά σας μὴ-
νον ἂν τὰ βάψετε με
δὲν θὰ ξεβάφουν ποτὲ **ARTI**

Τὰ φορέματά σας δὲν θὰ
διακρίνωνται ὡς βαμμέ-
να μόνον ἂν τὰ βάψετε με **ARTI**

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Laro

**ΠΟΝΔΡΑ
ΩΜΟΡΦΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ**

ΕΠΙΣΚΕΦΕΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ

A133
Imagery 1955

ΤΕΛΕΦΟΥΝΚΕ

5 ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ ΛΥΡΑ Α

